

புவனேசுவரி அந்தரதி

(மூலமும், உரையும்)

3-3

KOVILLOOR MADALAI TALU
KOVILUR 630 303
MANAGIRI VIA

இயற்றியவர்

திராவிட கவிபூஷணம், கவிராஜ பண்டித

நா. கனகராஜையர் M. A. M. E. S. (Retd)

மதுரை.

ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திர ஸரஸ்வத் யவதூத ஸ்வாமிகள்
அதிஷ்டானம்

புவனேசுவரி நகர்

::

புதுக்கோட்டை-1.

A.No: 2840

Q25

1964

[ரூ 2-00

ஸ்ரீ:

புதுக்கோட்டை நகரத்திலுள்ள

2840

ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திர ஸரஸ்வத் யவதூத ஸ்வாமிகள்

அ தி ஷ் ட ா ன ம்

3-3

புவனேசுவரி அந்தரதி

(மூலமும், உரையும்)

திராவிட கவிபூஷணம், கவிராஜ பண்டித

நா. கனகராஜையர் M. A. M. E. S. (Retd)

ம து ரை.

அதிஷ்டான வெளியீடு

2840

Q25

அச்சிட்டோர்:

சிவகாமி அச்சகம், புதுக்கோட்டை.

1964

விலை]

[ரூ 2-00

1964

2/00.

மு க வு ரை

அளவுக் கடங்காத ஆற்றல் உருவைக்
கிளவித் தொகையாற் கிளத்தும்—வளவறிவர்
தாண்மலரைப் போற்றித் தமிழ்மகட்குச் சாத்துகின்ற
நாண்மலரிஃ தோங்கும் நலம்.

உண்மைப் பொருள் ஒன்றே. அஃது இரண்டாவதில்லை பன்மைப்படும் சிறுமையும் அதற்கு இல்லை. ஆயினும் உலக மக்கள் அறிவு பதம்படா நிலையிலே ஒருமையே பன்மையாக உணரப்பட்டு, ஆராய்ச்சியின் மேல் ஒருமைத் தெளிவு பிறக்கின்றது. அவ்வொரு பொருள் ஆண், பெண், அலியென்ற மும்மைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒருமைச் சிறப்புளது. பெண்மையுருவத்தே பேணுவார்க்குப் பெண்ணரசாகக் காட்சி கொடுத்துப் பெட்டின் பயனை உதவுவது. ஆண் என்று கருதும் மனப் பண்புடையார்க்கு, அவர் கருத்துக் கேற்ப, அருள்வது. பால் பகுதிக்குள் அடங்காத பொருள் அது வென்று உணரவல்லார், அப்பொருளை உள்ளத்து வைத்தே இங்ஙனம் இருக்கின்றதென்று இசைக்க இயலாத பேரின்பப் பெரு வாழ்வு அடைகின்றார்.

பரம் பொருளைப் பெண்பாலாக நினைந்து வழிபடும் ஒழுக லாறு நம் நாட்டில் தொன்று தொட்டுள்ளதே. இவ் வழிபாட்டு முறை சாக்தம் என்று பெயர் பெறும். இந்நெறியாளர் பற்றும் நூல்கள் தந்திரம் என்று பெயர் பூணுகின்றன. தந்திர மார்க்கம் வங்கம், காச்மீரம், உஜ்ஜயினி, மலையாளம், காஞ்சி, நேபாளம் காமரூபதேசம் முதலிய இடங்களில் மிகவும் வளர்வுற்றது. ஆதி சங்கரர் பிரபஞ்சசாரம் என்ற நூல் ஒன்றும், சௌந்தர்ய லஹரி என்ற துதி ஒன்றும் இயற்றியிருக்கின்றார். லலிதா திருநாமங்களுக்கு உரையும் வகுத்திருக்கிறார். லலிதா ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யம் செய்த புலவர் மரபு, இன்றளவும் அம் முறையைப் பற்றி இருப்பதாக அறிகின்றோம்.

சிருங்ககிரி மடத்தில் சாரதை யென்ற தேவீ உபாசனை ஸ்ரீ சக்ர உபாசனையோடு பொருந்திப் பல நூற்றாண்டுகளாக நடந்து வருகின்றது. அங்ஙனமே ஸ்ரீ காமகோடி மடத்திலும் திரிபுரசுந்தரீ உபாசனையோடு நிகழ்ந்து வருகின்றது. அத்வைத சித்தாந்தம் செய்த ஆசார்ய பரம்பரையிலேயே தேவி உபாசனை தொடர்ச்சியாக நடந்து வருதலால், சாக்தமதம் நம் நாட்டினின்று பறந்துவிடவில்லை என்று உணரலாம். இந்த உபாசனை ஸ்ரீ வித்யா மந்திர சித்தியோடு இயைந்திருப்பதால் உபாசகர்க்குப் பிரம்ம வித்யாப்ரதமாய் இருப்பது உண்மையே.

தேவி திரிபுரசுந்தரி, காமாட்சி, மீனாக்ஷி, விசாலாக்ஷி, முதலிய பெயர் எல்லாம் ஒரு மகா சக்தியையே குறிக்கும் என்று கருதுவார் உளர். மகாசக்தி உபாசனைகளிலே தெளிந்த சான்றோர், அத்துறையிலே பல படிகள் இருப்பக் காண்பதுண்டு. இம் முறை பற்றிப் புதுக்கோட்டையில் ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள் திருவுள்ளத்திற் கியைய ஸ்ரீ சங்கராலயத்திலே ஸ்ரீ இராஜராஜேஸ்வரி பீம்பப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. அரசர் குலதெய்வமான பெரியநாயகி திருக்கோகர்ணத்திலே அரச பூண்டிருக்க, இராஜராஜேஸ்வரி புதுக்கோட்டையின் மேலைப் பகுதியில் வீற்றிருந்து அருள்புரிகின்றாள்.

இவ்வண்ணமே கீழைக் கோடியில் ஒரு பராசக்தி மூர்த்தம் அமையுமாயின் நாட்டுக்கே நலம் விளையும் என்று நன்மக்கள் பலர் நினைதலாயினர். அவர்கள் நினைப்பு நிறைவேறும் காலம் குறுகியது. சேந்தமங்கலத்தில் கைவல்ப நிலையிலே அடங்கியிருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வயம் பிரகாச பிரம்மேந்திர அவதூத சுவாமிகள் அருட் கண் பார்வைக்கு இலக்காகிய துறவுச் செல்வர் பலருள் ஸ்ரீ சாந்தானந்த சுவாமிகள் என்ற மஹான், இளமைச் செல்வம் படைத்து, தவத்தின் பிழம்பாக விளங்குகின்றார். இப் பெரியார் புதுவைமா நகரில் ஸ்ரீ சதாசிவேந்திர ஸரஸ்வத் யவதூத சுவாமிகள் [ஜட்ஜு ஸ்வாமிகள்] அவர்களின் அதிஷ்டானத்தை நன்கு அமைக்க முன்வந்து பல்லாயிரம் பொருட்செலவில் தம்

நினைப்பை நிறைவேற்றியுள்ளார். அவர் தம் இஷ்ட தெய்வமாகத் தியான யோகத்திலனுபவிக்கும், ஐகன்மாதா ஸ்ரீ புவனேசுவரி தேவியின் திருவுருவத்தை (சிலா விக்ரஹம்) தேவரும் விசக்கத் தக்க முறையில் அமைத்து, இவ்வதிஷ்டானத்திலே தெற்கு நோக்கிக் காட்சி கொடுக்க வைத்திருக்கின்றார்.

இப்பரதேவதையின் திருவுருவம் நாஸ்திகரையும் ஈர்த்து, அன்புருக்கி, வசம் செய்ய வல்லது. விளம்பி, வைகாசி மதியில், இவ்வதிஷ்டானத்தில் நடந்த ஸ்ரீ மகா ருத்ரயக்ருத்தின் போது பரமேசுவரி பிரசாதத்துக்குப் பாத்திரமானவருள், இந்நூல் ஆசிரியனை நோக்கி ஸ்ரீ புவனேசுவரி விஷயமாக அந்தாதி ஒன்று இயற்றி, உரையும் அமைத்துத் தருக என்று ஸ்ரீ சுவாமிகள் ஆணையிட்டருளினார்கள். அதனை இறைவியின் ஆணையென்றே ஏற்றுக்கொண்டு, இந்நூலை இயற்றி, உலகுக்கு உரையோடு உதவும்பேற்றை இவ்வாசிரியன் பெற்றிருக்கின்றான்.

ஸ்ரீ சங்கரர், காளிதாசர், கம்பர், அபிராமபட்டர் முதலிய பெருமக்கள் காட்டிய வழிபற்றி, இவ்வந்தாதி அன்புக் காணிக்கையாக, அம்பிகையின் திருவடியில் வைக்கும் பொருட்டு இயற்றப்பட்டது. இதனை உலகம் காய்தல், உவத்தல் இன்றி, ஆராய்ந்து, இறைவியருளை வாழ்த்திச் சுவைத்தும், சுவைப் பித்தும் இன்புறுவதாகுக.

ஆ ச ரி ய ன்.

स्कान्दकेसरी भारतभास्कर पण्डितप्रवर न्यायमीमांस
शिरोमणि श्वेतारण्यवासि टि. के. मुत्तुस्वामि शास्त्रिणः
॥ अभिनन्दनपत्रिका ॥

- (1) या केनोपनिषद्वरेण जगतां शक्तिप्रदा गीयते
गायत्र्यर्थतया द्विजन्मभिरलं सन्ध्येति योपास्यते ।
यदध्यानान्मुनिभिस्तु कौशिकमुखैः लब्धा प्रतिष्ठा परा
तां वन्दे भुवनेश्वरीं श्रुतिनुतां शक्तिं जगन्मातरम् ॥
- (2) कनकराजकवेः कविताशुभा
सरल शब्द सदर्थ समुज्ज्वला ।
बुधजनाशयलब्ध समाश्रया
विजयते गिरिजास्तुति गर्भिता ॥
- (3) भाषात्रयेपि निपुणस्य हि यस्य शिष्याः
पारेसहस्रमिह भान्ति बुधाभिनन्ध्याः ।
मेधाविलासमहितः कविताप्रवाहो
यस्यैव वक्त्र कुहरात्समुदेत्यजस्रम् ॥
- (4) लेभे च जन्मभुवियः किल पूज्य लक्ष्मी-
नारायणात् अपि च भाग्यवशात्पृथिव्याः ।
सोऽयं कवीश्वरगण प्रथमाभिगण्यो
जीयात् क्षितौ कनकराज कविस्सुहृन्मे ॥
- (5) ख्यातो यः “ कविराजपण्डित ” इतिप्रज्ञावतां मण्डले
“द्राविड्यां कविभूषणम्” त्विति बुधैर्योद्यापि संस्तूयते ।
येन द्राविड भाषया सुकृतयः पारेशतं निर्मिताः
सोवं वश्यगिरां कनकराजार्यो विभात्यग्रणीः ॥
- (6) भुवनेशीपदांभोजवर्णनैक धुरंधरा ।
स्तुतिरन्तादिरुपैषा राजतां विदुषां हृदि ॥
- (7) श्वेतारण्यग्रामवासी मुत्तुस्वामि शिरोमणिः :
कृतेः कनकराजस्य पठनान्मोदते भृशम् ॥

ஸ்ரீ:

நூலாசிரியர் மருமானும், மேலூர்க் கழக உயர்நிலைப்பள்ளித்
தலைமைத் தமிழாசிரியருமான

பண்டித வீத்வான்

ஸ்ரீ நாராயணையர் அளித்த

சாத்துக் கவிகள்

தனித்தமிழ் முரசாய் முன்பு தழை புதுக் கோட்டை தன்னில்
தனித்த மெய்த்தவக் கோமானும் சதாசிவர் அதிட்டானத்தே
மணித்தருக் கருள வென்றே வரும் புவனேசி யன்னை
இனித்தநற் குணங்க ளெல்லாம் இயம்புதல் வல்லார் யாரே?

எப்பொரு ளறிவ தானே எதனையு மறிந்த தரமோ
அப்பொருள் மறைக ளுள்ளே அரும்பிய புவன வல்லி
ஒப்பொரு பொருளுமாகா உயர்பர மேட்டி யென்று
செப்பொரு பொருளந்தாதி திருந்துநூற் றெட்டா மன்றே.

புண்ணிய வயத்தாற் பெற்ற புலமையை யிறைவிக்கென்றே
திண்ணிய மனத்தாற் சேர்த்த திருக்கவி கனக ராசன்
எண்ணிய வண்ணமெல்லாம் இயல்விக்கும் பனுவல் தன்னைப்
பண்ணியல் தமிழாற் றேவி பதமலர் சாத்தினானே.

மாந்தரும் புலவர் தாமும் மாதவ முனிவர் தாமும்
தாந்தமே சாந்தம் ஞானம் தழைத்த மெய்ப் பண்புள்ளத்தே
ஏந்தரும் பொருளா யெண்ணும் இறைவியைப் புவனை தன்னைத்
சாந்த வானந்தர் நெஞ்சம் தவத்தினுற் றுங்கிற் றன்றே.

புதுவையில் அவனை யென்றும் பூசனை யேற்க வைத்துப்
பதுமையர் இருவர் தாமும் பணிசெய வியற்றி விட்டார்
புதுமையி லவள்பூம் பாதம் பொருந்து மந்தாதி தன்னை
மதுமய மொழிக ளாலே வகுத்த நாவலவர் ! வாழ்க.

தவத்தினு லுயர்வொப் பில்லாச் சாந்த வானந்தர் வாழ்க்
 சிவத்தினுல் விளங்கா நின்ற சிவை புவனேசி வாழ்க
 நவத்தினுற் புனையப் பெற்ற நறுந்தமிழ்ப் பனுவல் வாழ்க
 பவத்தினுற் பவையின் பாதம் பற்றினுர் எவரும் வாழ்க.

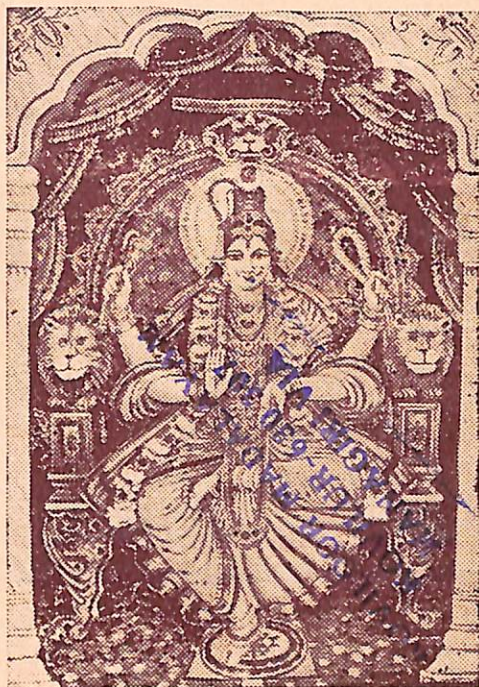
நூலாசிரியர் இளைய சகோதரரும்
 திருமங்கலம் உயர்தர கலாசாலைத் தலைமைத்
 தமிழாசிரியருமான
 நா. லக்ஷ்மி நரசிம்மய்யர்
 இயற்றியவை

வடமொழியும் தென்மொழியும் வல்லோன் உளத்தின்
 மடமொழியும் பேறருளி வாக்கில்—நடனமிடும்
 தேவி புவனேசி திரு நூற்றெட் டந்தாதி
 பாவி னிசைத்தான் பணிந்து.

கற்கும் தமிழைக் களிப்பாற் பலர்க்குதவி
 எற்கும் அறிவருளும் என்முன்னோன்—நிற்கும்
 புகழ்க் கனக ராஜ புலவன் இறைவி
 புகழ்க் கனக ராஜன் புவி.

சாந்த வானந்தர் தவத்தான் வளர்தனியில்
 வாய்ந்த புவனேசி மான்மியத்தைத்—தேர்ந்துதமிழ்
 அந்தாதி கோத்த அறிஞன் புகழ் வாழ்க
 வந்தாதி தேவியருள் வாய்த்து.

ஸ்ரீ புவனேசுவரி அம்மிகை

ஜி:

ஸ்ரீ புவனேசுவரி அந்தாதி

காப்பு

புதுவை யதிட்டானம் போந்தபுவ னேசி
மதுவை வழங்கும் மலர்த்தாள்—கதுவவரும்
அந்தாதி செவ்வே யமைய வருள்பொழியும்
கந்தாதி போற்றும் கயம்.

உரை :- புதுக்கோட்டை நகரில் உள்ள ஸ்ரீ சதாசிவ ப்ரும்மேந்திர சுவாமிகள் அதிஷ்டானத்திலே, சிலா விக்ரஹ உருவத்தில் கோயில்கொள்ள உவந்து வந்திருக்கும், ஸ்ரீபுவனேச் வரி தேவியின், மதுவையருளும் மலர்ப்பாதங்களைப் பற்றவரும், இவ்வந்தாதி நன்கு அமையும் வண்ணம், கந்தன் முதலிய தேவர் போற்றும், கயமுகக் கடவுள் நன்கு அருள் பொழிவான்.

விளக்கவுரை :- புதுவை-தொண்டைமான் புதுக்கோட்டை என்ற பெயர் புனைந்த தரும பூமி. அதிட்டானம் அந்நகரத் தின் கிழ்க் கோடியிலிருக்கும் ஸ்ரீ சதாசிவ ப்ரும்மேந்திர அதிஷ்டானம். இங்கு அடங்கியிருக்கும் துறவுச் செல்வர் நீதிபதியாக இருந்து உலக வாழ்விற்கு பெரும் புகழ் பெற்று விளங்கி, வராக் கியம் பிறந்த மறுகணமே, வாழ்வுச் சின்னங்களை உதறித் தள்ளித் தத்தாத்திரேய சம்பிரதாயத்தை அனுசரிக்கும் சன்யாச குரு பரம்பரையிற் புகுந்து, நெடுங்காலம் அவதூதராகச் சஞ் சரித்து, நிர்விகல்பக சமாதி பெற்றவர், இத்துறவரசே இன்று, சேந்தமங்கலத்தில் அடங்கியிருக்கும், பிரம்மானந்த அனுபவி

யான ஸ்ரீ சுவயம்பிரகாசேந்திர சரஸ்வதியென்ற மகாத்மாவின், ஸத்குரு மூர்த்தியவர். இக்குருவர் சமாதிஸ்தானமான அதிஷ்டானத்தைச் சேந்தமங்கலம் ஸ்வாமிகள் புதுக்கோட்டை நகர மக்களுக்குத் தெரிவித்தார். நேரில் வந்து கும்பாபிஷேகமும் செய்தனர். இவ்வதிஷ்டானம், இன்று மிக்க சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. திருப்பணிகள் நன்கு நிகழ்ந்து, முருகன், விநாயகன் இருபால் இருக்க இடைநிலத்துள்ள அதிஷ்டானத்தில், தத்தாத்ரேய மூர்த்தியும் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இப்புண்ணிய பூமியில் திருப்பணிகள் சிறப்ப நடைபெறும் பொறுப்பை யேற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீ சாந்தானந்த ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ புவனேச்வரி திருவுருவம் ஒன்றைத் சிலா விக்किரக உருவத்திலும் பஞ்சலோக விக்किரக உருவத்திலும், தஞ்சை ஓவிய உருவத்திலும் எல்லாரும் கண்டு பேறுபெற, அருகேயுள்ள தமது தவச்சாலையில் நிருமித்திருக்கிறார். தஞ்சை ஓவியத் துறைக்கு ஒரு பேரிலக்கியமாக விளங்கும் இச்செல்வம், இன்று அதிஷ்டானத்தில், ஒளி விளக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மலர் மதுவைப் பிலிற்றுவது இயல்பே. புவனேச்வரி திருத்தாள் மலர் மதுவைப் பொழிகின்றது. இம்மது வேதசிரமான உபநிடத மந்திரங்களால் விளக்கப்பட்ட பிரம்மானந்த அனுபவமான மதுவே. இதனை மது பிராம்மணத்திற் காணலாம். அந்தாதி-அந்தத்தை ஆதியாக வைத்துத் தொடுக்கப்படும் பிரபந்தம். இஃது பெரும்பாலும் நூறு செய்யுட்களால் அமைவது என்ற முறையுண்டு. புவனேச்வரி அந்தாதி பரதேவதையின் ஸ்வரூபானுஸந்தானம் செய்ய அமைந்த துதிகவி ஆதலின் அஷ்டோத்தர சதம் என்ற கிரமத்தில் நூற்றெட்டுச் செய்யுட்களால் அமைகின்றது. முதற் செய்யுளின் இறுதி இரண்டாம் செய்யுளின் முதற்கண்வர, இங்ஙனம் தொடர்ந்து சென்று, இறுதிச் செய்யுள் இறுதிச்சொல் முதற் செய்யுளின் முதன்மைக்கண் அமைய, ஒரு மாலைபோல் அமைந்துள்ளது காண்க. காப்புச் செய்யுளும், வாழ்த்துச் செய்யுளும் இம்மாலைக்குப் புறம்பானவை. இங்ஙனமே “அபிராமி அந்தாதி” அமைந்திருப்பது அறியத்தகும்.

கந்த + ஆதி — கந்தனாகிய ஆதிதேவன் என்றும், கந்தனை ஆதியாக உடைய பிறதேவர் என்றும் பொருள் செய்யத்தகும், கயம் — கயமுகக் கடவுளான விநாயகப் பெருமானைக் குறிக்கவந்த குறிப்புச் சொல். கஜவதனனாகிய விநாயக மூர்த்தியின் உண்மைச் சிறப்பு இவ்வெழுத்துக்களால் விளக்கமுறும். க, ஐ, என்ற இரண்டு எழுத்துக்களில் க, என்ற எழுத்து அடை, அறி என்ற இரு பொருள் தருவது. ஐ என்பது அறிவு விளக்கம் என்ற பொருள் உள்ளது. விநாயகப் பெருமானை அடைந்தவர் அறிவு விளக்கம் பெறுதல் உறுதி என்பது இச்சொல்லால் விளங்கும்.

இச் செய்யுள் நூலுக்குப் புறம்பே காப்புருவத்தில் இயன்றது. விக்னகர்த்தா, விக்னஹந்தா என்று உரைக்கப்பெறும் ஆனைமுகப் பெருமானை வணங்கி, வாழ்த்தி அவன் அருள் பெற்றுக்கொள்வது, இந்நூல் இடையில் அழிவுருது நிறைவேறு தற்கும், இதனைப் பயில்வோர் நினைந்தவை எல்லாம் பரிபூரணமாக பலிப்பதற்கும், தேவி அருளைப்பெற முன் காப்பாயிற்று. தேவீ பிரசாதம்பெற வரும் அன்பன், தேவியின் திருமுன்புகுந்து, அவள் புகழை உரைத்து, வரம்வேண்டும் முன்பு, முத்த பிள்ளையைத் துதிப்பது, பரதேவதைக்குப் பரமப்ரீதியை விளைத்து, அவள் அருளுக்கு ஆளாக்கவல்லது, என்ற உறுதியால் இக்காப்புச் செய்யுள் உரைக்கப்பட்டது. திருவானைக்காவில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அகிலாண்டநாயகி திருவருட்பேற்றை அடையப்புகும் அன்பர் கூட்டம் அத் தேவிக்கு எதிர்முகமாக, துவஜஸ்தம்பத்துக்கு அப்பால் வீற்றிருக்கும் விநாயகமூர்த்தியை வணங்கி வாழ்த்துதல் வேண்டும் என்ற விதியை, ஆதி சங்கரர் அமைத்து வைத்ததும், இங்கு நினைக்கத்தகும். இறைவி வழிபாட்டுக்கு மார்க்கதர்சியான சங்கரர் விநாயகனை முன் நிறுத்தித் தேவியைச் சாந்தப் படுத்திய ஐதிஹ்யம் இன்றும் வழங்குகின்றது. புவனேச்வரி திருவருள் பூரணமாக வாய்க்க இக்காப்பு உறுதுணையாயிற்று.

நூல்

திருவே யருளே கலையே விளங்கிய தெய்வதமே
உருவே யிஃதென் றுணர்தற் கரிய வுயர்வுடையாய்
கருவே புகுதா தடியரை யாண்டருள் கான்மலராய்
பொருவே யரிய புதுவைப் புவனேசி போந்தருளே. |

உரை :- திரு, அருள், கலை, என்ற மூன்று குணங்கள் விளங்கிய தெய்வமே ! இன்னதுதான் உருவம் என்று உள்ளத் தால் உணர்தற்கு அரிய உயர்வுடையாய் ! கருக்குழியிற் புகா வண்ணம் அன்பரை ஆட்கொண்டருளும் திருவடி மலர்களை யுடையாய் ! ஒப்பான ஒரு பொருள் எங்கும் இல்லாத புதுக்கோட்டைப்புவனேசியே ! நீ எம் இதய மலரிற் புகுந்து விளங்கி அருள் புரிவாயாக.

வி-ரை :- திரு என்பது கண்டவர் மனம் கவரும் நோக்கம் ஸ்ரீ என்று கூறப்படும் வடசொல்லுக்கு உள்ள பொருள் எல்லாம் இச்சொற்கும் உண்டு அருள் என்பது காரணமின்றி பிறர் பாலுண்டாகும் மன நெகிழ்ச்சி அன்பு உறவு பற்றிப் பிறப்பது அருள் தொடர்பு ஒன்றும் இல்லாத இடத்தும் எழுவது. 'அருள் என்னும் அன்பு ஈள் குழவி' என்றார் வள்ளுவர்.

திருவருள் என்று இருமொழியும் இணைந்த இணைப்பாயின் அஃது மகா சக்திஸ்வரூபத்தை விளக்கவல்லது. திருவும், அரு ளும் தனி நின்று அவள் குணமாகக் காட்டி, இணைந்தபோது குணியாகவே மாறுவது தமிழ்க்கு உள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பே. கலை என்பது அறிவுக்கு இன்பம் தரும் கல்வி, கலை என்ற இரு வகைச் செல்வத்தையும் குறிக்கும் பொது மொழி. திரு விளங் கிய தெய்வம் திருமகள். அருள் விளங்கிய தெய்வம் மலைமகள் கலை விளங்கிய தெய்வம் கலைமகள் இம் மும்மையும் ஒருமையான உருவமே புவனேசுவரி என்பது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

புவனேசுவரி திருவுருவம் இன்ன தன்மைத்து என்று உரைப்பதற்கரிது என்ற உண்மையை இரண்டாம் அடி உரைக்கின்றது. தேவி திருவடி மலரை ஒரு முறை வணங்கினவர்க்கும் புனர் கர்ப்பவாச பயம் இல்லை என்பது மூன்றாம் அடியின் கருத்தாம். பொரு என்ற சொல் ஒப்பும் ஆகும். உயர்வும் ஆகும். ஒப்பும், உயர்வுமில்லாத இறைவி என்று கூறுதல் தகாது. ஒப்பே இல்லாத பொருளுக்கு உயர்ந்த பொருள் இல்லை எனல் வேண்டும். புவனேசுவரி - உலகம் பல கோடியும் படைத்தளித்தாளும் இறைவி. புதுவைப் புவனேசி - புதுக்கோட்டை அதிஷ்டானத்தில் வந்து புகுந்த அருள் விளக்கம். இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் என்று எழுதிக் காட்டொணாத இறைவனுக்குப் படிவம் அமைப்பது போலவே, புவனேசுவரிக்கும் இங்கு சிலா விக்கிரகம் ஒவியத் தானம் அமைந்தது, திருவும், அருளும், கலையும் வேண்டும் அன்பர், திருவும், அருளும், கலையுமே தன் உருவமாக உடைய தேவியைப் பணிந்து போற்றின், வேண்டிய வாழ்வெல்லாம் பெறும் என்பது கருத்து இவர்கள் தமக்கு வேண்டுவன அறியாதிருப்பது கண்டே, வேதமாதா “சமகத்தில்” கேட்கத்தக்க எல்லாச் செல்வங்களையும் அமைத்திருக்கின்றாள். இம் மொழி மூன்றாம் அக் கருத்தை விளக்க நின்றன என்று உரைவேண்டும்.

அருளைப் பொழிதரு நேத்திரங் கொண்டரு ளாரணங்கே
மருளைத் தகர்த்தெறி பாதாம் புயமுள மாதரசீ
பொருளைத் துருவுநர் நெஞ்சேறி நின்ற புவனவல்லி
இருளைப் பொருகுழற் காரிகை பைந்தமிழேற்றனையே 2

உரை :- திருவருள் வெள்ளம் பொழியும் விழியினை கொண்ட தெய்வமே! இயல்பாக மனித வருக்கத்தின் மனத்தே எழும் மருளைத் தகர்த்து எறியும் பாத கமலங்களையுடைய மாதரசி! பரம் பொருள் எது என்று மனத்தால் நாடுகின்றவர் அகத்தே ஏறி நின்ற புவனேசுவரி! இருள்போன்ற குழலையுடைய அழகுருவமே! ஆரியத்தால் அன்பர் உரைத்த துதிகளையேற்று

அருள் புரிந்தது போலவே, பைந்தமிழால் இயன்ற துதிகளையும், உவப்போடு ஏற்றருளினாய்.

வி-ரை :- தேவியின் திருநேத்திரம் எப்பொழுதும் அன்பர் நலத்தையே நோக்கியிருக்கும் திருவுள்ளக் குறிப்பை விளக்குவ தாதலால், அடையத் தெரியாத அன்பரையும் அருகே அழைக் கும் வண்ணம் அருள்வெள்ளத்தைப் பொழிந்துகொண்டேயிருக் கும். ஆரணங்கு - அறிவுக்கு அரிய தெய்வம். தேவியின் திருவிழி அருள் வெள்ளம் பொழிவதற் கேற்ப, அவள் பாத தாமரை, அன்பர் மனத்திலே ஜீவஸ்வபாவத்தால் எழுந்து வளர்ந்து, அவர் நல்வாழ்வைக் கெடுக்கக் காத்திருக்கும், மருட் பகையை அழித்து, அருளி உதவுகின்றது. அம்பிகை திரு வடிக் கமலங்களை மணக்கிழியில் ஏற்றியவுடனே, முன்பு அங்கு குடி புகுந்திருந்த மருள் அகன்றொழியும் என்பது கருத்து. பொருள் என்றது இங்குப் பரம்பொருளை. “இதுவே பொரு ளென்று எவர் எது கூறினும் ஏற்பது எது, அதுவே பொரு ளென்று அறிந்து கொண்டேன், அப் பொருள் எவர்க்கும் பொதுவே என்றாலும், பொருந்தும் எல்லார்க்கும் பொதுவில் நிற்கும்.” என்று பலவாறு புனைந்துரைக்கப்பட்ட பரபிரம்ம வஸ்து அதுவே. அஃது இங்குப் புவனேசுவரி என்ற திருவுரு வம் பூண்டு, காட்சி தருகின்றது. பரம்பொருளைத் தேடுகின்ற வர் நெஞ்சிற் புவனவல்லி ஏறி நின்றாள் என்பது பிரம்மம் அவளே என்று குறிப்பதாம். தேவியின் கூந்தல் “இருளைப் பொரு குழல்” எனப்பட்டது. கூந்தலை இருளுக்கு உபமேயம் ஆக்குவது கவிசமயம். இருளில் உள்ள கருமை நிறம், கூந்தல் நிறத்திலும் மிக்க கருமையோடு இருக்கவேண்டும் என்பது ஆலங்காரிக சம்பிரதாயம். தேஜோரூபினியான தேவியின் கூந்தல், கருமையென்று அறுதியிட்டுரைக்க இயலாததாதலின் இது கேவல அலங்காரமே. அஞ்ஞான அந்தகாரத்தை ஒழிப் பது தேவியின் சிரோபாரம் ஆதலின், அஃது இருளைப்பொருது வெல்வதாயிற்று என்று உரைப்பதும் பொருந்தும், அத்தேவி

தனக்கு இயல்பான அருளாலே, தமிழ்த் துதி கவியைத் திருச் செவியேற்றான். வங்கத்திற் பிறந்த கவி வங்க மொழியிற் பாடினால் ஏற்க வேண்டும். தெலுங்குக்குத் தெலுங்கு, தமிழர்க்குத் தமிழ் இயல் மொழிகளே. குழவி மழலை தாய்க்கு விளங்கும்.

ஏற்றைப் பரிகொளும் தேவன் உவணத் தெழுந்தருள்வான் ஆற்றைத் தெளிவிக்கும் அன்னத்தை யூர்ந்தரு ளாதிபிரான் பேற்றைத் தருவர் புவனேசுரிநின் பெருங் கருணைச் சேற்றைத் தமதிரு மேனிதிமிர்ந்த செயலி னன்றே. 3

உரை :- ஆனேற்றை ஊர்தியாகக்கொண்ட பரமேசுவர கும், புள் அரசை ஊர்தியாகக்கொண்டு எழுந்தருளும் திருமாலும், அன்பர் இறைவனை அடைதற்குரிய வழியைத் தெளிவிக்கும், அன்னத்தை ஊர்தியாகவுடைய, ஆதி பிரானாகிய பிறும்ம தேவனும், புவனேசுவரி! உன் பெருங்கருணையென்ற கலவைச் சாந்தைத் தம் திருமேனியிற் பூசியிருக்கும் செயலானே, அன்பர்க்குத் தாம் தாம் அருளக் தக்க நல்வாழ்வுகளை அருளுகின்றார்.

வி-ரை :- ஏறு - சிவபிரான் வாகனமான காளை மாடு. பரி - ஊர்தி, வாகனம் என்பன ஒரு பொருள் தருவன. பரிப்பதாலே பரி ஆயிற்று விரைந்து செல்வதாலும் பரி ஆயிற்று. உவணம் - சுபர்ணம் என்ற ஆரிய மொழியின் சிதைவு. அழகிய, வலிமை மிக்க சிறகுகளை உடைய பறவை ஆதலின் கருடன் இப் பெயர் பெற்றது. ஆறு-யோகம் மார்க்கம். “ஹம்ஸ: ஸோஹம், ஸோஹம் ஹம்ஸ: “ என்ற மகாமந்திரத்தை அனுசந்தானம் செய்பவர். பிரம்மானந்த அனுபவத்திற்கு வழிதேடியவர் ஆகின்றனர். ஹம்ஸ காயத்ரி உபசாணையின் பயன் பிரம்மானந்த அனுபவமே. ஹம்ஸ என்ற வடமொழிப் பெயர் பெறும் அன்னப் பறவை, பாலும் நீரும் கலந்த கலப்பைப் பருக நேர்ந்தால், நீரை ஒழித்துப் பாழையே பருகுமென்பது கவி சித்தாந்தம். பிரம்மதேவன் வாகனமாகவுள்ள மஹா ஹம்ஸம்

பிரம்மானுபவ மார்க்கத்திற் சாதகராய் இருப்பவர்க்கு, ஹம்ஸ மஹாமந்திர ரூபமாகக் காட்சி கொடுத்து, அவர் செல்வதற்குரிய வழியை விளக்குகின்றது. பிரம்ம தேவனும், நாராயணனும், பரமேசுவரனும், அன்பர் வேண்டிய வாழ்வுகளை அருளி, நிர்திசய ஆனந்த அனுபவத்தில் நிறுத்தவல்ல இறைமை உடையவரே ஆயினும், பராசக்தியான புவனேச்வரியின் திருவருளென்ற மணக்கலவை, அவரவர் திருமேனிகளில் திமிர்ந்திருப்பதாலேயே அவ்வாழ்வுகளை யருள்வல்லவராகின்றனர். ஆற்றல், உருவம் அவளே ஆதலில், பராசக்தியின் தொடர்பு இல்லாத பரமமாதா அசைவதற்குமியலாத நிலையில் இருப்பதால், இக்கருத்து இங்கு அமைந்தது. சங்கரர் “சிவமெனும் பொருளும் ஆதி சக்தி யொடு சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்” என்று கூறுவது இங்கு சிந்தனைக்குரியது. முத்தொழிலும் பூண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே. அப்பொருளையியக்கும் ஆற்றலே பராசக்தியென்பது இங்கு உரைக்கப்பட்ட உண்மையாம். புவனேசுவரி பெருங்கருணைச் சேற்றைத் திருமேணியில் திமிர்ந்து, முத்தேவராகித் தத்தம் தொழிலைச் செய்யும் பரமாத்மா மும்மையில் ஒருமை விளக்கும் தன்மை விளக்கப்பட்டது. கலவை திமிர்தல் — சக்தி பெறுதல்.

செயலே யுருவுள தேவி திருநிறை தேமொழியாய்
மயலே கெடுத்த மனத்தகம் புக்குறை மாமயிலே
அயலே பிறதெய்வம் வேண்டாத வண்ண மருள்பொழிவாய்
உயலே யருளும் புதுவைச் புவனேசி யுத்தமியே. 4

உரை :- பராசக்தி உருவமான தேவியே! அன்பர்க்குரிய திருவகை எல்லாம் நிறைந்திருக்கும் தேன்மொழியுடையாய்! உலகத்தின் மயக்கத்தை மாற்றிய ஞானிகள் மனத்தே புகுந்து வாழும் பச்சை மயிலே! அடியவர் உய்யும் வண்ணம் அருள் பொழியும் புதுவை நகரத்துப் புவனேசுவரி! உத்தமியே! உன்னை யொழிய வேறொரு தெய்வத்தை வேண்டாத வண்ணம் அருள் பொழிவாய்.

வி-ரை :- ஆத்ம தத்வம் என்று உரைக்கப்படும் பரம் பொருள் செயலற்றது. பராசக்தியான புவனேசுவரி, செயலே உருவமாக அமைந்தவள். தேவி தன்னை அடைந்தவர்க்கு உப தேசித்து அருள் புரியும் கருணையுருவமுள்ளவள். ஆ த லி ன் “ திருநிறை தேமொழியாள் ” என்று புகழப்பட்டாள். திரு- நித்யபுரீ. ஆத்ம போதமயமான ஞானபுரீ. ஆத்ம தத்வம் இன்னதென்று அறிவதே மெய்த்திருவாகலின், ப ர தே வ தை தன்னை நாடிய அன்பர்க்கு, திவ்ய ஞான ஆனந்த அனுபவம் பொருந்தும் உபதேசத்தை அருளும் குருமூர்த்தி என்பதை, இம் மொழி விளக்கும் தேமொழி என்பது அத்திருவை, மதுமய வாசகத்தால் உரைக்கும் இறைவி அருட் சிறப்பை விளக்க வைத்தது. கே நோ ப நி ஷ த் தில் இந்திராதியர்க்கு “உமா ஹைமவதீபஹு சோபமாநா ” வாகத் தோற்றங் காட்டிய தேவி, அங்கு அத்தேவர்க்கு, இன்னது இது வென்று விளங்காதிருந்த விஷயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அதுவே பரம வஸ்து வென்று விளக்குகிறாள். காட்டப்படாத பொருளை, அறிவுக்கெட்டாத பொருளை, அணுகவுமியலாத பொருளை, அங்கு தேவியே இத் தேவர்களுக்குக் காட்டியருள்கின்றாள். இதனாலேயே அவ ள் புரீ வித்யாருபினியாகிறாள். அவளே புவனேசுவரி என்று இச் செய்யுள் கூறுகின்றது. மயில் தேவிக்கு உருவகம் ஆயிற்று மயலின் உருவான சர்ப்பத்தை காற்கீழடக்கும் மயில். மாயா மோகத்தை யொழித்து அருள் வெள்ளத்தில் ஆட்டும் இறைவிக்கு ஒப்பு ஆயிற்று. மயல் கெடுத்த ஞானிகள் மனமே தேவி திருக் கோயில்; அயலே பிறதெய்வம் வேண்டாத வண்ணம் அருள்வது தேவியின் இறைமைக் குணமாம் “இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல், குலனுடையான் கண்ணே உள ” என்ற திருக்குறளில் வந்துள்ள வள்ளன்மை, இங்கு இறைவி பண்பாக உரைக்கப்பட்டது. எ ல் ல ர ம் அருளவல்ல இறை வி யை அடைந்து வேண்டிய பிறகு, பிறிதொரு தெய்வம் இருக்கும் என்ற நினைவும், அதனை வேண்டி ஒரு வாழ்வு பெறவேண்டும் என்ற கருத்தும், அன்பர் உள்ளத்தே எழ மாட்டாது என்பதே

கருத்து - உயல் - உய்தி. பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்திக் கரை
சேர்ந்து செம்மாந்திருக்கும் சிவகதி. உய்யவந்த அடியவர்க்கு,
அவர் வேண்டும் வாழ்வு அருள்வாள்.

உத்தமர் நின்னுரு நெஞ்சகக் கோயி லுறவமைப்பர்
மத்திமர் நின்திருக் கோயிலைச் சூழ்ந்து வலம்வருவர்
சுத்தம சுத்தம் தெளியா வதமர்நின் தொல்புகழை
நித்தமு நெஞ்சில் நினையார் புவனேசி நின்மலையே. 5

உரை :- புவனேசுவரி ! மல சம்பந்தம் சிறிதுமில்லாத
தேவியே ! உத்தம பக்தர் உனது திருவுருவத்தைத் தம் நெஞ்சக்
கோயிலில் நிலை பெற அமைப்பர். மத்திமர் உனது திருக்
கோயிலைக் கண்டு வலம் வருவர். இது சுத்தம், இது அசுத்தம்
என்று தெளியும் விவேகம் இல்லாத அதமர், உனது பழமையான
திருப்புகழைத் தினமும் மனத்தால் நினையாது, வாழ்நாளை வீழ்
நாள் ஆக்குவர்.

வி-ரை :- உத்தம, மத்திம, அதம கோஷ்டியாகச் சாதா
ரண ஜீவர்களைப் பிரித்து, அம் மூவர் குணங்களையும் இச்செய்
புள் உரைக்கின்றது. உத்தமர் நின்திருவுருவத்தை உ ள் ள க்
கோயில் நிலைபெற வைத்து, அங்கு அனவரதமும் தியான
யோகத்தில் இருந்து உணர்ந்தவாறு வழிபட்டு உய்திபெறுவர்.
மந்திரோச்சாரணம் செய்தாலும், இரவு பகல் விழித்துத் தவம்
புரிந்தாலும், முன் பல பிறவிகளில் பரதேவதையின் கைங்கரியம்
பண்ணிய புண்ணியத்தின் தொடர்பு இருந்தாலன்றி, இப் பிறப்
பில் அவள் திருவுருவத்தை உ ள் ள க் கி ழி யி லே ற் றி,
உணர்வுள்ளருகக் கண்டு, ததேக தியானபரராய், ஆனந்த
அனுபவத்தில் முழுகித் தம்மை மறந்து, தன்மயமாயிருக்கும்
பெரும்பேறு வாயாது என்பது சாத்த சித்தாந்தம். இப் பெரும்
பேறு உத்தம சாதகர்க்கே வாய்ப்பதாம். தேவியோடு இரவும்
பகலும், நனவிலும், கனவிலும், சம்வாதம் செய்து, நினைத்தவை
நிறைவேற்றும் ச க் தி, இக் குழுவினர்க்கே வாய்ப்பதாகும்.

மத்திமர் திருக்கோயில்களில் சிலைகளாலும், ஐம் பொன்னாலும் அமைந்த விக்ரஹங்களையும், பக்தி கைங்கரியமாக உத்தம வோவியர் தீட்டிய ஓவியங்களையும், பரதேவதையாகவே பாவித்து, வணங்கி உள்ளம் உருகத் துதி கூறி வழிபட்டு, அம் முறையாலே இறைவியருளுக்கு உரிமை பூண்பவர் ஆவர். அதமரோ எனில், தேவியை உள்ளத்தே காணும் திறலிழந்து, கோயிலில் வணங்கும் குண மாண்பும் பெறுது. பக்திமார்க்க பாஹ்யராய் இருப்பதால், அம்பிகையின் அருள் விழிக்கு இலக்காகாது, ஒழிவர் என்பது கருத்தாம். தாய் தன் மக்களுள் இங்ஙனம் வேற்றுமை பாராட்டுவது, அவள் குணமான கருணைக்கு, இழுக்கு ஆகுமே என்பார்க்கு, அதமர் உள்ளத்திலும் அவள் இருப்பவளே ஆயினும், அவ்வுள்ளத்திலுள்ள கோட்டத்தால் வெளிப்படாது மறைகின்றாள் என்று கூறவேண்டும். மழைத்துளி ஒன்றே. அது பழுக்கக் காய்ந்த இரும்பில் விழும்போது, தன் உருவங்கெட்டு அழிகின்றது. தாமரை இலையின் மேல் விழும்போது முத்துப்போலக் காட்சி தருகின்றது. முத்துச் சிப்பியின் திறந்த வயிற்றுள் விழும்போது முத்தாகவே பரிணமிக்கிறது. தேவி திருவுரு முன்று இடத்தும் உண்டாயினும் அவரவர் மனநிலைக்கேற்ப அருள்கின்றது.

நின்மலை மாமேரு வென்ப ரொருசிலர் நீயிருக்கும்
பொன்மலை வெள்ளி மலையென்பர் ஓர்சிலர் புண்ணியத்தாற்
கன்மலை பாகர் யுருகுதல் போன்று கனியிதய
நன்மலை நேடுவர் தேவி புவனேசி நல்லவரே. 6

உரை :- பரதேவதையே ! உனக்கு உறைவிடமான மலை மகாமேரு மலையென்பர் ஒரு சிலர். நீ வீற்றிருக்கும் அழகு பொலியும் மலை, வெள்ளிமலை யென்பர் ஒரு சிலர். புண்ணிய பரிபாகத்தால் கல் மலை பாகாக உருகுதல் போலக் கனிகின்ற இதயம் என்ற நல்ல மலையின் கண் நல்லவர் உன்னை நாடுகின்றார். புவனேசுவரியே.

வி-ரை :- மாமேரு முத்தேவருக்கும், தேவகணங்களுக்கும் உறைவிடம் என்று உரைக்கப்படும். மேரு சிகரத்தில் பர தேவதை கோயில் கொண்டிருப்பதாகத் தேவீ புராணங்கள் உரைக்கும். “ சுமேருச்ருங்கமத்யஸ்தா ” என்றும் ஓர் திருப் பெயர் லலிதாஸஹஸ்ர நாமத்தில் உளது. தேவியை மேருவில் ஆவாஹனம் செய்து வழிபடும் வழக்கம் பாரத தேசத்தில் காலங்கண்ட வழக்கமாம், பல சிகரங்களோடு பொன் மயமான பர்வதம் ஒன்று செய்து, கையடக்கமான உருவத்தில் அமைவதால், ஒரு பெட்டகத்துள் வைத்துப் பூஜைக்கு உபயோகிக்கும் ஒழுக்கம் சாக்த சம்பிரதாயத்தில் மனம் சாரும் அன்பர் இனத்தில் இன்றும் உண்டு. இந்த மேரு சிகரத்தில் குங்கும அர்ச்சனை செய்வதும், தேன், பால் முதலிய அபிஷேகம் செய்வதும் வழக்கம். காமகோடி பீடாதிபதிகளாகிய ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் தினமும் பூஜை செய்து, பல வகை அலங்காரம் செய்து, பக்த கணங்களைக்கொண்டு தரிசிப்பிக்கும் திரிபுரசுந்தரி மேருமயமான மூர்த்தியாக இருப்பதை உலகம் உணரும். இம்மேரு சிகரத்தைச் செவ்வனே பூஜித்து, அலங்கரித்து, தேவி திருவுருவம் தோன்ற அமைக்கும் அழகை, அம் மகான் நாள்தோறும் புரியும் பூசைகளிற் காணவேண்டும். இறைவியின் நிலையம் மேரு என்பார் கருத்துக்கு இதனினும் சிறந்த திருஷ்டாந்தம் வேண்டா. வெள்ளி மலையும் இறைவிக்கு ஆலயமாகும் மாண்பு பெறுவது, இமாசலத்தின் சிகரங்களுள் ஒன்றான கைலாசத்தில் கௌரீ தேவிக்கென்றே ஒரு பிரத்யேகஸ்தலமும், அங்கு ஒரு கௌரீ குண்டமும் இருப்பதைக் கயிலை யாத்திரை செய்த நன்மக்கள் தெளிவாக உரைப்பதுண்டு. இதனால் வெள்ளிமலையும் அம்பிகை ஆலயம் ஆகின்றது. கல் மலைக்கு அவள் வருவதும் உண்டு. குமரி மலையிலே அவள் குமரியாகக் காட்சி தருகின்றாள். கல் மலை பாகாய் உருகுவது போலக் கனியும் இதயம் உள்ள அன்பரினத்தை ஆண்டருள இறைவி, எம்பிராட்டி அவர் மனக் கோயிலில் அமர்வாள்! நெஞ்சக் கன கல்லும் நெகிழ்ந்துருக வீற்றிருப்பாள். “ தினியான மனோசிலைமீது

அவள் தாள் அணியார் அரவிந்தம் அரும்பும்." இதயக்கோயில் பொன்மலை, வெள்ளிமலை ஆகாதாயினும் அம்பிகைக்கு அவற்றினும் மிக்க உவப்புக்குரியதாதலால் நன்மலை ஆயிற்று.

நற்றமிழ் மன்னவ ஞண்ட புதுவை நகர்புகுந்து
நற்றவ ஞானி சதாசிவ ராலயம் நண்ணுமன்னே !
முற்றவ மிக்கவர் சாந்த முனிவரர் மோனத்திலே
உற்றவர் நீயெனின் நின்னரு ளெங்ங னுரைப்ப துவே !! 7

உரை :- நல்ல தமிழ் மன்னரான தொண்டைமான் மரபி பினர் அரசாண்ட புதுக்கோட்டை நகரில் புகுந்து, சிறந்த தவம் புரிந்த ஞான யோகியான சதாசிவபிரம்மத்தின் அதிஷ்டானத்திலே வீற்றிருக்கும் தாயே! முன் பல பிறவிகளிலியற்றிய தவச் செல்வமிக்க ஸ்ரீ சாந்தானந்தர் என்ற துறவரசின் மவுன நிலையில். அவர் மனக்கோயினுட் புகுந்து காட்சியருளும் தெய்வம் நீயெனின், உன் அருட் சிறப்பை உரைப்பது எவ்வண்ணம்?

வி-ரை:- பாரதநாடு சுதந்திரக் குடியரசாகுமுன்பு சுதேச சமஸ்தானங்கள் பல இருந்தன. அவைகளுள் தமிழ் மன்னர் ஆண்ட தனித் தமிழ்நாடு புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமே. இந்த நாடு உருவத்தாற் சிறிதாயினும், அயலரசர்க்குத்திறையளக்காத சிறப்பை அடைந்திருந்த பெருமை வாய்ந்தது. அன்றியும் அதிஷ்டானத்தில் அடங்கியிருக்கும் சதாசிவபிரம்மத்தின் (ஐட்டி சுவாமிகள்) குருபரம்பரையில், உலகம் புகழ்ந்து போற்றும். ஜீவன் முக்தசிகாமணியான நெருர் சதாசிவபிரம்மத்தின் பூரண அனுக்ரகத்துக்கும் பாத்திரமானது. அவர் ஆணைப்படியே ஆண்டு தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு அன்னம் இட்ட புண்ணியச் சிறப்பும் பெருந்தியது. புதுக்கோட்டை நகரின் கிழைக்கோடியில் உள்ள அதிஷ்டானத்தில், நிர்விகல்ப சமாதியில் அடங்கியிருக்கும் சதாசிவப்பிரம்மேந்திர ஸரஸ்வதியின் சீடரே சேந்தமங்கலம் சுவாமிகள் என்று பிரசித்தி பெற்ற ஸ்ரீஸ்வயம் பிரகாச பிரம்மேந்திரர், இத்தகைய மகான்

களின் சம்பந்தம்பெற்ற அதிஷ்டானத்தில் புவனேசுவரி புகுந்து, கோயில் கொண்டருளத் திருவுள்ளங்கொண்டாள். இந்த ஆலய கைங்கரியத்திற் பெரிதும் ஈடுபட்டு, இதன் மகிமையை இன்றைய உலகம் நன்கு அறியச் செய்யும் புண்ணிய மூர்த்தி, இன்று இளந்தவக் கோலத்திற் காட்சிதரும் ஸ்ரீ சாந்தானந்த சரஸ்வதியே. இப்புண்ணியர் மனக்கிழியில் நிலைபெற்ற புவனேசுவரியே உலகம் எல்லாம் நல்வாழ்வுபெறவேண்டும் என்று பரங் கருணையால் சிலா விக்ரக உருவில் இங்கு வீற்றிருக்கின்றாள். தேவி ஸ்ரீ சாந்தானந்த ஸரஸ்வதியின் மோனத்தில் காட்சி கொடுப்பவள் என்ற உண்மையே, அவள் அருள் இத்தகையது என்று உரைத்தற்கரியதாம் என்ற கருத்திற்குரிய காரணம் ஆயிற்று. இத்தவ மூர்த்தி பரோபகாரமே பழுத்தசீலந்ரும கைங்கரியமே உருவெடுத்தவர். இம் மடாலயத்தை மிகச் சிறந்த முறையிலே அமைக்கும் புண்ணியத்தைப் பொறுத்தவர், பல்லாயிரக்கணக்கிலே பணச் செலவு செய்து, இங்கு மஹாருத்ரம், லட்ச நவக்கிரக ஐப ஹோமம் ஸஹஸ்ரசண்ட ஹோமம் முதலிய நற்காரியங்களை நடத்தி, வேத மாதாவின் பரம பிரசாதத்தை யாவரும் பெற உதவியவர். இறைவி அருள் உலகச் செல்வமாக இப்புனிதர் தவம்பூண்டிருக்கிறார்.

உரைகடந் துள்ளங் கடந்துயர் தேவி யுவமையிலாள்
கரைகடந் தாருங் கருணைப் பெருங்கடற் கண்ணிணையாள்
விரைகடந் துள்ள திருவாழி நிற்கும் வியன்பதத்தாள்
தரைகடந் தேறும் புதுவை யதிட்டானம் சார்ந்தனளே. 8

உரை :- வாக்கையும், மனத்தையும் கடந்து, ஒளியுருவாய் விளங்கும் தேவி, உவமை கூற்றற்கரிய தன்மைகளையுடையாள். கரை கடந்து பெருகும் கருணைப் பெருங்கடலான இருவிழிகளையுடையாள். மனத்தின் எல்லையைக் கடந்த ஸ்ரீ சக்கரத்தின் மேல் நிற்கும் திருவடிகளையுடையாள் தரையிலே புகழால் எவற்றையும் கடந்து ஒல்கும் புதுக்கோட்டை அதிஷ்டானத்திலே கோயில்கொள்ளத் திருவுள்ளங்கொண்டிருக்கிறாள்.

விரை :- உரைகடந்து உள்ளங் கடந்த நிலை பாம்பொருளான பராசக்திக்கு உண்டு என்பது “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்யமநஸாஸஹ” என்ற வேத வாக்கியத்தால் விளக்கப்பட்டது. ஒளிர் தேவி என்ற கருத்து “நதத்ரதூர்யோ பாதி நசந்திர தாரகம், நேமாவித்யுதோபாந்தி, குதோயமக்னி:” என்ற வேத வாக்கியத்தையும் தழுவினது. உவமையிலாள் என்பது, உபமானம், உபமேயத்தினும் சிறப்புடையதாயிருக்க வேண்டுமென்ற ஆலங்காரிக சமயத்தை ஏற்றுக்கொண்டு கூறிய கருத்தாகும். இறைவியினும் சிறந்த பொருள் ஒன்று, எங்கும், எப்பொழுதும் இருப்பதற்கில்லை ஆதலால், இறைவிக்கு உபமானம் இல்லை. இறைவியின் கண்ணினை கருணைப் பெருங்கடலென்றும், அன்பர் மாட்டு, என்றும், எங்கும் இரங்கி, அருள் பொழிந்து, குழிந்த, எல்லையின் மிக்க ஆனந்த அனுபவத்தையே அருள்பவை ஆதலின், கரைகடந்து ஆகும் “கருணைப் பெருங்கடற் கண்ணினை” என்று கூறப்பட்டன. ஜீவஸ்வபாவத்தாலே கணக்கற்ற குறைகளுக்கு இடமாயிருக்கும் அன்பர், ஞானநந்தக் கடலிற் குளிக்க, இறைவியின் அவ்யாஜமான, நிரவதிக கருணைப் பிரவாகமே காரணமென்பது உண்மையாம். திருவாழி என்றது ஸ்ரீ சக்கரத்தை திருமால் வலக்கரத்து ஏந்தும் சக்கரத்துக்கு இப்பெயர் சிறப்பாக உள்ளது ஆனாலும், உருவத்தால் ஒப்பாகவுள்ள இச் சக்கரமும் அப்பெயர் புணையத்தக்கதாயிற்று. புவனேசுவரி திருவடி மலர் ஸ்ரீசக்கரத்தில் அழகு பொலியப் பொருந்துகின்றது. ஸ்ரீ சக்கரத்தை தேவியாக நினைந்து பூஜை புரியும் சாதகர்கள், மஞ்சள், குங்குமம், மலர், தேன், பால் முதலிய சாத்விக திரவ்யங்களை பூஜா திரவ்யங்களாகக் கொள்வது வழக்கம். அதனால் அத்திருவாழி விரை கடந்து ஒங்குவதாயிற்று. தேவி திருவடித் தொடர்பாலும் விரை பொருந்தியிருக்கிறது. திருவடிமலர் தெய்வத்தன்மையான நறுமணம் பொருந்தியது என்பது அநுபவிகள் சித்தாந்தம். புதுவை அதிட்டானம் பெற்றபேறு பூமியில் உள்ள பிறர் எவரும் பெற்ற

கரிய பெரும்பேறு என்பது “ தரை கடந்தேறும் ” என உரைக் கப்பட்டது.

சார்பு தெளிந்தனர் சார்பு கெடுத்தனர் சார்பெனலாம்
ஏர்புனை பாதம் இரண்டுடை யாள்கரம் ஈரிரண்டால்
போர்பொரு மங்குசம் பாசம் அபயம் புனைவாதம்
தார்புனை தோளி புவனேசி வைத்தனன் தன்னகமே 9

உரை :- சார்பு தெளிந்து, சார்பு கெடுத்த ஞானிகளுக்குச் சார்பாக உள்ள அழகு பொலியும் திருவடி இரண்டுடையாள். போர் புரிய உதவும் அங்குசம், பாசம் என்ற இரண்டு படைகளை இரு கரங்களில் ஏந்தி, அபயம், வரதம் என்ற அடையாளங்களை இரு கரங்களில் விளக்கி, மாலையணிந்த தோள்களை உடைய புவனேசுவரி இத்தோற்றத்தைத் தன்னிடம் வைத்திருக்கிறாள்.

வி-ரை :- இச் செய்யுளின் முதலடி தேவி திருவடிச் சிறப்பை விளக்கும் அடைமொழியாய் அமைந்தது. ஏர்புனை பாதம் இரண்டும், சார்பைத் தெளிந்து, சார்பைக் கெடுத்தவர்க்குச் சார்பாக உள்ளவை. சார்பைத் தெளிவது—உலகத்துக்கும், உயிர்க் குலத்துக்கும் பராங்கதியாக இருப்பது பரம்பொருள் என்று தெளியும் அறிவு. சார்பு கெடுத்தல்,—உலகத்துப் பொருள்களோடு தமக்குள்ள பற்றை அறுத்துக்கொள்ளுதல். சார்பு-அடையும் பொருள். இக்கருத்து, “ சார்புணர்ந்து சார்பு கெட வொழுகின்-மற்றழித்துச்-சார்தராசார் தரும் நோய் ” என்று திருவள்ளுவர் திருவாக்கில் வருகின்றது. இந்நிலையிலிருப்பவர் தேவி திருவடி மலர்களையே தம் சிரோபூஷணமாகவும், மன நிறை மணியாகவும், கருதி வேறு சிந்தையின்றி வாழ்வார் என்பது பெரியோர் கருத்தாம். திருவடிச் சிறப்பை ஒருவாறு உரைத்தபின், திருக்காச் சிறப்பு உரைக்கப்படுகின்றது. தேவிக்கு நான்கு கரங்கள் உண்டு. அவற்றுள் இரண்டு போர்க்கு உதவுகின்ற அங்குசம், பாசம் என்ற இரண்டைத் தாங்கிக்கொண்டு, அசுரப்ரகிருதிகளாலே சாத்வீகவர்கத்துக்கு

வாக் கூடிய தீங்குகளை ஒழித்துக் காத்தருளும் திறமை, அருள் மயமான திருமேனியின் ஒரு சிறு பகுதியான நான்கு கரங்களில் ஒரு இரண்டுக்கே உண்டு என்பது விளக்கப்படுகின்றது. அங்குசமும், பாசமும் ஏந்திக் காத்தருளும் இரு கரங்களைக் காட்டிலும், பெருஞ் சிறப்புள்ள மற்ற இரு கரங்கள் சுத்த சாத்விக பாவம் விளங்க அபய முத்திரையும், வரத முத்திரையும் தாங்கியுள்ளன. பாவியராயினும், எதிர்த்து நின்றவரே யாயினும் அடியில் வீழ்வார்க்கு, அபயமருளும் பரங் கருணையும் வரத்தைப் பொழியும் பெருவண்மையும் இக்கரங்களால் விளங்கும். தேவி திருமாற்பிலே நவமணி மாலைகள் விளங்குவதோடு, அன்பர் தொடுத்து அணிந்த மலர்மாலையும், பொன்னணிகலங்களும் விளங்குகின்றன. தார்புனை தோளி என்ற தொடர்மொழி, அன்பர் அணியும் பொருளை ஆதரவோடு அன்னை புனைந்து கொள்ளும் அருட் சிறப்பை விளக்குதற்காக அமைந்தது. புவனேசி தன்னகம் இரண்டு பாதங்களையும், நான்கு கரங்களையும், அன்பர்க்கு அவரவர் வேண்டும் பொருள்களை அருளும் பொருட்டே கொண்டிருக்கிறாள் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

தன்னைத் தனக்கொப் புரைக்கினு மொவ்வாத் தயாநிலயம்
என்னைத் தனக்கே யடிமை யெனக்கொளு மின்னருளாற்
பொன்னைக் கலையின் மகளைப் பணிகொள் புவனவல்லி
பின்னைத் தரும்பேறு கண்களிற் காட்டிப் பிறங்குவளே. 10

உரை :- தன்னையே தனக்கு ஒப்பாக உரைத்தாலும் பொருந்தாத தயாநிதி, என்னைத்தனக்கே உரிய அடிமையென்று ஏற்றுக்கொள்ளும் இனிய திருவருளாலே, திருமகளையும், கலை மகளையும், பணிபூண்டிருக்கும் புவனேசுவரி, அவ்விரு தேவியரால் நான் பெற்றற்குரிய பேறுகளைப் பெற்ற பிறகு, தான் தரும் பேற்றைத் தன் இரு கண்களாற் காட்டி, விளங்குகின்றாள்.

வி-ரை :- காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்க வண்ணமே தன்னை யடைந்தவனுக்கு உதவுவது சாமான்ய

மனிதன் இயல்பு. எல்லாம் வல்ல இறைவி, தன்னையடைந்த அன்பர்க்கு அருளத் திருவுள்ளங்கொள்ளுகையில், எவ்வகை எல்லைகளையும் கடந்து, அருள் வெள்ளம் பொழியும் கடைக் கண்ணினள் ஆதலாலும், தயைக்கு நிலையமாக அமைந்த காரணத்தால், உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற வேற்றுமைக் கருத்து இல்லாமலும், பல பிறவிகளில் தவம் புரிந்தவன் இவன் கடுந்தவம் புரிந்தவன் இவன், மந்திரம் தெரிந்து வழிபட்டவன் இவன், தந்திரசாரம் தெளிந்தவன் இவன், இரவும், பகலும் என்னையே நினைத்து உருகியவன் இவன், என்ற நினைப்பின்றி, ஒரு நாள், ஒருமுறை மனம் உருகியோ, உருகாமலோ அழைத்த வனுக்கும் பெருங் கருணை பொழியும் இயல்பினளாதலாலும், தன்னையே தனக்கு ஒப்பாக உணர்கிறும் ஒப்புமை பொருந்த இயலாத தயா நிலையம் என்று புகழப்பட்டாள். இறைவி அருளும் அருள் வெள்ளம் இடம், காலம், காரணம் முதலிய எல்லை களைத் தகர்த்தெறிந்து, நேற்று ஒருவனுக்கு அருளியது போலவே, இன்றும் நாளையுமமைய வேண்டுமென்ற நியதியில் லாமற் பெருகுவதாதலால், தன்னையே தனக்கு ஒப்புரைக்க இயலாத நிலை அவளுக்கே உண்டு. மேலும் அவள், தன்பெருமை தானே அறியாத தன்மையாள் ஆதலின், தன்னையே தனக்கு ஒப்புரைக்க இயலாத தயா நிலையம் ஆகிறாள். தனக்கு என்னையும் அடிமை கொண்டாள் என்று கூறின் உம்மை இழிவு சிறப்பாகும். உம்மை செய்யுளாதலின் தொக்கது என்று கூறலாம். என்னைத் தனக்கும் அடிமை கொண்டாள் என உம்மையை இறைவி பாற்சார்த்தின், உயர்வு சிறப்பாம். இங்கும் உம்மை தொக்கது என்று கூறத்தகும். என் பொருட்டே புவனவல்லி பொன்மகளையும், கலைமகளையும் பணிகொண்டிருக்கின்றாள் என்பது, கலைமகள் அருளும், திருமகள் அருளும், புவனை திருவடி பற்றிய அன்பர்க்கு எளிதெனக் கூறியவாறாகும். இவ்வாழ்வை அருள்வதே யன்றி, அம்பிகை தனக்கே இயல்பான அருட்சிறப்பால், எனக்கு இப்பிறப்பு முடியும் காலம் வரும்போது அருளத் தக்கப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வைத் தன் திருக் கண்கடை நோக்

கால் விளக்குகின்றனர் என்பது இறுதியடியின் கருத்தாகும். தேவி கடாஷ்விஷ்ணுத்துக்குரிய புண்ணியம் செய்தவர் இம் மையில் திருவும், கலையும் நிறைவதோடு, மறுமையற்ற பெரு வாழ்வும் பெறுவர்.

பிறக்கம் உறவே விழைவோர்க் கொருமொழி பேசுகின்றேன்
மறக்க முயல்க வுலகத்தை வாழ்வின் வகைமைகளைப்
பறக்க முயலு மனத்தை யடக்கிப் பரங்கருணை
அறக்கண் விளக்கும் புவனேசரிதான் அடைமினென்றே. ||

உரை :- உயர்வுபெற விரும்பும் மனிதர்க்கு ஒரு மொழி உரைக்கின்றேன். உலகத்தையும், வாழ்வின் வகைகளையும் மறக்க முயல்வீர்களாக. பல வழிகளாலும் பறக்க முயலும் மனத்தை, உண்ணோக்கம் பெறச்செய்து, அடக்கிப் பரங்கருணையைத் தன் அறம் பொலியும் கண்களாலே விளக்கும் புவனேசுவரி பாதங்களை அடைமின்கள் என்று

வி-ரை :- பிறங்குவது பிறக்கம் ஆகும். விளக்கம் அடைந்து உலகம் புகழ் உயர்ந்து, ஒங்கி நிற்கும் நிலைமையன்று. உண்மையில் என்றும் அழியாத சிறப்பான நிரதிசய ஆனந்தமே இங்கு உரைக்கப்பட்டது. உலகத்திலே அடையத் தக்க வாழ்வின் வகைகளிலே மனம் பூரிந்து மயங்கியிருக்குமளவும், உலகத்தை மறக்கும் உணர்வு வருதல் எளிதன்றும். மனம் ஐந்து பொறிகள் வாயிலாகக் கணந்தோறும் புலன்கள் ஐந்தையும் அடைய அவாவி, அதே கருத்தாகப் பறந்து, ஆங்காங்கு இருப்பதாகப் பிரமிக்கும் இன்ப நிலைகளைக் கருதி மயக்குவது உலக வாழ்வின் இயல்பாம். ஐந்து வேறு வழிகளில் இழுத்துக் கொண்டு பாய்ந்து ஓடும் ஐந்து குதிரை பூட்டிய தேரில் அமர்ந்த தலைவன், அக்குதிரைகள் விரும்பியவாறு தன்னையிழுத்துப் படு குழியில் தள்ளாதுத் தற்காப்பு அமைத்துக்கொள்ளக் கருதின், அவற்றின் கடிவாளத்தை உறுதியாக இழுத்துப் பிடித்து, அக்

குதிரைகள் தன் விருப்பத்திற் கொப்பவே நடக்கும்படி நடத்த வேண்டும். கடிவாளம் தலைவன் பிடிப்பில் உறுதியாக இருக்கு மளவும், குதிரைகளின் ஓட்டம் அவை விரும்பியவாறு அமைதற் கில்லை. சாரதியாக உள்ள தலைவன் இந்திரிய அசுவங்களை இங்ஙனமடக்கி மனம் என்ற பிரக்ரஹத்தை (கடிவாளத்துடன் பொருந்தியவாரை) இழுத்துப் பிடித்து, அவற்றை சதச்வம் ஆக்கித் தன் நினைவிற்கேற்பச் செலுத்தவேண்டும். இத்தேர் சென்று சேரும் முடிவான நிலை புவனேசுவரி பாத கமலம் என்று உரைக்கப்பட்டது. புவனேசுவரிக்கு விசேஷணமாக வந்த சொற்கள் “பரங்கருணை அறக்கண் விளக்கும்” என்பனவாம். தேவி தனது பரங்கருணையைக் கண்ணால் விளக்குகின்றாள். அக்கண்களின் தருமம் கருணையை விளக்குவதே. அறம் என்ற சொல் வேறு பொருளும் தருகின்றது. நீதிபதிக்கு உள்ள புத்தி தரும புத்தியாக இருக்கவேண்டும், அவன் தன் முன் குற்ற வாளியாக நிற்கும் மனிதன் தனக்கு உரியவன் என்றோ, அய லான் என்றோ, பகைவன் என்றோ நினைத்தல் ஆகாது. குற்றம் புரிந்தவன் எவனேயாயினும், நீதிபதி தண்டித்தே ஆக வேண் டும். ஸர்வ ஐகத்துக்கும் மாதாவும், ஈசுவரியும், நீதி மூர்த்தியு மாகிய புவன தேவி இப்படியே தருமம் பார்த்துத் தன்முன் நிற்ப வரை முறைப்படி தண்டித்தலும், அவள் தன் கருணைப் பண் பான ஸ்வதர்மத்தால் நீதி தர்மத்தால் சிறிது நெகிழ்ந்தும், அருள்புரிவள். அவளுக்கே அந்த அதிகாரம் உண்டு புவனேசுவரி திருவடியிற் சேரும் நிலையே பேரின்ப நிலையாம்.

அடையலர் பாய்ந்து பகையை விளக்கு மமயத்திலும்
இடையறு துன்ப மலைமலை யாவரு மெல்லையினும்
கடையறு மையம் இரந்தே நிரப்புறு காலையினும்
இடையற வெண்ணுக புவனே சுவரி இருபதமே. 12

உரை :- பகைவர் பாய்ந்து பகையை விளக்கும்பொழுதும் வாழ்வின் இடையில் வரும் துன்பங்கள் மலைமலையாகத் தோன்

றும் பொழுதும், கடைப்பட்ட பிச்சையேற்றுப் பிறர் முகம் நோக்கி இரு கையேந்தித் தத்தம் வயிற்றை நிரப்பவேண்டிய பொழுதும், சிறிதும் இடையீடு படாமல் புவனேசுவரி இரு பாதங்களையும் தியானிக்க வேண்டும்.

வி-ரை :- செல்வம் நிரம்பி வழியும்போது, தெய்வ சிந்தனை எளிதில் மனத்தே எழாது. வறுமையால் வாடும் போதும் “பாழ்ந் தெய்வமே இப்படி என்னை வாட்டுகின்றாயே” என்று நிந்தைமொழி வாயில் வருமே யன்றி, தெய்வத்தைப் புகழும் பாடல் வராது. ஆதலால் எப்பொழுதுமே இறைவி திரு வருளைச் சிந்தித்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தால் முன்று நிலைகள் இச் செய்யுளில் விளக்கப்படுகின்றன. பகைவர் எதிர் பாய்ந்து, வில், வேல், வாள்களை நெஞ்சுக்குக் குறி வைக்கும் போது பரதேவதையை மனமுறத்தியானிப்பதால் அவளே படைக் கலங்களை யேந்திப் படை முன் நின்று வெற்றி விளைப்பது உறுதி. சிலப்பதிகாரம் வேட்டுவவரியில் இக்கருத்துத் தெளிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது. “கொள்ளும் கொடியெடுத்துக் கொற்ற வையும் கொடுமர முன் செல்லும் போலும்” என்ற அடியை நோக்குக. துன்பங்கள் சிறிதும் இடைவிடாது, இமயமும், மேருவும், மந்தரமும் போல மேல் விழுந்து அழுத்தும்பொழுதும் இறைவியை நினைக்க என்று மனத்துக் கட்டளையிட்டது. வாழ்வில் எத்தனையோ வகையுண்டு. அவற்றுள் ஐயம் ஏற்று உண்ணும் வாழ்வு மிகவும் கடைப்பட்டது. “இரந்து முயிர் வாழ்க வென்னிற் பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்” என்று வள்ளுவரே கூறுகின்றார். “ஒரு நாயகமாய் உலகுடனாண்டவர் கருநாய் கல்விய காலர் சிதேகிய பானையர்” ஆகிக்கலங்குவதுண்டு என்று நம் மாழ்வாரே அருளிச் செய்கின்றார். இரந்து வருந்தும் இழி நிலையிலும், இறைவி திருவருளை நினைக்க என்று மனத்துக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தவாறு. மனித வாழ்வில் உத்தம நிலையோகியர் நிலை ஆகக் கருதலாம். மத்திம நிலை துன்பங்கள் வரக் கலங்கும் நிலையாகக்கொள்ளலாம். அதம நிலை ஐயமேற்றுண்ணும் நிலையென்று கூறவேண்டும்.

இந்த நிலைகளில் இறைவியைத் தியானிக்க எளிதில் மனம் எழுந்து ஆயினும், மனத்துட்புகுந்து போர் வினைக்கும் தளர்ச்சி, துயரம் இழி புணர்ச்சி என்ற தீங்குகள் இறைவியை நினைக்க வொட்டாமற் செய்யவே முனையுமாயினும், இப் பகைகள் மனத்துள் நுழைய வொட்டாமலே காத்து, மனமலரை இறைவிக்கே திருக்கோயிலாக்கி, அஹேறாராத்ரம் அவள் திருவுருவத்தையே தியானம் செய்க என்ற கட்டளையே இச் செய்யுள் தரும் கருத்தாம். இக் கட்டளைக் கடங்கி நடந்தால் வினையும் பயன் மனத்தின் வெற்றியும், இறைவியின் திருவருளுமாகும்

**பதவியின் மோகம் பெரிதென்ப செல்வம் பலதிறத்தும்
இதவிய வின்றியும் தேடும் செயல்பெரி தென்பர்சிலர்
உதவிகள் தக்கோர்க் குளுற்றும் பெருமை உயர்ந்ததென்ப
சுதவியல் தேறும் அனைபுவ னேசுரி சொல்லுதியே. 13**

உரை :- பதவியின் மோகமே பெரிதென்று சிலர் உரைப்பர். செல்வத்தை நல்வழியின்றியும், பல திறத்தாலும் தேடும் செயலே பெரிது என்று சிலர் கூறுவர். மைந்தர் மனவியல் தெளிந்த தாயே! புலனேசுவரியே! பிறர்க்கு உதவி இயற்றும் பெருமையே உயர்ந்ததென்று சிலர் கூறுவர். இம் முன்று நிலைகளுள் எது தக்கது என்று நீயே கூறுவாயாக.

வி-ரை :- உலக மக்களை அவர் மனப் பண்பு காரணமாக முன்று வகையினராகப் பிரிப்பது இச்செய்யுள். அவருள் ஒரு வகையார் உயர் பதவிகளை அடையவேண்டுமென்றே பலவகையாலும் முயன்று, அப்பதவிகளின் பெருமைகளால் மயங்கித் தம்மையே இழக்கின்றார். எவ்வகையாலும், எத்தகைய முயற்சியாலும் பெரும் பொருளைத் தேட வேண்டுமென்று, முயலும் வகையினர், தமக்கு அடிமையாக வாழ்க்கைக்கு உதவும் ஒரு கருவியாக இருக்கவேண்டிய பொருளுக்குத் தாமே அடிமையர் ஆகி, இரவும், பகலும், பொருளிட்டம் ஒன்றே நினைப்பாகி,

அதனால் அடையத் தக்க இன்பத்தையும் மறந்து, பொருட்பேய்கள் என்று உலகம் இகழும் நிலைபெற்றுத் தம்மை இழக்கின்றனர். மூன்றாம் வகையினர், பதவி மோகமும், பொருளாசையும் இன்றி, உடல், பொருள், ஆவி என்ற மூன்று உதவிகளாலும், மனம், வாக்கு, காயம், என்ற திரிகரணங்களாலும், பரோபகாரம் செய்வதே தன் வாழ்வின் பெரும் நோக்கமாகக்கொண்டு, அந்த நிலையிலே தம்மையும், தம் நலத்தையும் மறந்து, தம் வாழ்வு பூக்கத் தம்மை இழக்கின்றார். இம் முத்திறத்தாரும் தம்மை இழப்பவரே ஆயினும், இவருள் எவர் சிறந்தவர் என்பதை உணர விரும்பும் அடிமை ஒருவன், தன்னை ஆண்டருளிய புவனேசுவரியை, மனத்தால் நினைந்து, வாக்கால் துதித்து, இருகரம் கூப்பி எதிர் நின்று “அன்னாய் இம்மூன்று வகை மன நிலைகளில் எது சிறந்தது என்று நீயே உரைத்தருள்க ” என்று கேட்கின்றான். பதவி மோகம் உள்ள ஒருவன், தான் பெரும் பாடு பட்டுத் தேடிய அப் பதவியாலே, தனக்கு வேண்டிய நலங்களை யெல்லாம் புரிந்து கொண்ட பின்பு, அப் பதவியைக் கொண்டு பிறர்க்கு உதவி புரியும் நினைப்பை இறைவி அருளால் அடைய வேண்டும். மனித மனம் உயர்ந்த எண்ணத்தை எளிதிற்கொள்ளாது. இறைவியே அவன் மனத்திற் புகுந்து, அவன் தன் நல உணர்வைப் பிறர் நல உணர்வாக மாற்றியருள வேண்டும் பெரும் பொருட்குவை தேடிய ஒருவனுக்கும், இப்பொருளைக்கொண்டு நாம் அடைந்த இன்பந்தான் என்ன என்ற நல்லுணர்ச்சி எழப் புகழ்ப் பொருட்டேனும் பிறர்க்கு உதவும் நினைப்பு உண்டாகும். இந்நினைப்பு இறைவியருளின்றி வராது. இயல்பாகவே பரோபகார சிந்தை பெற்றவன். இவ்விரு திறத்தார்க்கும் அருள் வசத்தால் வழி காட்டியாகின்றான் இதனால் தம்மை இழந்த மூவகையினரும் உண்மையாகவே இறைவி திருவருள் வெள்ளத்துள் தம்மை இழந்து, அவன் கைப் பாவையாகவே உலகில் வாழ்கின்றனர் அன்பன் எழுப்பிய வினாவுக்கு இறைவி அருளும் விடை இதுவே போலும் என்று ஒருவாறு துணியலாம்.

சொல்லைப் புடஞ்செய்து நுண்மைப் பொருளைத் தொடர்புறுத்
எல்லைக் கடங்காப் புலமைச் சிறப்பினை யெய்துமவர் [தும்
கல்லைக் குடைந்து கடைந்து மதிப்புறச் காட்டுநர் போல்
வல்லைப் புகழ்பெறச் செய்யும் புவனேசி வண்பதமே. 14

உரை :- புவனேசுவரியின் வள்ளன்மை மிக்க திரு வ டி
மலர்கள், சொல்லைப் புடஞ்செய்து, நுண்ணிய பொருளை அதன்
கண் பொருந்தச் செய்யும் எல்லையற்ற பெரும் புலமைச்சிறப்பை
அடைந்த புலவர் பெருமக்கள், கல்லை எடுத்து வந்து, கடைந்து,
அது மிக்க மதிப்பு அடையும்படி காட்டும் கலைஞரைப்போலவே
விரைவிற் புகழ்பெறச் செய்யும்.

வி-ரை :- மண்ணுள் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கமும்,
வயிரமும் பாறையிலே ஒட்டி, மண்ணோடு மண்ணாய்க் கலந்து
கடந்த நிலையில், அவற்றின் மதிப்பை அறிபவர் எவருமில்,
அக்கற்களே சுரங்கத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, அ வ ற் ற ி ன்
ஒளியை விளக்கத்தக்கவாறு சாணைத் தொழில் பயின்ற கலைஞர்
கையிற் புக்க பின்பு, பலபடியாகச் சாணை தீட்டித் தக்க உருவங்
களில் அறுத்து, வேண்டிய ஒளியும், உருவத் தோற்ற மு^{ம்}
கொடுக்கப்பட்ட பிறகு, நூறு, ஆயிரம், நூருயிரம் என்ற விலை
மதிப்பைப் பெறுகின்றன. அங்ஙனமே, கோசங்களிலும்,
நிகண்டுகளிலும், தேடுவாரற்று, ஒளி பெறுது, உறங்கிக்
கொண்டிருந்த சொற்களை வால்மீகி, காளிதாசன், திருவள்ளுவர்,
கம்பர் முதலிய புலவர் பெருமக்கள், தம் அறிவுச் சாணையிலே
தீட்டிக் கலைத்திறம் அமையப் பிரயோகம் செய்த பிறகு, அவை
பெறும் அழுத்தம், அழகு, ஆழம், இயல், இசை, உறுதி,
ஊற்றம், முதலிய நலங்களைப் புலவர்களை உணரக்கூடும். மண்
னோடு மயங்கிய கல்லை, வயிரமும், மாணிக்கமும் ஆக்கிய கலை
ஒன்று. அது ஒரு வகையில் சிறந்ததே ஆயினும், அக்கலைக்கு
உயிர் ஆற்றல் தரும் பெருமை இல்லை. நிகண்டுச் சொற்களை
காவியச் சொற்களாக அமைக்கும் கலைக்கு உயிர் படைக்கும்
திறமே உண்டு என்பதை அறிவுலகம் உணர்ந்து இன்புறு

கின்றது. கருங்கல்லைச் சிற்பம் ஆக்கி உயிர்த் தோற்றம் காட்டும் கலைஞன், கிழியில் தீட்டிய ஓவியத்துக்கு உயிர்த் தோற்றம் தரும் கலைஞன், இசைக்கு உயிர் வன்மை உதவும் கலைஞன், என்னும் இம்மூவரும் தம் தம் கலைக்கு உயிர்ப்படைக்கும் பெருமை பூண்கின்றார் ஆயினும், சொல்லுக்குட் பொருளைக் கருக்கொள்ள வைக்கும் பெரும் கலைஞனான காவியப் புலவனுக்கு, நிகராகமாட்டார். புலமைக் கலைஞர்க்கு இத்திறமை யருளியது. புவனேசுவரி திருவடி மலர்களே. வால்மீகி வாக்கிலே வாத்தேவீ வினையாடினார். காளிதாசனுக்குக் காளியே வலக்கரமாகவும், வாக்காகவும் உதவினார். கம்பனுக்குக் கலைமகளே எங்கும் நிறைந்து நின்றாள். இங்ஙனம் புலமைச் செல்வம் பெற்ற பெருமக்கள் எல்லாரும் தேவி திருவருள் பெற்றே சிறப்பெய்தினர் என்பது தெளிவாகும். வெறுங் கல் வயிரக் கல்லாகி விளையேறப் பெறுவது போல் வெறுஞ்சொல் அரும்பொருள் பொதிந்த கருவூலமாகி, உலகம் மதிக்கும் உத்தம கீர்த்தியைப் புலவர்களுக்கும் கொடுக்க, இறைவி அருளே உறு துணையாம்.

வண்மையைப் போற்றுக வாண்மையைப்

போற்றுக வாழ்விலும்

திண்மையைப் போற்றுக செம்மையைப்

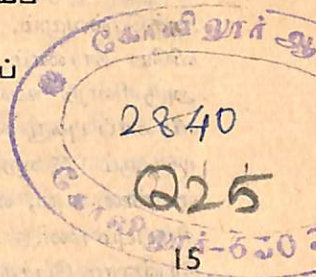
போற்றுக சீர்சிறக்கும்

பெண்மையைப் போற்றுக பேச்சுக்

கடங்காப் பெருமையெலாம்

உண்மையிற் றந்த புவனேசி

பாதம் உளத்துள் வைத்தே.

உரை :- பேச்சுக்கு அடங்காத பெருமைகளை யெல்லாம் உண்மையாகவே அருள் புரிந்த புவனேசுவரி திருவடி மலர்களை மனத்துள் வைத்துக் கொண்டு, உலகத்திற் காண்கின்ற கொடைக்குணத்தைப் போற்றுவீராக. வாள் வீரத்தைப் புகழ் வீராக, வாழ்வில் அமையும் உறுதி நிலைகளைப் புகழ்ந்து.

உணர்வீராக, நேர்மைச் சிறப்பை எடுத்து உரைப்பீராக. சீர் சிறக்கும் பெண்மையையும் புகழ்ந்து பாராட்டுவீராக.

வி-ரை :- வள்ளல் என்ற ஒரு பெரும்புகழைப் பெறுவது எளிதன்று. பெருஞ் செல்வம் படைத்தும், பிறர்க்கு ஈந்து புகழ் புனைய அறியாதவரே உலகிற் பலராவர். தாம் படைத்த பொருள் பிறர்க்கு உதவற்கென்றே இறைவி தமக்கு அளித்த அருட் பெருக்கு என்று உணர்வோர் உலகில் மிகச் சிலரே. ஒருவரிடம் உள்ள வண்மைச் சிறப்பைப் புகழும் போது, அவர்க்கு அச் செல்வ வாழ்வும், அதனை நன்கு பயன்படுத்தும் அறிவும், தந்தருளிய புவனேசுவரி திருக்கடைக்கண்களின் சிறப்பும், அதன் விளைவும் உணர்ந்தே புகழவேண்டும். “எய்த வன் இருக்க அம்பை நோவது எப்படி”? என்றதோர் உலக வாக்கியம் உண்டு. ஒருவன் தூண்ட, மற்றொருவன் அவன் கைக் கருவியாக நின்று தீங்கு விளைவிக்கும்போது, இம்மொழி உதவுகின்றது. வியதிரேக திருஷ்டாந்த முறையால், இங்கு ஊகித்துப் பார்ப்போமாயின், ஒருவர் மிக்க வண்மையுள்ளவர் என்று புகழ்பூண, அவர்செயல் காரணம் இல்லை. அவர்க்கு அச்செல்வமும், அதனை உதவும் நற் பண்பும் அருளிய இறை வியே காரணம் என்று ஊகித்து உணர்கிறோம். இறைவி அருளின்றி உலகத்தில் ஒன்றும் விளைவதின்றாதலின். வாள் வீரரைப் புகழும்போதும், அவ்வாள் முனையில் நின்று வெற்றி யருளும் இறைவியை நினைக்கவேண்டும். வண்மையும், வாண்மையும், வாழ்வின் திண்மையும், செம்மையும், பெண்மைச் சிறப்பும் மனிதர் அறிவால் அளக்கத்தக்கவை. ஆகவே அவை யெல்லாம் பேச்சுக்கு அடங்கும் பெருமைகளே ஆயின. பேச்சுக்கு அடங்காத பெருமைகளையும் அருளவல்ல இறைவியின் திருவருட் சிறப்பை, அநவரதமும் உள்ளத்தால் நினைப்பவர்க்கு, உலகிலே பொதுவாக இங்கும் அங்கும் காண்கின்ற வண்மை, வாண்மை, பெண்மை முதலியவைகளைப் புகழ் மனம் எழுது. என்றும் குறையாத அளவில் இக்குணங்கள் பொருந்தியிருக்கும் இறைவி திருவுருவத்தையே நினைந்துப், புகழ் மனம் எழும்.

உலக வாழ்வில் ஈடுபட்டிருக்கும் நிலையிலேயே மக்களிடம் காண்கின்ற இப் பண்புகளைப் புகழ்ந்துரைக்க மனம் எழும்பொழுதும், இறைவி அருளால் இவை இவர்க்கு வாய்ந்தன என்ற உணர்வோடேயே புகழத் தோன்றும் என்பது இச் செய்யுளின் கருத்தாகும். இதனால் மனிதரைப் புகழ வேண்டா என்பதும் இல்லை. அப்புகழையெல்லாம் எங்ஙனம் கருத வேண்டும் என்றே வெளியிடப்பட்டது

வைப்பென வேண்டுதி நெஞ்சே கனக மணிவகைகள்
ஒப்பென வோதவொன் றில்லாப் புவனேசி யொள்ளொளி
வைப்பென நின்னுழையேற்றினை யாயின் மலர்மகளிர் [யை
ஒப்பென வோதுதற் கில்லாத செல்வம் உறுவிப்பரே. 16

உரை :- நெஞ்சே! நீ பொன்னையும், நவரத்தினங்களை யும் செல்வம் என்று கருதி, அடைய விரும்புகின்றாய். ஒப்பென்று உரைக்கத்தக்க பொருள் ஒன்றுமே இல்லாத புவனேசுவரி தேவியின் ஒளிமிக்க ஒளியை, உள்ளகத்தே அருஞ் செல்வம் என்று கருதி, ஏற்றிவிட்டனையாயின், மலர்களில் வாழ்கின்ற திருமகளும், கலைமகளும், ஒப்புரைக்க இயலாத பெருஞ் செல்வத்தை நீ பெறச் செய்வார்.

வி-ரை :- வைப்பு — வைத்தமாநிதி, நிக்ஷேபதிரவ்யம். காத்து வைத்து எதிர்காலத்துக்கு உதவ வேண்டுமென்று கருதிப் பேணலால் வைப்பு எனப்பட்டது. செல்வங்களுள் உயர்வுமிக்க இரு வகைகள் இங்கு உரைக்கப்பட்டன. கனகமும், மணி வகையும் தமக்கு அமைந்த ஒளியால் மக்கள் மனத்தைக் கவரும் சிறப்படைகின்றன. புவனேசுவரியின் ஒள்ளொளி ஒப்புரைத்தற் கரியது. மனமே! உன் நாட்டம் ஒளி சிறந்த பொருள் மேற் செல்வது உண்மையாயின், ஒளிப் பொருள்களுள்ளே ஒப்பும், உயர்வும் அற்ற ஒன்றை உனக்குக் காட்டுகிறேன். அதனையே நீ உள்ளத்தில் நிலையாக நிறுத்திக்கொள்க. அப்பெரும் பொருளின் திருவொளிமுன் கதிரவன் அணுகான். மதியும், விண்

மீனும் நெருங்க மாட்டா, அக்கினிதேவன் அணுகவும் அஞ்சுவன். ஒளிப் பெரும் பிழம்பு அது. உலகத்தில் நீ காண்கின்ற ஒளி மண்டலம் எல்லாம், தமக்கு வேண்டியவளவு சிறு சிறு ஒளியை அதனிடம் வேண்டியே பெற்றுக்கொண்டன. பெருங்கடலில் தனக்கு வேண்டிய எல்லாம் பெற்றுக்கொள்ளும் தகுதி உள்ள ஒரு பிராணி சிறு கூவலுக்குள் விழுந்து தவிக்குமா? கடலில் வாழ்ந்து பயின்ற ஆமையும், மீனும், முதலையும் சிறு குளத்தில் மன மகிழ்ச்சியோடு வாழ இயலுமா? அறிவின் உருவம், அன்பின் உருவம், ஆற்றலின் உருவம் என்று வேதம் முறையிடும் பரஞ்ஜோதி ஸ்வரூபமான பரதேவதையை, அண்டித் தனக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருளும் பெற்றுக்கொள்ள அறிந்தவன், பொன், மணி முதலிய பொருள்களைப் பெரியதாக மதிக்க மாட்டான். ஒளிப் பிழம்பு ஆகிய பரதேவதையை செல்வமாகக்கொள்க மனமே என்று உபதேசித்தது. மனித மனம் எத்தனை போதித்தாலும், பொன்னையும், மணியையும்பற்றி நிற்பதே ஆதலின், இறைவி யென்ற பேரொளியை நீ வைத்தமா நிதி என்று உணர்ந்துகொண்டால், உனக்கு நீ வேண்டும் திருமகள் திருவருளே யன்றிக் கலைமகள் பேரருளும் எளிதில் வாய்க்கும் என்று கூறி மனத்தைத் தெருட்டுகின்றது இச்செய்யுள் “நின்னையே தான்வேண்டி நீர் செல்வம் வேண்டாதான், தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம் “ என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கும்,” எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்கள், இம்மையே தரும் சோறும் உறையும், ஏத்தலாம் இடர்கெடலுமாம், அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு யாதும் ஐயுறவில்லை ” என்ற சுந்தரர் அருள்வாக்கும் இங்கு நினைந்து உருகத் தக்கன புவன வல்லி அருள்பெற எளியவழி கூறியவாறு.

உறுகண் இடுக்கண் பழங்கண் இடும்பை உளபலவே
சீறுகண் இருமை உலகாள வைத்த திருப்புவனை
தெறுகண் விழிக்கின் உலகம்பல் கோடி சிதைந்தொழியும்
மறுகண் வருமுன் அருட்கண் படவே வணங்குகவே. 17

உரை :- உறுகண், இடுக்கண், பழங்கண், இடும்பை, என்ற பெயர்களால் உரைபெறும் துன்ப வகை பல உண்டு. தன் இரு சிறு விழிகளை உலகம் ஆளும் தலைமையில் வைத்த புவனேசுவரி, சினந்து ஒறுக்கும் விழியால் விழித்து நோக்கின், பல கோடி உலகங்கள் ஒரு நொடியிற் சிதைந்தொழியும். மறு கண்ணுனதெறுகண்படு முன்னே, அருட்கண் படும்படி வணங்கு வீராக.

வி-ரை :- உறுகண், இடுக்கண், பழங்கண் என்ற சொற்கள், துன்பத்தை உணர்த்தும் சொற்களாம். இவைபெல்லாம் கண் என்று முடிவது கண்கூடு, “அலக்கண்” என்ற ஒருசொல் துன்பப் பொருள் தருவதாக இங்ஙனமே கண் என்று முடிகிறது. உறு என்ற பகுதி ஊறு என்று மாதிரியும் துன்பம் தெரிவிக்கும். உறுகண் என்ற நிலையில் இறைவன் செயலால் வரும் துன்பம் என்ற பொருள் தரும். இடுக்கண் என்ற சொல் இடையில் வினைந்த துன்பத்தை குறிப்பது. பழங்கண் என்பது முன் வினைப்பயகை வந்த துன்பத்தை உரைப்பது. அலக்கண் என்பது அலவுறுதற்கிடமாய் இருக்கும் துன்பத்தை உணர்த்துவது. இடும்பை என்ற சொல்லை வள்ளுவர் அழகாக ஆள்கின்றார் “இடும்பைக்கு இடும்பை படுப்பர் இடும்பைக்கு இடும்பைபடாதவர்” என்பது அவர் திருவாக்கு, இவ்வளவு துன்பமுள்ள உலகத்தை நோக்கி, மக்கள் மனம் கலங்காதிருக்கும் பொருட்டே, புவனேசுவரி தன் திருவிழி இரண்டையும் உலகமாளும் உத்தியோகத்தில் நியமித்திருக்கிறான். அவள் கையிற் செங்கோலேந்தி ஆள்வதுபோல் விழிகள் ஆள்கின்றன. இராமனாட்சியைக்காட்டிலும் பாதுகையாட்சி சிறந்திருந்தது என்பதுண்டு, உலகில் மனவுறுதியுடன் வாழ்ந்து, துன்பச் சுழலை வென்றவர் மிகச் சிலர். “துக்கச் சுழலையைச் சூழ்ந்து கிடந்த வலையையறப்பறித்து” என்று ஆழ்வார் திருவாக்கு ஊது. துன்பக் கடல் கடக்க இறைவி திருவருள் துணையாகும். இறைவி இரு விழிகளால் உலகாள்கின்றான். என்று கூறியது நெற்றிக்கண் இருப்பது அருமையென்று கூறவே, நெற்றிக்கண் தெறுகண் என்று

தனியே கூறப்பட்டது. நுதல் விழி விழிக்கின் பலகோடி உலகங்கள் ஒரு நொடியில் அழிந்தொழியும், வலக்கண் பகலையும், இடக்கண் இரவையும், நுதற்கண் அந்தியையும் தரும் என்பதுண்டு. அந்தியும் பகலின் முடிவே ஆதலின் நெற்றிக்கண்ணின் பணியாயிற்று. தேவி வலக்கண் திறக்க வேண்டும் கால எல்லை யுக்கணக்காகும். அந்திப் பொழுது பிரளயம் ஆகும். இடக்கண் திறக்கும் எல்லை மற்றொரு யுகமாம். பகல், இரவு இரண்டையும் ஒரு மகா காலமாகக்கொண்டால், அந்திப்பொழுது பிரளயமாகும். பகல் அளவே இரவும் இருப்பது இரவு மதி தாரகை ஒளிர இடந்தருவது, ஆகவே இரவு பிரளயமாகக் கருதப்படாது.

வணக்கம் சிறந்தது மேதக்க வாழ்வின் வதிபவர்க்கும்
இணக்கம் சிறந்தது சான்றோர் இனத்தின் இயைபுறினே
உணக்கம் சிறந்தது நெஞ்சத்து ன்றும் உலப்பிலவா
பிணக்கம் சிறந்தது தாய்கழல் நாடாப் பெரியரோடே. 18

உரை :- சிறந்த பெரு வாழ்வில் வாழ்பவர்க்கும் வணக்கம் சிறந்த குணமாம் சான்றோர் இனத்தோடு இயைபு அமையுமாயின், இணக்கம் சிறந்தது. நெஞ்சில் ஊறுகின்ற அழிவில்லா ஆசைகளே வாடி அழிவது சிறப்பாம். புவனேசுவரி திருவடியைப் பற்றாத பெரியோருடன் சேராது, பிணங்கிப்பிரிந்து போவதே சிறப்பாம்.

வி-ரை :- நான்மணிக்கடிகை என்ற நீதி நூல் நான்கு நீதிகளை ஒவ்வொரு பாட்டிலும் உரைக்கும். அது போலவே இச்செய்யுள் நான்கு நற்பொருள்களை அடுக்கியுரைக்கின்றது. வணக்கச் சிறப்பு, இணக்கச் சிறப்பு, உணக்கம் சிறப்பது. பிணக்கம் சிறப்பது, எங்கெங்கு அமைவதாகும் என்று விளக்குவது இச்செய்யுள். ஒவ்வொரு கருத்தும் ஒரு சிறப்பை உரைக்கின்றது. கல்வி, செல்வங்களால் உயர்ந்து, உலகம் மதிக்க வாழ்பவரும் வணக்கம் உள்ளவராய் இருப்பதே சிறப்பாகும்.

இதனைத் திருவள்ளுவர் “ எ ல் ல ா ர் க் கு ம் ந ன் ரு ம் ப ணி த ல்
 அவருள்ளும்—செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து ” என்று அறி
 வுறுத்தியிருக்கிறார். இங்ஙனம் பயின்ற வணக்கமே இப் பெரு
 மக்களுக்கு உண்மையான பெருமை தருவது என்று கூறுவர்.
 இறைவி திருவருள் பெறவே விரும்புவோர் உலக மக்களோடு
 இணங்காது ஒதுங்கியிருப்பதே சிறப்பாம். ஆயினும் உலகத்தை
 அகன்று தனித்திருப்பது இயலாமையாலே, இணங்கவேண்டி
 னால், உள்ளம், உரை, செயல் என்ற முன்றலும் தூய்மைபெற்ற
 சான்றோர் இனத்தோடு இணங்குக. என்று உரைக்கப்பட்டது.
 நம்மிடம் உள்ள பொருள்களில் யாதேனும் ஒன்று உணங்க
 வேண்டும் என்ற எண்ணம் வருமாயின் உள்ளத்தில் எழுந்து
 வளர்ந்த ஆசையே வாடியழிய வேண்டும் எனப்பட்டது. அவ்
 வாட்டத்தால் நமக்கு நலம் விளையும் என்ற மனவுறுதி உண்டு.
 “ ஆசையறுமின்கள், ஆசையறுமின்கள், ஈச னோடாயினும்
 ஆசையறுமின்கள் ” என்ற பெரியோர் திருவாக்கு இங்கு நினைப்
 புக்குரிது. உலகத்தில் மக்களோடு இணங்கி வாழும் நிலையிலே,
 எவரோடு பிணங்கிப் பிரியலாம் என்ற நினைப்பு எவர்க்கேனும்,
 எப்பொழுதேனும் வருமாயின், தேவியை உள்ளத்தால் நினைத்து,
 உருகாத பெருமக்கள் இனத்தோடு பிணங்குக என்று உரைக்கப்
 பட்டது. பெரியோர் என்று இம் மக்களை உரைத்தது வஞ்சப்
 புகழ்ச்சியாம். “ முன்னின்று ஒருவர் முகத்தினும், வாயினும்
 கன்னின்றுருகக் கனிந்துரைத்துப், பின்னின்றிழிந்துரைக்கும்
 சான்றோரை அஞ்சியே தேவர் விழித்திமையா நின்ற நிலை ”
 என்ற நீதி வாக்கியத்தில் சான்றோர் என்ற சொல் இங்ஙனமே
 வந்திருப்பது காண்க. உலப்பில், ஆசைக்கு அடைமொழி
 நெஞ்சத்துள் ஊறும் அவா. அவா இரண்டாயின.

பெருமை யனைத்தும் பிறந்து வளர்ந்த பெருநிலையம்
 கருமை பசுமை குடிகொண் டிருந்த கடவுணிலை
 அருமை யறிவுக் கெனமறை யோதிய ஆற்றல்வல்லி
 இருமை மலர்க்கழல் நெஞ்சகக் கோயில் இலங்குகவே. 19

உரை :- பெருமைகள் எல்லாம் பிறந்து, வளர்ந்து பெருகிய பெரு நிலையம்; கருமையும், பசுமையும் குடிகொண்டிருக்கும் தெய்வீகத்தானம்; அறிவால் அறிதற்கு அரிதென்று வேதம் ஓதிய அருளுருவம்; ஆற்றல் படரும் கொடியான புலனேசுவரி தேவியின் மலர் போன்ற பாதமிரண்டும் மனக் கோயில் விளங்குவன ஆகுக.

வி-ரை :- பிறும்மம் என்ற பெயரால் உணரப்படும் பரம் பொருள் இப் பராசக்தியே ஆகும், அச் சொற்குப் பொருள் பெரியது என்பதே ஆதலின், பராசக்தியே பெருமையெல்லாம் பிறந்து, வளர்ந்த நிலையம் ஆயினள், இங்குப் பெருமையென்றது, இந்திரியங்களின் உதவிகொண்டு மனத்தால் உணரப்படும் பெருமை மட்டுமன்றி, ஆறு இந்திரியங்களுக்கும்பாற்பட்ட பெருமையும் பராசக்தி வடிவமே என்று குறிப்பிப்பதாம். தன்னை யுணர்ந்த அன்பனைத் தன் சரணே சரணாக அடைந்த அடிமையைத் தானாகவே ஆக்கும் பெருமையும் பராசக்திக்கு உண்டு. இறைவியை ஒரு கடவுள் நிலையாக பாவிக்கும்போது, அவளிடமுள்ள இரண்டு பண்புகள் விளங்கும். புலனேசுவரி மாதுளம் பூப்போன்ற செந்நிறம் உடையவளே ஆயினும், கௌரி என்ற பெயர் பொருந்தி, கௌரி நிறமும் (வெண்மை) உடையளாயிருப்பது போலவே, பசுமையும், கருமையும் அவள் மேற்கொள்ளும் நிறங்களே யாகும். ஒளியெல்லாம் ஒருங்குறையும் பொருளிலிருந்து நிறங்கள் ஏழும் புறப்படுவது உண்மையே. அவைகளில் பசுமையும், கருமையும் மிகப் பரந்து தெரியும் என்பது, கதிரவன் தந்த ஒளிக் கதிர் பரப்பால் வானம் நீலமாகத் தோன்றுவதிலிருந்து உணரலாம். கடலும் இங்ஙனமே உண்மை விளக்குகிறது. கருமை மேகத்திலும், பசுமை பயிரிலும் பொருந்தி, இறைவி அருள் உருவை விளக்குவது தெளிவாகும். அறிவுக்கு அருமையென்று மறையோதியது “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ” என்ற வாக்கியத்தால். அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளே கருணைப் பெருக்கான பராசக்தியாம். இத்தகைய அருமையும், சிறப்பும் உள்ள தேவியை,

அன்பர் எளிதில் அடைந்து, தம் விருப்பத்தை எளிதில் நிறைவேற்றிக்கொள்ளத்தக்க வழியை இச் செய்யுள் தெளிவாக்குகிறது. தேவி திருவடி மலரிரண்டும், நெஞ்சகம் நிறையக் கோரியல் கொண்டிருக்கும் பேறு பெற்றால், நிறைவேறாத நினைவு ஒன்றும் இராதென்பது கருத்து. ஐம்பது பிறப்புத் தவம் புரிந்தாலும், உள்ளக் கமலத்தில் இறைவி உருவத்தைக் காண்பது அரிதாம். அப்பேறு வாய்க்கப் பெற்றோர்க்கு இவ்வுலகில் அடையத்தக்க சிறப்புக்களில் அரியது ஒன்றுமில்லை.

இலங்கினை தாயே யளியே னுனத்தும் எளிமையினால்
அலங்குளை வாய்பரி வேந்தருங் காணு அருமையினாய்
கலங்கிய நெஞ்சந் தெளிவுறச் செய்து கருணையினால்
வலங்கிளர் வாழ்விற் புதுவைப் புவனேசி வைத்தனையே 20

உரை :- அருட் செல்வம், பொருட் செல்வம், கலைச் செல்வம், முதலிய பல வகைச் செல்வங்களிலும், எளியேனாகியிருப்பதால், இரங்கத்தக்க நிலையிலுள்ள எனது உள்ளத்தினும், தாயே நீ உன் எளிமைப் பண்பால், வந்து குடிசெண்டு விளங்கினாய். அசைகின்ற பிடரி மயிர் உள்ள, தாவும் குதிரைகளை ஆளும் அரசரும், காணாத அருமையுடையாய், கலங்கியிருக்கும் என் நெஞ்சகத்தைத் தெளிவுபெறச் செய்து, உன் பரங்கருணையே துணையாக, வெற்றி விளங்கும் வாழ்வு எனக்கும் அமைத்தாய் புதுவைப் புவனேசி.

வி-ரை :- இறைவியிடம் அருமை, எளிமை என்ற இரு பண்பும் உண்டு நாற் பெரும் படை உடையவராய்ப் பெருநாடு புரக்கும், மன்னரும், தமது செல்வச் செருக்கும், பதவிப் பெருமையும், துணையாகக்கொண்டு அடைதற்கு அருமையாயமைந்த சிறப்பு இறைவிக்கு இயல்பானது. இத்தகைய அருமை பொருந்திய தேவியிடம் எளிமையும் உளது. இந்திராதியரே இவள் இத்தகையன் என்று அறியாது தடுமாறும் போது, அரசர்க்கு இவள் காட்சி அரிதென்று கூறவும் வேண்டா. அ த் த கைய

அருமைப் பெரும் பொருளான இறைவி, தனது பரம கருணையால் எளியளாகி, அளியேனுக்கும் காட்சி தரத் திருவுள்ளம் கொண்டாள். அளியேன் உளத்தே, தானே தன் கருணையால் வந்து, இலங்கிய இறைவியை, நான் தாயே என்று வழத்துவதை யன்றி வேறு என்ன கைம்மாறு இயற்ற வல்லேன். “பரவை வாய்தலிற் பதமலர் சேப்ப, ஒரு காலல்ல, இரு கால் நடந்தும், எளியரின் எளியராயினர், அளியர் போலும் அன்பர்கள் தமக்கே” என்ற பெரியார் திருவாக்கு இங்கு நினைக்கத்தக்கதாகும். உலக வாழ்வில் விழுந்து, கரையேறமாட்டாது கலங்கும் அன்பன் மனத்தைத் தெளிவுறச் செய்து, ஆட்கொள்ளும் பொறுப்பும், இறைவிக்கே உரியது. உலக வாழ்வு யோகியர் உள்ளத்தையே கலக்கவல்லதாதலின், எளிய நிலையிலுள்ள பிறர் கலங்குவது அருமை அன்றே. இங்ஙனம் கலங்கும் உள்ளம் தெளிவு பெற்றாலன்றி, இறைவி திருவுருவத்தை உள்ளக்கோயிலிலும், உலகப் பெருங் கோயிலிலும் காணவியலாது. கலக்கத்தை மாற்றித் தெளிவித்து, உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கிக், குடி கொண்டருள்வதும், அவ்வுள்ளத்துக்கு உரிய சிறப்பு அருள்வதும் இறைவி திருவருட் செயலே என்பதாம். இறைவி குடிபுகுந்த காரணத்தால் உள்ளம் சிறப்புற்றது. உள்ளம் சிறப்புறவே அதனை அகத்தே கொண்ட உடம்பும், அவ்வுடம்பாற் பெறும் வாழ்வும் சிறப்புற்றன. ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறுவனுக்கும், உலகத்தில் உயர்ந்த திருவாழ்வு அருளும் பரங்கருணை அன்பேயுருவாகிய தாய்க்கு உண்டு என்பதே இங்குக் குறிப்பிட்ட பொருள் ஆகும்.

வைத்தனை நின்னுரு நெஞ்சிடை நாவின் வளர்பெயர்கள்
எத்தனை யேற்றினை நின்னரு ளெங்ஙனம் ஏத்துவல்யான்
அத்தனை நித்தனை யானந்த மூர்த்தியை ஆட்டிவைப்பாய்
பத்தனை யேற்பது நோன்போ புவனேசி பார்வைகட்கே. 21

உரை :- தாயே ! உன் திருவுருவத்தை என் உள்ளக்கிழியில் எழுதி வைத்தாய். என் நாவில் உன் திருப் பெயர்களுள்

எத்தனையோ ஏற்றிவிட்டாய். நான் உன் திருவருட் சிறப்பை எங்ஙனம் புகழ்ந்து புனைவேன். அத்தன், நித்தன், ஆனந்த மூர்த்தி என்று வேதம் உரைத்த பரமேசுவரனையே நீ இயங்கப் புரிவாய். புவனேசுவரி திருக் கண்களுக்குப் பத்தனை யேற்பதே நோன்போ ?

வி-ரை :- இறைவி திருவுருவத்தை நெஞ்சில் நிறுத்தி, தியானம் செய்து வழிபடும் பேறு அவன் அருளால் வாய்க்குமே யன்றி, ஜீவப் பிரயத்தினத்தால் இயல்வதன்று சீவன் எத்தனை கோடி காலம், எத்தனை வழிகளால் முயன்றாலும், தேவி திரு வருள் வசத்தாலன்றி, தியானமையோக சமாதிகள் கூடி, அங்கு அவனோடு ஒன்றுதல் அமையாது. என் முயற்சியால் யான் என்றும் பெறவியலாத அருட்பெருஞ் செல்வத்தை நான் பெற்றேன் எனில், அது நீயே கருணைப் பெருக்கால் அமைத்த அமைப்பாகுமன்றி வேறில்லையென்று உண்மை உணர்த்திய வாறு, ஆகவே “நின் னு ரு நெஞ்சினில் நீயே வைத்தாய்” என்று கூறப்பட்டது. கலியுகத்தில் நாம சங்கீர்த்தனத்தால் எல்லாப் பேறும் பெறலாம் என்று சித்தாந்தம் செய்து, பகவந் நாமாநுதரஸாயனத்தைப் பரோபகாரார்த்தம் உதவிய ஸ்ரீ போதேந்திர சுவாமிகள் நாம சங்கீர்த்தன மகிமை பல கூறு கின்றார், ஆயினும் இறைவி பெயர் கூறி, ஆனந்தபரவசத்தில் தன்னை மறந்திருக்கும் பரம பாக்கியமும் அவளருளாலேதான் அமைய வேண்டும் என்று உரைக்கப்பட்டது. பஐனை கோஷ்டிகள் மிக்க முழக்கத்தோடு நிகழும் மந்திரத்தில், ஒரு பக்கத்தில் தம்மையும், உலகையும் மறந்து, உறங்கிக் கிடக்கும் பிரகிருதி கள் இன்றும் உண்டு. நித்யானந்த மூர்த்தியான சித்சபேசன், ஸர்வஸம்ஹார காலத்தில், பரதேவதையே பார்த்துப் பரவசானந் தப்பேறு பெற ஆனந்தத்தாண்டவம் ஆடுகின்றான். அவனுக்கு ஆனந்தத்தைத் தந்த பொருள் வேறு ஒன்று இல்லை. உள்ளிருக் கும் பராசக்தியே அவ்வானந்தத்தை யெழுப்பி, அவனைக் கூடத் தாட்டியது. பராசக்தி சாட்சியாக இருந்து, அந்த அபூர்வ தாண்டவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று இச் செய்

யுள் கூறுகிறது. பக்தி மார்க்கத்தில் சிறிது பிரவேசம் பெற்ற சாது ஜனங்களையும், தன்னருகே ஈர்த்து, என்புருகச் செய்து அருள் புரியும் திருவருட் பெருமை தேவியின் திரு விழிகளின் நோன்போ என்று வினவப் படுகின்றது. தேவி கருணைக் கண்கள் பாய்ந்தாலன்றி எத்தகைய தவச் செயலும், கரையேற வியலாது. தவமில்லாதவனே கரைசேர அக் கண்கள் உதவும். என்பது.

பார்த்தருள் நின்றிரு நேத்திரத் தானே பரசிவையே
சேர்த்தருள் நாயேனை நின்னன்பர் கூட்டம் திருவருளால்
ஆர்த்தருள் என்றும் அழியாத வாழ்வின் அமைதியிலே
தீர்த்தருள் பற்றிப் பிணிக்கும் பிணிப்பினைச் செந்திருவே. 22

உரை :- பரசிவையே ! நின் திருவிழிகளால் அடியேனைப் பார்த்தருள்வாய். நாயேனை உன் அடியார் கூட்டத்தில், உன் திருவருள் துணையால் சேர்த்தருள்வாய். என்றும்ழிவு பெறுத வாழ்வின் அமைதியிலே என்னைக் கட்டியருள்வாய். செம்மை யான அழகொளியுருவம் பூண்ட புவனேசுவரியே. உலகப் பிணைப்பிலே என்னை அழுத்தும்படி பற்றி இறுக்கும் பிணிப்பைப் போக்கி யருள்க.

வி-ரை :- பரசிவையே திவ்ய ஞானமருளும் குருமுர்த்த மாக எழுந்தருள்வாள். குருமுர்த்தமான தக்ஷிணமுர்த்தியும், பராசக்தியும் ஆலயங்களில், தெற்கு நோக்கியே இருப்பது சிந்தனைக்குரியது. இந்திரன், அக்னி, வாயு, என்ற மூவர் தேவர்க்கு, முன்பு, ஓய்சுஷம் தோன்றி, அவர்கள் ஆற்றலை அளந்ததாக கேநோபநிஷத்தில் ஒரு வரலாறு உளது. யக்ஷம் என்பது இன்னது என்று உணர்த்தற்கும், உரைத்தற்கும் அரும் பொருள். முதற்கண் சென்ற இருவர், தம் ஆற்றல் முழுவதும் காட்டியும், யக்ஷம் இட்ட துரும்பை அசைக்கவுமியலாது, மீண்டனர். இந்திரன் நெருங்கிய போது யக்ஷம் மறைந்தது. அப்பொழுது அங்குத்தோன்றிய இறைவி இந்திரனை நோக்கி,

“ உங்களுக்கு ஆற்றல் தந்து, போர் வெற்றியருளிய பரம வஸ்துவே இங்கு நின்றது. என்று கூறியருளினார், புலனேசுவரியும், புதுவை அதிட்டானத்தில், தெற்கு நோக்கி யமர்ந்து, குருமூர்த்தமாக விளங்குவது இங்கு நினைக்கத் தக்கது. அன்பர் கூட்டத்தில் நம் செயல்கொண்டு, நாம் சேர்ந்து, உய்திபெறுவோம் என்பது உறுதியில்லை. அச்சேர்க்கைக்கும் இறை விதிருவருள் வேண்டும். ” ஸத்ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம் நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம் நிர்மோஹத்வே நிஸ்ஸலிதத்வம் நிஸ்ஸலிதத்வே ஜீவன் முக்தி. “ என்ற சங்கரர் வாக்கு, சத்ஸங்கத்தால் விளையும் பேற்றை விளக்குகிறது. ” என்றும் அழியாத வாழ்வின் அமைதி ” என்ற தொடர் மொழி பரதேவதைப் பிரசாதத்தால், ஞானம் பெற்றுச் சத்துக்களின் சங்கம் வாய்த்த ஜீவனுக்கு வரும் பதத்தை விளக்குகின்றது. உலகத்தின் பாசம் மிகவும் வலியதாயிற்றே. அதனை யழித்த பிறகன்றோ ஞானானந்த மயமான சாந்தியைப் பெறலாம். என்று கூறுவார்க்கு, இப் பாசத்தை ஒழித்து, அவ் வீட்டை யருள்வாரும் அவளே என்று விடை கூறவேண்டும். செந்திரு என்ற சொல் இங்கு செம்மை நிறமும், அழகும் பொருந்திய திருவுருவம் உள்ள புலனேசுவரியைக் குறிப்பதாகும். திருமகட்கும் இப்பெயர் சொல்லப்பட்டது. “ இடமறிந்து உய்த்துணர்தல் வேண்டும் ” என்ப.

செந்திரு நாமகள் கோமக ளாகும் செயலுடையாய்
 ஐந்திரு தோற்றம் அவாவியோ கேசவனாயினையே
 வந்திரு நெஞ்சகக் கோயிலி லென்று வழித்துகின்றேன்
 தத்திரு கட்கடை நல்கும் பலன்கள் தயாநிதியே. 23

உரை :- செந்நிறமுள்ள திருமகள், நாவில் மலரும் கலைமகள், இறைமைபூண்ட மலைமகள், என்ற மூவர் உருவும் பூணும் செயல் உடையாய், தாயே ! நீ பத்துப் பிறப்பு எடுக்க விரும்பியோ நாராயணன் ஆனாய். என் நெஞ்சகக் கோயில் வந்து இருப்பாயென்று, உன்னை வேண்டுகின்றேன். தயாநிதியே

உனது கருணை மலிந்த கடைக்கண் அருளும் சிறந்த பயன்களை யெல்லாம் தந்து, என்னகம் இருப்பாய்.

வி-ரை :- மும்மைத் தேவியராகத் தோன்றும் ஒருமைப் பெருஞ் செல்வி புவனேசுவரியே ! ஆசாரிய சங்கரரும் “சௌந்தர்ய ஷஹரி” யில் இக் கருத்தைப் பலபடியாக உரைக்கின்றார். கேசவன் என்ற சொல் நாராயண நாமங்களில் ஒன்று. பரதேவதையே பத்துப் பிறப்பு எடுக்க விரும்பி, நாராயணன் ஆனான் என்பது “அரியலாற்றேவியில்லை ஐயனையாறணர்க்கே” என்ற திருவையாற்றுத் தேவாரத்தில் விளக்கமாக வந்துள்ளது. நெஞ்சு கோயிலாகத் தக்க பக்குவம் எளிதில் அமைவதன்று, அன்பருள்ள முருகித்தம் முள்ளத்துள்ளே ஒரு பெரும் பொருளை உணர்ந்து, இன்புறும் பக்குவம் பெறும்போதே, அந்நெஞ்சுக்குக் கோயிலாம் தன்மை வரும். அங்ஙனம் அமைத்த கோயிற்கு வருக வென்று, இறைவியை அழைப்பது பொருத்தமே யன்றோ. மகா காளியை உபாசித்துத் திவ்யஞானம் பெற்ற இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸர், தம் உபதேச மஞ்சரியில் உரைக்கும் கருத்து ஒன்று உண்டு. இறைவன் வீற்றிருப்பதற்காக அமைக்கும் கோயில் தூயதாக இருக்கவேண்டும். கோபுரமும், பிராகாரங்களும் பெரியனவாகவமைந்து; மூர்த்தியும் பெரிதாயமைந்த, கோயிலிலே செல்லும் இடமெல்லாம் குப்பை கூளங்களும், பாம்பு, பல்லிகளும் மண்டிக்கிடந்தால் அங்கு இறைவன் இருப்பானா? அவனை வணங்க வரும் அன்பர் இருப்பாரா? உள்ளத்தை இறைவன் திருக்கோயிலாக்க வேண்டும், என்று கருதும் சாதகர் உள்ளத்தில் அடைந்துகிடக்கும், காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் முதலிய குப்பைகூளங்களையும், அஞ்ஞானம் என்ற இருளையும் ஒழிக்க வேண்டாமா? இவ்வளவு பகைப் பொருள் அடைந்திருக்குமிடத்தில் இறைவன் எப்படிக்குடியிருப்பான்? கருணைக் கடல், அருட் பெருங்கடல், என்று பராவப்படும் இறைவியை இங்கு தயாநிதி யென்றே அழைத்து, அத்தயைக் குணம் விளங்கும் நிலைக்களமாகிய விழிகளின் இருகடைகளும் அருளாவல்ல பேறுகள் பலவாம் ஆதலின் அவற்றை

அருள்க என்று வேண்டியவாறு, மனிதன் தனக்கு வேண்டிய வாழ்வுகள் இவை என்று கேட்கவும் அறியமாட்டான் என்றே ருத்ர மந்திரத்தோடு, இயைந்த சமகத்தில் வாழ்வுக்கு வேண்டப்படும் எத்தனையோ பொருள்களை இரந்து பெறும் வழி கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

தயாநிதி யென்றே யுலுத்தரை பாடித் தளருமந்தர்
பயோததி மந்தர வெற்பான் மதித்த பரிசுணர்ந்து
சயோதய மோத வெழுந்தருள் தேவி சரண்மலரின்
வயோதிக ராகுமுன் வீழ்ந்து வணங்குதல் மன்ற நன்றே. 24

உரை :- ஒருவர்க்கும், ஒரு பொருளும், ஒரு பொழுதும், உவப்பு முகத்திலே தோன்ற உதவாத உலோபிகளைத் தயா நிதியே என்று புகழ்ந்து, பாடி நாவறுமை யடைந்து, மணந்தளரும் மந்த மதிகள், திருப்பாற்கடலை மந்தரமலையாற்கடைந்து, அமுதம் எடுத்து அமரர்க்கு ஈந்த, கருணைத் திறத்தையுடையது, வெற்றித்தோற்றம் உரைக்கக் காட்சிதரும் பரதேவதை பா த மலர்களில், மு தி ய ரா கி அறிவுத் தளர்ச்சியடையா முன்னே வணங்கி வாழ்வுறல் மிகவும் நன்று.

வி-ரை :- தயாநிதி — அருட் கடல். இரக்கத்துக்கு இருப் பிடம் ஆனவள். உலுத்தர் - பிறர்க்கு என்றும், எதனையும், ஈந்து உவக்குமியல்பு இல்லாதவர். மந்தர் - மந்தமான அறிவு உள்ளவர். பயோததி-பாற்கடல். மந்தர வெற்பு - திருப்பாற் கடலைக் கடையத் தேவரும், அவுணரும் எடுத்து வந்த மலை. மதித்தல் - கடைதல். சயோதயம் - வெற்றியின் தோற்றம். வயோதிகர்-கிழப் பருவம் அடைந்தவர். உலுத்துரைப் புகந்து பாடுபவர் “பிரயோஜன மனுத்திச்ய நமந்தோபிப்ரவர்த்ததே” என்ற உலக நீதியையும் உணராமல் மந்தர் வகுப்பிலும் மிகவும் தாழ்ந்தவர். என்று மதிக்கத்தக்கவரே. “தம்மையே புகழ்ந்து இச்சை பேசினும் சார்பினும் தொண்டர்த்தருகிலாப் பொய்மை யாளரைப்பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்” என்று

சுந்தரர் உரைப்பது, இத்தகைய மந்த மதிகளை நோக்கியே. “மன்னா மணிசரைப்பாடும் மதியிலிகாள்” என்று பெரியாரும் பணித்தார். திருப்பாற் கடலினின்று அமுதம் வர அருள்புரிந்த திருமால் தேவியின் உருவமேயாவர். அமுதம் வந்ததும் அவர் மோகினி உருவம் பூண்டு உண்மைப் பெண்மை காட்டிச் சயோதயத்தை விளக்கினார். ஆதலின் அச் செயல் எல்லாம் இறைவி செயலே ஆயின. மகா சக்திப் பிரசாதமின்றி எவர்க்கும் எச்செயலும் இயலாது ஆதலின் இறைவி அங்குப் பிரசன்னமாயிருந்து, அருள் புரிந்தாள் என்பதே பொருந்தும். தேவி சரணமலரில் வீழ்ந்து பேறுபெற உரிய காலம் இளமையே பொறி புலன்கள் எல்லாம், தம் தம் திறம் இழவாதிருக்கும் போதே இறைவி திருவடிகளை அடைக என்று கூறவே இறுதியடி அமைந்தது. நன்றே என்று உரைத்து, அமையாது. மன்ற நன்றே என்றது இவ்வழி பாட்டின் சிறப்பை விளக்கும்.

நன்றே நினைவது நன்றே புகல்வது நன்றியற்றி
நன்றே யுறைவது வேண்டுதி நெஞ்சே நலமுடையாய்
ஒன்றே பரம்பொருள் பேரருள் வெள்ளத் துறையுளஃதாம்
என்றே யுணர்ந்து புவனேசி பாதம் இறைஞ்சிநில்லே. 25

உரை :- நலமுடைய என் மனனே! நல்ல நினைப்பே நினைப்பது, நல்ல மொழியே மொழிவது, நல்ல செயலே செய்வது, நன்றாக வாழ்வது, என்ற நோன்பை விரும்பிக்கைக்கொள்வாயாக. பரம்பொருள் ஒன்றே. அது பேரருள் வெள்ளத்துக்கு உறைவிடமாவது என்ற உண்மையை உணர்ந்து, புவனேசுவரி பாத கமலங்களை வணங்கி நிலைபெறுவாயாக.

வி-ரை :- ஆத்ம தத்வம் தலைவனாக இருந்து மனஸ் தத்வத்திற்கு தர்மோபதேசம் செய்ய இடம் தரும் செய்யுள் இது. பெரும்பாலும் பொறிகள் இழுத்த வழி பற்றியே மனம் செல்வதும், அம்மனத்தின் போக்கிலே ஆத்மா அடங்கிக் கிடப்பதும் உலக இயல்பாம் என்பதைப் பிரபோத சந்திரோதயத்தின் முற்

பகுதி விளக்கிக் கூறுகின்றது. நினைவு, மொழி, செயல் முன்றும் நன்றாக அமையப்பெற்று வாழ்வுறும் வாழ்வே சிறந்தது என்பது இச் செய்யுள் முதலிரண்டடிகளின் கருத்தாம். நெஞ்சுக்கு அறிவு புகட்டும் ஆத்மா, அதனை அன்புமிக நலமுடையாய் என்று அழைக்கின்றது. இளமைச் செருக்காலும், சகவாச தோஷத்தாலும், நெறி கெட்டுத் தன் முன்னோர் சென்ற வழியை அறவே மறந்து, புதியதோர் தீ நெறி பிடித்துத் திரியும் தன் அருமந்த புதல்வனைத் திருத்தி, நல்வழிப் படுத்த நினைக்கும் தந்தை, மைந்தன் குணக்கேடு எல்லாம் நன்கு தெரிந்திருந்தும் அவனை “என் செல்வமே, சீராளா, என்று அழைப்பதே இயல்பு. பரம்பொருள் ஒன்றுதான் என்ற உபதேசத்தை ஆத்மா மனதுக்கு உபதேசிக்கிறது. அப் பரம் பொருளின் இயல்பை விளக்கியுரைப்பது எளிதன்று. என்பதையுணர்ந்தே, “பேரருள் வெள்ளத்து உறைவிடம் அஃது” என்று சுருக்கமாக உரைக்கின்றது. “ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன் காணெல்லை இல்லான்” என்று பெரியார் அருளிச் செய்தது போலப் பரம் பொருள் தன்மை உரைத்தால், அதனை உணரும் பக்குவம் இல்லாத மனம், சொல்லும் பொருளை யுணர்வதை விட்டு, மீண்டும் முன்போலவே பொறி புலன் வழிகளிற் புகுந்து விடும். “நீ செய்யும் குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத்து, உன்னை யாட்கொள்ளும் பேரருள் வெள்ளத்தின் உறையுள்” அது வென்று கூறி, மனம் எளிதில் உணர வைத்தவாறு. முதற்கண் தக்வவஸ்து ஒன்று என்று தெளிவித்த பிறகு அதன் ஸ்வரூபத்தை விளக்குகின்றது. புவனேசியென்று நாம ரூபங்கனோடு காட்சி தரும் தெய்வமே அப்பொருள் என்று சித்தாந்தம் உரைக்கின்றது. இப் பொருளை யுணர்ந்து, உய்வதற்கு உரிய வழியே செய்யுள் முதற் பகுதியில் வந்தது. நன்றே நினைந்து, நன்றே புகன்று, நன்றே இயற்றி வாழும் ஒருவன், திரிகரண சூத்தி பெற்றிருப்பதால் ஆத்ம தத்வத்தை யுணரும் நிலைமை பெறுகின்றான். அது புவனேசுவரி உருவத்தோடு இருத்தலை வெளியிட்டுச் சதுர்தச புவனங்களுக்கும் இறைவியான அப்

பெருமாட்டியை உள்ளத்தே உணர்ந்து, அவள் திருவடிமலர்களை இறைஞ்சி, அப் பெரு நெறியை விட்டு நழுவாமல், அதன்கண் என்றுமே நிற்க முயல்க என்று மனத்துக்கு உபதேசிப்பது.

நின்றங் கிடந்தும் நடந்தும் பறந்தும் நினைவகத்தே
ஒன்றும் பரதெய்வ முன்னைவிடே ஞானை யுன்பதமே
என்றும் பிறபொரு ளுண்மையிலாமை எளிதுணர்ந்தேன்
மன்றும் தளியும் புவனேசி யென்றன் மனமுனக்கே. 26

உரை :- நான் நின்றாலுங் கிடந்தாலும், நடந்தாலும், பறந்தாலும், என் நினைவகத்தே பொருந்தியிருக்கும் பர தெய்வமான உன்னை விடமாட்டேன். உன் திருவடிமேல் ஆணையிட்டு உரைக்கின்றேன். என்றும், எங்கும் உன்னை யொழிய, வேறு பொருள் இல்லை யென்று உண்மையை எளிதிலுணர்ந்து கொண்டேன். புவனேசுவரி என் மனமே உனக்கு நடனமாடும் அம்பலமாகும். திருக்கோயிலுமாகும்.

வி-ரை :- இச் செய்யுள் “ நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும், நடந்தும் நினையென்றும் சிவன்ருளினை ” என்ற திருவாக்கைப் பின்பற்றி எழுந்தது. நினைவகத்தே ஒன்றியிருக்கும் பர தெய்வத்தை சீவன் பிரிவதென்பது எப்பொழுதும் நிகழ்தலாகாத செயல் என்ற உண்மையை முன்னிரண்டு அடிகளும் உரைக்கின்றன. சீவப்பிரயத்தினத்தாலே சிவத்தோடும், சிவையோடும் ஒன்றுவதோ பிரிவதோ என்றுமில்லை. சிவனும், சிவையும் ஒன்றே ஆதலின், அச் சிவசக்தி சர்வ வியாபினி ஆதலை ஏற்றுக் கொள்ளும் எவரும் என் உள்ளத்தில் அச் சக்தி விளக்கம் பெற வில்லை என்று கூறத் துணியார். சிவை தன் உள்ளத்தில் ஒன்றியிருக்கும் உண்மையை மும்மலத் தடையாலே உணராதிருக்கும் சீவன், குருவருளும் திருவருளும் பெற்று, மெய்யறிவுச் செல்வம் விரும்புங்கால் உணர்கின்றான். அந்த அனுபவ ஆனந்த நிலையிலேயே என்றும் எப்பொழுதும் இருக்க விரும்புகின்றான் தேவி திருவடிமேல் ஆணையிட்டு உன்னை இனி

விடேன் என்று துணிந்து கூறுகின்றான். இக்கருத்து “யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருள் வதினியே” என்று திருவாசகத்தில் வந்துள்ளது “அடிதொட்டேன்” என்று ஆணையிடும் வழக்காறு தமிழ் நூல்களிலுண்டு. இராமலிங்க சுவாமிகளும் “குருவாணை யெமது சிவக்கொழுந்தாணை” யென்று ஆணையிடுகின்றார். கம்பர் தசரதன் வாக்கில் “வள்ளல் இராமன் உன் மைந்தனுனை” என்று, ஆணையிடுகின்றார். “என்றும் பிற பொருள் உண்மையிலாமை” என்ற கருத்து மறைமுடியின் முடிந்த முடிபாம். உள்ளது ஒரு பொருளே. அது பிரம்மம் என்பது உபநிடதசித்தாந்தம். பிரம்மமே சக்தி, சக்தியே பிரம்மம் ஆதலின் புவனேசுவரியே அவ்வொரு பொருள் என்று துணிய வேண்டும். “ஏகம்ஸத்விப்ராபஹு தாவதந்தி” என்ற வேத வாக்கியமும் இக்கருத்தை தெளிவாக்குகின்றது. “இதுவே பொருளென்று எவர் எது கூறினும், ஏற்பது எது? அதுவே பொருளென்று அறிந்து கொண்டேன். அப்பொருள் எவர்க்கும் பொதுவே என்றாலும் பொருந்தும். எல்லார்க்கும் பொதுவில் நிற்கும்” என்ற குமரகுருபரர் வாக்கும் இக்கருத்தை வலியுறுத்த எழுந்ததே யாகும்.

உனக்கே பணிபூண வென்னை விதித்தனை யோமெழுத்தில்
மனக்கே புகுந்து விளங்கிக் கருணை வழங்கினையே
எனக்கே யருள்காட்ட வுன்னை விதித்தவர் யாரனையே
நினக்கே விதிப்பவர் புவனேசி யுண்டுகொல் நீயுரையே 27

உரை :- புவனேசுவரி! உனக்கே பணிபூண்டிருக்க என்னை விதித்தாய். பிரணவம் என்ற ஒரு எழுத்தில் என் மனத்துட் புகுந்து, உன் பரங் கருணையை வழங்கினாய். தாயே நீ எனக்கே இங்ஙனம் திருவருள் காட்டும்படி உன்னை விதித்தவர் யார்? உனக்கும் ஆணையிடும் அதிகாரம் உடைய ஒருவர் உண்டோ, நீ உரைத்தருள்வாய்.

வி-ரை :- நான் உன் அடிமை, நீ என்னை ஆண்டருளிய பர தெய்வம், ஆ த லி ன், நான் எ ன் று ம் உன் திருவடித் துணைக்கே அடிமையாகிப் பணிபூண்டிருக்கவும் திருவாணை பிறப் பித்தருளினாய். நீயோ ஆணையிடும் உரிமை பூண்ட இறைவி. நான் அத் திருவாணைக்கு அடங்கி, ஒடுங்கி, அதன் வழியே நடந்து உய்திபெற உரிமை பூண்டவன். இவ்வுண்மை எனக் கும், உனக்குமியைந்த உறவாகும் விதிப்பவன் நீ, விதிக்கப் படும் அடிமை நான் என்று தெரிவித்தவாறு. இங்ஙனம் விதித்த தேவி, தன் கருணையை விளக்கும் பொருட்டு, ஓம் என்ற ஒரெழுத்தில் அன்பன் மனத்திற் புகுந்து விளங்குகின்றான். இதயத் தலத்தில் ஒளியுருவமாகத் தோற்றும் பிரணவ மத்தியத் தில் இறைவி காட்சி தருவதை யோக ரூபர் அனுபவத்தால் அறி வர். உபதேசக்கிரமத்தால் ஏகாக்ஷரீ என்ற மகாமந்திர உப தேசம் பெற்றவர் சதாகாலமும் எச்செயலிலே ஈடுபட்டிருந்தாலும், அம்மந்திரத்தை அனுசந்தானம் செய்தலால், அந்த ஒரெழுத் தின் இடையில் உள்ள பிந்துவின் நடுவே பரதேவதை ஒளியோடு விளங்கிக் காட்சி கொடுக்கிறான் என்பது மந்திர மூர்த்திகள் தெளிந்த உண்மையாம். “நசிகேதஸ்” என்பவருக்கு பிரம் மானந்த அனுபவம் உண்டாகும் பொருட்டு, யமதர்மராஜன் உப தேசித்த மகாமந்திரம் இதுவே என்பது கடோபநிஷத்திற்கண்ட கருத்தாம். நீ சர்வசக்தி, சர்வ ஜகத்காரணீ. சர்வேவச்வரி, சர்வஜீவஹ்ருதய மத்யஸ்திதை. ஆதலின் நீ எனக்கு கருணை புரிய வேண்டும் என்று உனக்கு விதிக்கும் அதிகாரி ஒருவர் உளராவென்று, அன்பன், தன் அன்புக் கடன் வெளிப்பட உரைக்கின்றான். இந்திராதிதேவர் தமக்கு மேலுள்ள பரமேச்வர ஆக்ஷை பெற்றே, தாம் செய்வதற்குரிய காரியங்களைச் செய்கின்றார். காலக்கணக்கு அறிந்து ஜீவர்களை அழைக்கும் யமனும் பரமேச்வரன் கட்டளைப்படியே நடக்கின்றான். இங்ஙனம் உனக்கும் ஒரு மேலதிகாரி உண்டு என்று வேத சாஸ்திரங்கள் உரைக்கவில்லையே. எனக்கு இங்ஙனம் அருள் புரிகவென்று உன்னை யேவிப் பணி கொள்வார் ஒருவருமில்லாத போது, நீயே

உன் கருணைப் பெருக்கால் அருள் புரிந்து, நான் என்றும் உன்னையே நினைத்து, உனக்கே பணிபூண்டிருக்க விதிக்கின்றாய். உன் திருவருட் செல்வத்தை அன்பர் எளிதில் அடையவும், உன் அருளாற்றலே காரணமாம். என்பது

நீயுரை யாயெனின் யாருரைப்பார் நின்னிலையனையே
தாயுரை யாதொரு தத்துவந் தன்னைத் தரணியிடைச்
சேயுரை யாதுண ராதனுமுண்மை தீரமலவோ
வாயுரையா யெனின் நெஞ்சுரை மங்களை மாதங்கியே. 28

உரை :- மங்களையே, மாதங்கியே ! உன் நிலையை அளியேன் உணர நீயே உரைத்தருளா யெனின் வேறு எவரே உரைக்கவல்லார் ஆவர் ? பூமியிலே ஒரு தத்துவத்தைத் தாய் உணர்த்தாமல் பெற்ற மகவு உரையாது உணராதது என்ற உண்மை உறுதியின்றோ. நீ உன் திருவாக்கால் என் செவிகேட்க, உன் நிலையை உணர்த்தத் திருவுள்ளம் கொள்ளா யெனின், என் நெஞ்சுட் புகுந்து, அகமனம் உணரும் வண்ணம் உணர்த்தியருள்வாயாக.

வி-ரை :- மங்களை-நித்யமங்களை, நித்ய கல்யாண, நித்ய வைபவ, நித்யோத்ஸவ, நித்யபூநீ, நித்யானந்த ரூபினியான பரதேவதை மாதங்கி-மலைமகள். மதங்கர் குடியில் வளர்ந்தவள் என்றும் உரைக்கலாம். மதங்க சூடாமணியாகிய சித்சபேசன் துணை யாதலின் மாதங்கிப் பெயர் பொருந்தலாம். உன் நிலையை நீயே உரைத்தற்கு உரியாய், உன்னை யணுகி, உன் உருவத்தையும், அருளாற்றலையும் உணர்ந்து, உணர்த்தும் திறம் உடையார் பிறர் எவரும் இன்மையால், நீயே உன்நிலையை உணர்த்தவேண்டும். உலக வழக்காலும் இவ்வுண்மை உறுதி பெறுவதுண்டு. மனிதப் பிறப்பை யடையும் குழவி, அறிவுச் செல்வம் பெறத்தக்க வாய்ப்பு உடையதே ஆயினும், பிரதம குருவாக இருந்து தாய் உணர்த்திய பொருளை யுணர்ந்த பிறகே, உலகத்தை நோக்கி, அங்குள்ள பிறரால், செவி வாயிலாகக்

கேட்டு, உணரத்தக்க பொருளை யெல்லாம் உணரும் நிலைமை பெறும். அதுபோன்றே, உலகத்துக்கும், உபிர்களுக்கும், அன்னையாகிய உன்னையும், உன்னை அடியேங்கள் அடையும் நெறியையும் உணர்த்தாது, பராமுகமாகவே இருப்பாயாயின், உன் திருவடி பற்றிக் கிடக்கும் சிசுப்ராயமான ஜீவகோடிகள் உன்னைப் பற்றிய மெய்யறிவு பெறுவது எப்படியென்று இச் செய்யுள் வினவுகின்றது. அடியேங்கள் என்பது மக்களைக் குறிப்பது. ஜீவகோடிகள்-எல்லா உயிர் வகையினையும் குறிக்க வந்தது. நீ உரைத்தே உன் நிலை யுணரவேண்டுமென்பது உறுதியாயிற்று. ஜீவ ஜாலங்களுக்கு இருக்கும் இயற்கைக் குறைபாடுகளால், நீ நேருற வந்து, திருவாய் மலர்ந்து, உன் திருவருட்டிறத்தை வெளியிடாதிருப்பினும், மணத்துட் புகுந்து, அங்கு விளக்கமுறத் தோன்றி, அடியேங்கள் உன்னையுணர்ந்து, உய்யும் நெறியை உணர்த்தியருள்வாயாக, என்று வேண்டுகின்றது இச் செய்யுள். தாயுரைத்த சொல்லைச் சேய், உரைக்கும் தாய் உணர்வித்த பொருளை எளிதில் உணரும். நீ எமக்குத் தாய் என்பது மறுப்புறாத உண்மையாதலின் நீ உணர்த்தியருளுக என்றது.

மாதங்க மாமுகன் ஆறு முகத்தான் மகபதியே

வேதங்க ளோதிய நான்கு முகத்தவன் விண்டுவரன்

பாதங்கள் பற்றிப் பணிய வரந்தரும் பண்புடையாய்

சாதங்கள் மாற்றி யடியேனை யாண்டருள் சங்கரியே. 29

உரை :- ஆணைமுகப் பெருமான், ஆறுமுகப் பெருமான், வேள்விகளியற்றித் தலைமைபெற்ற இந்திரன், வேதங்களை ஓதிய நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவன், திருமால், சிவபெருமான் முதலிய தேவரெல்லாம், பாதங்களைப் பற்றிப் பணிந்த வளவில், அவர்களுக்கேற்ற வரங்களை யருளும் அருட் பண்புடையாய்! சங்கரியே! பிறப்பை யொழித்து அடியேனை ஆண்டருள் வாயாக.

வி-ரை:- மாதங்கம் - யாணை. மகபதி - நூறு அசுவமே தமிழ்ந்றி இந்திரப் பதம்பெற்றவன். இந்திர நிலையில் இருந்து வேள்வியில் அந்தணர் தரும் அவியையேற்கும் அதிகாரம்பெற்றவன். நான்கு வேதங்கள் என்ற பகுப்பு வியாசர் வகுத்ததே யாயினும், பிரமதேவன் அனந்த வேதங்களையும், ஹயக்ரீவன் பாலுணர்ந்து, ஒதித்தெளிந்த பிறகே படைக்கும் பணியூண்டவன். திசை நான்கும் நோக்கும் முகம் நான்கும் உண்மையால், நான்முகன் ஆயினன். ஆதியில் ஐந்து முகங்களோடிருந்து, சிவ கோபத்தால் ஒரு முகமிழந்தான். என்ற புராண கதையும் உண்டு. விஷ்ணு என்ற ஆரியச்சொல், தமிழில் விண்டு என்று சிதைந்தது விஷ்ணு - எங்கும் நிறைந்தவன், அரன் - ஹர: என்ற வடசொற் சிதைவு. சிவபரம் பொருளின் திருப்பெயர். ஹரி: என்ற திருமால் திருப்பெயர்க்கும், ஹர: என்ற சிவன் திருப்பெயர்க்கும் அடிப்படைத் தாது ஒன்றே. “ஹ்ரு” மனத்தைக் கவருதல், பாவங்களை யழித்தல் முதலிய பல பொருள்தரும் தாதுவாகும். விநாயகன், சுப்பிரமணியன், இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணு, மஹேஸ்வரன், என்ற தேவரெல்லாம், பாதம் பற்றிப் பணிய வரம் தரும் பண்பு, புவனேசுவரிக்கு உண்டு என்பது சங்கரர் வாக்கிலும், வலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்திலும் வந்த உண்மையே. சௌந்தர்ய லஹரி இருபத்து நான்காம் சுலோகத்தைப் பார்க்க. “பிரும்மோபேந்திர மஹேந்திராதி தேவஸம்ஸ்து தவைபவா” என்ற லலிதா நாமம் இங்கு நினைத்தற்குரியது. இராமாவதார ரஹஸ்யம் உரைக்கக் கருதிய கம்பர், “மூலமும் நடுவுமீறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய, காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன்” என்றும், “ஆராவமுதாய் அலைகடலிற் கண் வளரும் நாராயணன்” என்றும் கூறிய கருத்துக்கள் இங்கு நினைத்து, ஒப்பு நோக்கத் தக்கன. “சிவனோ அல்லன் நான் முகனல்லன் திருமாலாம், அவனோ வல்லன், இவனோ தான்வ் வேத முதற் காரணன்” என்று இராவணன் வாக்கால் உரைத்ததும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. ஐகதம்பிகையான பராசக்திக்கு, மற்ற தேவரெல்லாம் விதேயர்களே என்று உரைக்கும்

சம்பிரதாயம், சாக்தமத கிரந்தங்களிலும், எவ்வழி பற்றிய துதி நூல்களிலும் விளங்கிக் கிடக்கும்.

சங்கிடங் தாங்கினை சக்கரம் தண்டம் தனுவுடையாய்
கொங்கிடங் கொண்ட மலர்கூடு மேகக் குழல்வல்லியே
பங்கிடங் தந்த யரமனும் போற்றும் பராபரையே
எங்கிடங் கூறுதி நாயேற்கு நின்றாள் இரண்டன்றியே. 30

உரை :- சங்கத்தை இடக் கரத்தில் தாங்கினை. சக்கரம் தண்டம் வில், என்ற ஆயுதங்களும் உடையாய். தேன் ததும்பு கின்ற மலர் துடும் மேகம் போன்ற கூந்தலுடைய இறைவியே இடப் பாகத்தை உனக்கு இடமாகத் தந்த பரமேசுவரனும் போற்றும் பராபரையே! உன் திருவடியிரண்டுமே யன்றி நாயேற்கு வேறு எங்கு இடமுண்டு என்று கூறுக.

வி-ரை :- நாராயணி என்ற திருப்பெயர் பரதேவதைக்கு உண்டு, விஷ்ணு சின்னங்களான சங்கம், சக்கரம், கதை, கட்கம், சார்ங்கம் என்ற ஆயுதங்கள் நாராயணிக்கு முண்டு. தேவியை நாராயணியாக பாவித்து, உரைப்பது இக்கருத்து இறைவி கூந்தல் மேகத்தைப் போலக் கறுத்து, மணம்மிக்கு, அழகு பொருந்தி விளங்குவதாகத் துதி நூல்கள் கூறுவதுண்டு. பரமேசுவரன் தன் சக்தியாக ஏற்றுக்கொள்ளும் அவசரத்தில் தேவிக்குத் தன் வாம பாகத்தைத் தருகின்றான். அவனே தேவியைப் பராசக்தி அவசரத்திற் காணும் போது வணங்குகிறான். பரமனே வணங்கத் தக்க பராபரையான தேவி திருவடித் துணை, அன்பருக்கு ஒரு பெரும் பற்றும் சரணமுமாக அமையாத நிலையில், அவர் யாரைப்பற்றி, எவ்வழியானே கரையேறுவதென்று சாதகர் மனக் கருத்தை உரைப்பது இச் செய்யுளின் நோக்கம். திருவடிப் பெருமை அன்பர் பலராற் பலவாறு உரைக்கப்பட்டுள்ளது. சங்கச் செய்யுளாகிய பரிபாடலில் “நின்னிற் சிறந்த நின்றாளிணையவை, நின்னிற் சிறந்த நிறை கடவுளை” என்ற கருத்து வருகின்றது. “திரண்டமர்தொழு

தேத்தும் திருமால் நின் செங்கமல், இரண்டடியால் முவுலகும் இருள் தீர நடந்தனையே “ என்ற இளங்கோவடிகள் வாக்கும் திருவடிப் பெருமை கூறுவது. தெய்வத் திருவருள் நாகும் பக்தன், தான் வழிபடும் பரதேவதையின் கருணைக் கண்ணோக்கம் தன் மேல் விழவேண்டுமென்று பலமுறை வேண்டுவதுண்டு. ஆயினும் திருவடியிணையைப் பெரும் துணையாகப் பற்றியே அவன் பாடுகிடப்பான் என்பது என்றும், எங்கும் உள்ள நெறியே. கொங்கு - தேனும் மணமுமாகும். தேவி கூந்தலில் இயற்கை மணம் உண்டு. அங்கு அடைந்து சிறப்புறவே மலர்கள் வருகின்றன. “மேகக்குழல்வல்லி” என்ற தொடர்மொழி மேகம்போற் கரியதாக விளங்கும் கூந்தலைச் சீரோபாரமாக வுடைய கொடிபோன்ற உருவம் உள்ள தேவியே என்று பொருள் தருவதாயினும், உச்சியில் மேகத்தை யேந்திய மின்னற்கொடியென்ற உவமையாகவே கருதத் தக்கதாம்.

இரண்டற வொன்றாய் அடங்கும் பெருவாழ் வினிதருளும்
இரண்டு பதமலர் கொண்டனை நோக்கும் இரண்டுடையாய்
இரண்டு கரங்கள் அபயம் வரதம் இயைந்திருக்க
இரண்டு கரங்கள் புவனேசி யாயுத மேந்தினையே. 31

உரை :- ஜீவன், சிவசக்தி என்ற இரண்டாகும் வேற்றுமைத் தன்மையொழிந்து, ஒன்றாயடங்கும் பெருவாழ்வை அடியவர்க்கு இனிதருளும் இரண்டு பாத தாமரை கொண்டாய். அன்பர்க்கு அருள் பொழியும் இரண்டு விழி மலர் கொண்டாய். இரண்டு திருக்கரங்கள் அபயம், வரதம் என்ற முத்திரை இசைந்திருக்க, இரண்டு கரங்களில் ஆயுத மேந்தி நின்றாய். புவனேசுவரியே.

வி-ரை:- மதங்கள் தோறும் முக்தியனுபவம் வேறுபட்டு, இருப்பதால், அத்தைதமுக்தி, விசிஷ்டாதத்தைத முக்தி, துவைத

முக்தியென்று முக்தியை மூன்று வகையாக அமைக்கலாம். விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத்தில், விஷ்ணு பக்தி செய்யும் மார்க்கம் ஒன்று. சிவபக்தி செய்யும் மார்க்கம் ஒன்று பராசக்தியே பரதெய்வமென்று கருதி அன்பு பூண்டு பேரின்பம் பெறும் மார்க்கம் ஒன்று. விநாயக, சுப்பிரமணியாதி தேவதைகளைப் பற்றி முக்திபெறும் நெறியும் விசிஷ்டாத்வைதமேயாகும். இச் செய்யுளிற் பராசக்தியை வழிபட்டு முக்திபெறும் நெறி உரைக்கப்படுகின்றது. சைவ சித்தாந்தத்தில், ஆண்டவன், அடிமையென்ற பேதம் உண்டு. வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்திலும் இவ் வேற்றுமை யுண்டு. சாக்த சித்தாந்தத்திலும் பராசக்தி, பக்தன், பராசக்தியிடம் பக்தனை யணுக வொட்டாது செய்யும் வினைக்குறை என்ற மூன்று தத்துவங்கள் உண்டு. பசுவென்ற பெயர் பெறும் ஜீவன், பதியை யடையாது தடுக்கும் பாசம் ஒன்றுண்டு இங்ஙனமே சாக்தரும், இறைவியை யணுகவொட்டாது தடுக்கும் கர்ம பந்தத்தை யொழிக்கப் பல பிறவி வேண்டுமென்பார். பந்தம் ஒழிந்து, பரதேவதையின் ஒளிமயத் திருவுருவத்தில் ஐக்ய மடைவதே பரம முக்தியாதலின், இரண்டறக் கலக்கும் அப்பெரு வாழ்வைப் பெறப் பல பிறவி முயன்ற ஜீவன், பரதேவதையின் அருள் வெள்ளத்தில், முழுக அவளருளே துணையென்று நன்கு உணரவேண்டும். திருவடித் துணையே இம் முக்திக்கு முக்கிய சாதனமாம். தேவி! பதம் இரண்டு, விழி இரண்டு, கரம் இரண்டு, கொண்டு பக்தரை ஆண்டருள்கின்றாள். வேறு இரண்டு கரங்களால் துஷ்டநிக்ரகம் செய்கின்றாள். வரத, அபய முத்திரைகளால் துஷ்ட நிக்ரகம் செய்கின்றாள். வரத, அபய முத்திரை காட்டுவன இரண்டு கரங்கள். அங்குச, பாசம் தாங்குகின்றன இரண்டு கரங்கள். தேவியே பக்தன் தன்னுருவத்தில் ஒன்றும்படி திருவருள் புரிய இத் திருக்கோலம் பூண்டிருக்கின்றாள். தேவியே பரதெய்வம் என்ற சித்தாந்தத்தை அவலம்பித்தவர் இத் திருவுருவத்தைத் தக்கவாறு அமைத்து உள்ளக்கிழியில் எழுதி, உரிய முறையால் ஆராதித்து எண்ணிய நலத்தை எய்த வேண்டும்.

ஏந்தல் அருள்க எனப்புகழ் கீழ்மை யிகந்தொழிந்து
 சாந்த முனிவரர் நெஞ்சக மாமலர் தங்கி நிற்கும்
 வேந்தர் விபுதர் வணங்கக் கிடையா வியன்பொருளை
 மாந்தர் வணங்கப் புதுவை புகுந்தானை வாழ்த்துதுமே. 32

உரை :- அரசே ! அருள்க எனப் புகழும் சிறுமை நீங்கிச்
 சாந்தானந்த மகா முனிவர் மன மலரிற் கோயில் கொண்டிருப்
 பதும், அரசரும், தவச்செல்வரும் காணற்கு அரியதுமாகிய
 பெரும் பொருளைச் சாமானிய மனிதர் கண்டு, கை கு வி த் து,
 வணங்கும் வண்ணம் புதுக்கோட்டை ஸ்ரீசதாசிவேந்திரஸ்வத்
 யவதூத சுவாமிகள் (ஐட்ஐ சுவாமிகள்) அதிஷ்டானத்தில்
 புகுந்த, புவனேசுவரியை வாழ்த்துவோம்.

வி-ரை:- ஏந்தல்-அண்மைவிளி. அரசரைப் புகழ்ந்துபாடி,
 அவர் தந்த பொருள் கொண்டு, வாழ்ந்த வாழ்வே சங்கத்துச்
 சான்றோர் காலம் முதல் நேற்றளவும் தமிழகத்துப் புலவர் வாழ்
 வாக இருந்தது, ஈவான் என்று கருதிப் புகழ்ந்தும், அவன்
 ஈயானாயின் இகழ்ந்தும், எழுந்த பாடல் தமிழில் ஆயிரக் கணக்
 கிலுண்டு. தமிழிலக்கியக் குவியலிற் பெரும் பகுதி இதுவே.
 மனிதரை இங்ஙனம் புகழ்ந்து, வாழும் வாழ்வு கீழ்மையுள்ளதே.
 இக் கீழ்மை யொழிந்து, உயர் வாழ்வு பெற வழி கூறுகின்றது
 இச் செய்யுள். நம்மாழ்வாரும் “என்னாவின் இன்கவியான் ஒரு
 வர்க்கும் கொடுக்கிலேன், எம்பொருமான் உளனாகவே” என்று
 பாடுகின்றார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் “மிடுக்கிலாதானை
 வீமனே திறல் விசயனே வில்லுக்கு இவனென்று, கொடுக்கிலா
 தானைப் பாரியே யென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை, பெ பா டி க்
 கொள்மேனி எம் புண்ணியன் புகலூரைப் பாடுமின் புலவீர்கள்”
 என்று பாடுகின்றார். புதுக்கோட்டையில் கோயில்கொண்ட
 புவனேசுவரி ஸ்ரீ சாந்தானந்த சுவாமிகள் இஷ்ட தெய்வமாத
 லாலே அவர் நெஞ்சக மலரில் கோயில் கொண்டிருப்பதாக
 உரைக்கப்பட்டது. தேவி எளியனோ வென்று எவரும் நினைக்க

இடமில்லாதிருக்கும் பொருட்டே, செல்வத்தால் மிக்க அரசரும், தவத்தால் மிக்க முனிவரும், தேடிக் காணற்கரியதெய்வம் என்று உரைக்கப்பட்டது. இத் துணையருமையுள்ள தெய்வத்தை நாம் அணுகுவது எங்ஙனமோ வென்ற சிந்தனை வேண்டா. அருமை அவள் பண்பே ஆயினும், எளிமையும் அவள் திருவருட் சிறப்பின் இயல்பு என்று விளக்கவே இறுதியடிமைந்தது “ மாந்தர் வணங்க ” என்ற தொடர்மொழி, அறிவு, அருள், நெறிப்பயிற்சி. மந்திர சித்தி, சான்றோர் தொடர்பு, முதலிய சிறப்பியல்புகள் பெருத பொதுமக்களும், எளிதில் வணங்கி, இன்பம் பெறக்கூடாட்சி தரும் இறைவி எளிமையை விளக்க அமைந்தது. பெரியருக்கரியளாயிருக்கும் இறைவியே, பெருமைப் பண்பில்லாத சிறிய மக்களுக்கு எளியன் என்று உரைத்தவாறு.

வாழ்த்துவல் தாயே புவனேசி நின்றான் மலர்த்துணையைத்
தாழ்த்துவல் என்முடி வேதங்கள் தேடுங் தளிரடியில்
சூழ்த்துவல் நெஞ்சினை நின்றிருக் கோயில் சுலவுதற்கே
ஆழ்த்துவல் நாவைநின் தோத்திரம் பாடும் அருட்
[பணிக்கே. 33]

உரை :- புவனேசுவரி உன் திருவடி மலரிரண்டினையும் வாழ்த்துவேன். வேதங்கள் தேடி, இன்னும் அறுதியிட்டுரையாத தளிர்போன்ற திருவடிகளில் என் முடியைத் தாழ்த்துவேன். என் நெஞ்சை உன் திருக்கோயில் வலம் வரும் வண்ணம் சூழ்விப்பேன். என் நாவை உன் துதிகளை ஓதி உணரும் அருட்பணியில் ஆழ்த்துவேன்.

வி-ரை :- புவனேசி-அண்மைவிளி. தேவி அன்பர் உள்ளத்தே கோயில் கொண்டிருத்தல் உண்மையாதலின் அண்மை விளி அமைதலாயிற்று. துணையென்ற சொல் இருமை யென்ற பொருளில் வந்தது. உன் தாள் மலராகிய என் உயிர்த்துணையென்றும் பொருள் கூறல் தரும். என் உயிர் இகவாழ்வுக் கடலினின்று கரையேறுதற்கு உரிய புணையாக உதவுவது

புவனேசி தாண் மலரே எ ன் று கூறப்படுகிறது. தளிரடி-
இறைவி திருவடிக்கு இயல்பாகவுள்ள மென்மைப் பண்பு
விளங்கவே மாந்தளிர் போன்ற மெல்லிய தளிர்கள் உவமையாகும்.
அத் தளிரடிக்கு விசேடணமாக அமைந்தது “வேதங்கள்
தேடும்” என்ற தொடர் மொழியாம். வேதங்கள் அறிவுக்கடலை
அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் பெருமையுடையன. இறைதிருவுருவை
பலபடியாகத் தெளிவிக்கும் சிறப்புடையன. “அனந்தாவை
வேதா;” என்று புகழ்பெற்ற தகவுடையன. அவையே பல்லாயிர
ஆண்டுகளாகத் தேடியும், இன்னும் இத்தன்மையதுதான் என்று
அறிந்து, அறுதியிட்டுரைக்க இயலாத திருவடியென்பது இங்கு
வந்த கருத்து. மனிதப் பிறவி பெற்றவர் வேதத்தை உணர
எத்தனையோ பிறப்பு எடுத்தாலும் போதாது. பாரத்துவாச
முனிவர் வேதம் முழுவதும் ஓத முயன்று தோல்வி பெற்றவர்
என்பது வேதத்தில் வரும் வரலாறாகும். அத்தகைய வேதத்
தாலு மணுகப்பெறாத தேவி திருவடியை மனிதப் பிறப்பெடுத்த
ஒருவன், தன் அன்பு துணையாகக் கொண்டு அணுகி, தன் முடி
யைத் தாழ்த்தத் துணிகின்றான். அருமையும் எளிமையும் திரு
வடிக்குள்ள பண்பு சூழ் என்ற சொல் சுற்றி வருதல், ஆராய்
தல் முதலிய பொருள்கள் உள்ளது. தன் வினைப் பிரயோகம்
சூழ்தல் என்று அமையும். பிறவினைப் பிரயோகத்திலே சூழ்த்
தல், சூழ்த்துதல் என்று வரலாம். வாழ்த்தல், வாழ்த்துதல்
என்ற இரண்டு பிறவினை வாழ்த்துதலுக்கு உண்டு, சூழ்த்து
என்ற பிறவினைப் பகுதி இங்கு வந்ததால், ஆன்மா நெஞ்சைத்
தூண்டி, இறைவி திருக்கோயிலைச் சூழ்ந்து வரச் செய்கின்றது
என்ற பொருள் வரும். நெஞ்சே நினைக்கும் பொறியாயினும்,
ஆன்மாவின் பிரேரணையின்றி அஃது இயங்காது. ஆதலின்
“யான் நெஞ்சினைச் சூழ்த்துவல்” என்று உரைக்கப்பட்டது.
நாவை இறைவி துதி கூறும் அருட்பணிக்கண் அழுத்துகின்
றான் அன்பன். பெரியோர் பாடிய துதிகளை உருக்கத்தோடு
உரைப்பதும், தானே யாத்து இசைப்பதும் நாவின் பணியா
மாயினும் அதனைத் தூண்டுவதும் ஆதம் சக்தியே.

பணியேன் பிறரைப் புவனேசி பாதம் பணிந்தபின்பு
 கணியேன் மனிதரைத் தேவரை வேறு கடவுளரை
 அணியேன் தமிழ்மலை யெம்பெரு மாட்டி யருட்கன்றியே
 துணியேன் பொருள்பிற வுண்டென்று நெஞ்சம் தொடர்
 [புறவே. 34]

உரை :- புவனேசிவரி ! உன்னை யுணர்ந்து, உருகும்
 ஏமாப்பால், உன் திருவடி பணிந்த பின்பு வேறு எவரையும்
 பணியமாட்டேன். மனிதரையும் தேவரையும், வேறு கடவுளரை
 யும் மதிக்கமாட்டேன். எம்பெருமாட்டி திருவருள் விளக்கம்
 வெளியிடற்கன்றி வேறு எதற்கும் தமிழ் மலையமைக்க மாட்
 டேன். மனம் தொடர்பு பெற இறைவிக்கு அந்நியமான
 பொருள் உண்டு என்று துணியமாட்டேன்.

வி-ரை :- புவனேசி - பதினான்கென்றும், பலகோடியென்
 றும் உரைக்கப் பெறும் உலகங்களுக்கெல்லாம் இறைவி. அத்
 தகைய இறைவி திருவடிகளைப் பணியத்தக்க அருட்செல்வமும்,
 அறிவுச் செல்வமும், முற்பிறப்பின் தவச் செல்வமும், வாய்ப்பும்
 பொருந்தி வணங்கிய ஒருவன் கூறும் கருத்துக்களாக இச்
 செய்யுள் அமைந்துள்ளது. பிறரைப் பணியேன் என்றது
 எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருக்கும் இறைவியை உணர்ந்து,
 பணிந்த பின்பு, வேறு ஒருவர் இறைமையுடையார் உளர் என்று
 நினைந்து பணியக் கருதும் மனநிலை அன்பர்க்கு இராதாதலின்
 அமைவதாம். உன் திருவருட்குப் பாத்திரமான சிறப்பால், பிற
 தேவர் உன்னைப் போலவே அருள்புரிய வல்லவராயிருப்பர் என்ற
 நினைவோடு பணியவே மாட்டேன் என்று கூறுகின்றான்,
 உலகத்தில் அழகும், அறிவும், செல்வமும், சிறப்பும் மிக்க ஆடவர்
 பலர் உளராகவும், கற்புச் செல்வி தன் கணவனையே தெய்வமாக
 மதித்து வாழ்கின்ற நெறிபோன்றே இறைவி, அருளை உணர்ந்து
 பணிந்துருகிய உள்ளத்தே பிற தெய்வ வுணர்ச்சியோ, மனி
 தரைத் தேவரைக் கடவுளரைப் பரவும் நினைப்போ, எழுதற்கு

இயலாது. தெய்வம் பிற இல்லை யென்பதே கருத்து. “உன்னை யொழிய வொருவரையும் நம்புகிலேன்” என்று தொடங்கும் பழம் பாட்டும், “சங்கவெண் குழையோர் காதிற் கோமாற்கே நாமென்றும் மீளாவாளாய்க் கொய்மலர்ச் சேவடியிணையேகுது கிளேமே” என்று அப்பர் திருவாக்கும், இங்கு நினைக்கத்தக்கன ஆகும். மனிதரும் தேவரும் சாமானியர். கடவுளர் இறைமை உடையவர். இம் மூவகை யாரையும் மதியேன். என்றது உண்மையாக உள்ளத்தில் உறுதி பெற்ற உள்ளன்பின் சிறப்பை உரைப்பதாம். தமிழ் மாலைகளைத் தேவி திருவருட் சிறப்பை விளக்குவதற்கே பாடுவேன் என்றது இக் கருத்துப்பற்றியதே யாகும். உள்ளது ஒரு பொருளே அஃது இறைவி திருவுருவத்தில், என் உள்ளத்தில் காட்சி தருகிறது. அதனை யுணர்ந்துரு கும் அடியேனுக்கு வேறு ஒரு பொருளை உணரவோ அணுகவோ புகழவோ, பரவவோ, வரம் வேண்டவோ மனம் ஈழாது என்று உறுதியுரைப்பதே இறுதியடியின் கருத்தாகும்.

தொடர்பு பெறப்பல செய்யுளை யாத்துச் சுவைசெறிய

மடவரல் மேரு முடிமீ தமர்ந்த வராங்கனையை

இடம்வலம் நெஞ்சு பொருந்த வலம்வந் திறைஞ்சுபவர்

இடர்வர வில்லை யெனுந்துணி வோடு மிருப்பவரே. 35

உரை :- தொடர்புறும் வண்ணம், பல செய்யுட்களை யியற்றி, அவற்றுள் எல்லாச் சுவையும் செறியும்படி யமைத்து, இளம் பெண்ணுருவாக மேருமுடி மீது, அமர்ந்த உயர்ந்த பெண் தெய்வத்தை, இடமும் வலமுமாகப் பிரிந்து செல்லும் மனம் ஒன்றி, வலம் வந்து வணங்குவோர் நமக்கு எவ்வகைத் துன்பமும் வராது என்ற துணிவோடு வாழ்பவராவார்

வி-ரை :- செய்யுள் நான்கு வகைப்படும். முத்தகம், குள கம், தொகை நிலை, தொடர் நிலை, என்ற இவ் வகைகளில், பின்னுள்ள இரு வகையே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. தொகைச் செய்யுள் ஒருவர் உரைத்தது, பலர் பாடியது, என

இரு வகைப்படும். அவை அகம், புறம் என்ற பொருள் வகையால் செய்யுள் வகை காரணமாகத் தொகுக்கப்படும். தொடர்நிலை இரு வகைப்படும். அவை பெருங் காவியம், காவியம் என்று இரு வகைப்படும். இவை பொருள் காரணமாகச் செய்யுள் தொடர்புற அமைந்தவை. சொல்லால் தொடர்வன அந்தாதி, கலம்பகம், முதலியவையாகும். இங்ஙனம் செய்யுட்களையிற்று வது புலவர்கலையாம். மேரு முடி மீதம்ந்ந்த வராங்கனை தேவ தேவரெல்லாம் தன்னை வணங்கி வழிபட்டு, உய்தி பெறுமாறு மாமேரு மலையுச்சியிலே வீற்றிருக்கும் தேவி. நெஞ்சு இடம், வலம் பொருந்தல், இடை, பிங்கலை யென்ற இரு நாடிகளின் வழியே மனத்தின் சக்தியை மீறி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் உயிர்ப்பைச் சுழிமுனையில் நிறுத்தி, இறைவியருள்பெற யோசுமார்கத்தில் முயல்வதைக் குறிப்பது. உள்லம் ஒன்றுதல், பிராணசக்தி இடமும் வலமும் சரித்து, வறிதேகழியாமல், உயர் நிலைக்கண் உறுதிபெற நின்று, அங்கு விளங்கும் ஒளியுருவைக்காண முயல்வது மனம் பொறி வழி திரியாமலடங்க, உயிர்ப்பு ஒரு நிலைக்கண் ஒடுங்கியிருக்க, யோசு மார்க்கத்தில் ஆரோகணம் செய்யும் பேறு பெற்றார் இறைவி திருவருளுக்கு உரிமை பூணுகின்றார். அதனால் உலகில் இனி நமக்கு இடர் வர வழியில்லை யென்று துணிபுறுவர். இடம் வலம் நெஞ்சு பொருந்துதல் ஒரு சிறு செய்கை. வலம் வருதல் வேறு ஒரு பணி-நெஞ்சு பொருந்திய பிறகு இறைவியை வலம் வருவோர் வேண்டிய பேறு எல்லாம் பெறுகின்றார். உலக வாழ்வுக்கு இயல்பான இடர்த் தொடர்பு அவர்க்கு இல்லை. அதனால் இறைமையே உருவமான தேவி திருவருளுக்கு நாம் ஆளானோம் என்ற துணிபோடு இருப்பர். “ஏமாப் பேரம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம், இன்பமே யெந்நாளும் துன்பமில்லை.” என்ற அப்பர் வாக்கு இங்கு நினைக்கத்தக்கது. “இன்னமொருகால் எனது இடும்பைக்குன்றுக்குக் கொன்னவில் வேற்தர் தடிந்த கொற்றவ, முன்னம் பணிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட தனிவேலை வாங்கத்தரும்” என்ற பழம் பாட்டும் நினைவுக்குரியது.

இருப்பது பொய்யெனப் போவது
 மெய்யென வெண்ணிநைந்து
 சுருப்புகு துன்பங் கழன்றோட
 நோற்கும் கருத்துடையீர்
 விருப்பு வெறுப்பறு வேதாந்த
 வல்லி விமலைசுவை
 அருப்புறு மெல்விரற் பூம்பதம்
 போற்றி யடைமின்களே.

36

உரை :- இம்மானுட ஷடம்போடு என்று மிருப்பது பொய்யே, இவ்ஷடம்பை யிழந்து போவது உறுதியென்று எண்ணி வருந்தி, உலகத்தில் கருப்பவாசம் பெறும் துன்பம் கழன்று, ஓடவேண்டித் தவம் புரியும் கருத்துள்ள நன்மக்களே ! விருப்பு, வெறுப்பென்ற இருமையற்ற வேதாந்த வல்லியான, வி ம லை சுவையென்ற புவனேச்வரியின், அரும்புபோன்ற மெல் லி ய விரலுள்ள பூப்போன்ற பாதங்களை வணங்கித் துதித்து அடைவீர்களாக.

வி-ரை :- இருப்பது பொய், போவது மெய் யென்பது பட்டினத் தடிகள் வாக்கில் வந்த கருத்து. “ ஐதல்யஹித்ரு வோம்ருத்யு: ” என்ற பகவத் கீதைப்பதமும் அதனையே உறுதியாய் உரைப்பது. உடம்பு நிலையற்றது. உயிர் வாழ்வு நிலையற்றது. பிறந்த உயிர் எல்லாம் இறப்பது உறுதியாதலின், உடம்பு இருக்கும் போதே அதனால் பெறத்தக்க நற்பயனைப்பெற முயல வேண்டும். சுருப்புகு துன்பம், கருக்குழிக்குள் உடம்பெடுத்துப் புகும் துன்பம். சிறைக்குள் அகப்பட்ட அடிமை போன்றே கருப்பைக்குள் பத்துமாத காலம் கிடந்து, ஊறிப்பல வகைத் துன்பம் அடையும் உயிரின் நிலையை “ உடற் கூற்று வண்ணத்தில் ” பட்டினத்தார் நன்கு விளக்கியுள்ளார். ஜீவ வர்க்கம் பலவாகும். கருப்பைக்குட் புகுந்துன்பம் எல்லா உயிர்களுக்கும் உண்டு. ஆயினும் இத்துன்பத்தின் எல்லையை யறியு

மறிவு, மனிதப் பிறப்பு எடுத்த உயிர்களுக்கே அமைவது ஆதலின், மனிதரை விளித்தே இச்செய்யுள் மெய்ப்பொருள் உரைக்கின்றது. மனித உடம்பு பெற்ற உயிர்களே கருப்பெறு துன்பம் கழன்றோட நோற்கும் கருத்தை முற் பிறப்பின் புண்ணியத்தாலடையலாம். துன்ப மின்னதென்றுணர்ந்தபிறகே, அது கழல நோற்கும் கருத்து உண்டாகும். வேதாந்த வல்லி-வேத சிரத்தில் நடனமாடும் மின்னற் கொடி போன்ற இறைவி. விருப்பு வெறுப்பறும் என்ற அடைமொழி வேதாந்தத்திற்கும், வேதாந்த வல்லிக்கும் பொருந்தும். பாதத்துக்கு பூவை உவமை கூறும் வழக்கம் காலங் கண்டதே. விரல்கள் அப் பூவோடு ஒட்டி நிற்கும் அரும்புகளாக உவமிக்கப்படுவது புதுமை, மலர்கள் இனத்தில் அரும்பும் உண்டு. மலரும்போது சில அரும்புகளும் மலர்களை ஒட்டியிருப்பது செவ்வலரி போன்ற செடிகளின் காணப்படும் காட்சியாகும். அச் செடியிலே சில மலர்கள் காலையில் எட்டு நாழிகைக்கு மலரும். மலர்கள் விளங்கித் தோன்ற இடையே அரும்புகளும் அடங்கியிருக்கும். சிவந்த திருவடி மலரையும், விரல்களையும் இப்படி வருணிப்பது பொருத்தமே.

அடைவுற நின்றாள் வழிபடற் கேற்ற வறிவின்மையாற்
படைகொடு போர்புரி போது முறங்கும் படையினிலும்
நடையுறு காலையும் நிற்கு மமயத்தும் நான்புரியும்
புடைபடு செய்கை யனைத்தும் புவனைநின் பூசனையே. 37

உரை :- நூல்களின் கூறிய முறைப்படி உன் திருவடிகளை வணங்கி, வழிபடுதற்கேற்ற அறிவு இல்லாமையால், நாற்படைகளை யேந்திப் போர்புரியும் போதும், உறங்கிக் கிடக்கையிலும், நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதும், நிற்கும்பொழுதும் நான் செய்கின்ற, என் மனத்தைச் சார்ந்த செய்கை யெல்லாம், புவனேசுவரி உன் வழிபாடு ஆகும்.

வி-ரை :- அடைவு - வேத சாஸ்திரங்களிலும், சாக்த தந்திரங்களிலும் ஒதி வைத்த முறைமை. படை-ஆயுதம் படை-

படுக்கை. புடைபடு செய்கை-என்னை ஒட்டி யெழும் செய்கை. பக்தன் தன் உண்மை நிலையை இங்கு வெளியிடுகின்றான். தேவியை முன்னோர் விதித்த நியதி பிழையாமல் வழிபடும் அறிவு தனக்கு இல்லை யென்றே கூறுகின்றான். உள்ளமுருகி முன்னோர் வகுத்த முறைப்படி வழிபடும் அறிவு பெறவில்லை ஆயினும் தான் செய்யும் செயல் எல்லாம் தேவியின் கைங்கரியமாக வேண்டும், பூசனையாக வேண்டும் என்று கருதி வேண்டுகின்றான். படையை யேந்திப் போர்புரியும்போது எதிர் நிற்கும் பகைப் படையை யழித்துத் தன் உயிரையும், தன் துணைவர் உயிரையும் காத்து, நாட்டுக்கு வெற்றி தேடித் தரும் நிலையில் இருக்கின்றான். இந்நிலையில் அவன் நினைப்பெல்லாம் போரைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள் முதலிய உறவின் முறைகளை நினைக்கவும், மனம் இடம்பெறுது. இந்நிலையில் இறைவி வழிபாட்டிற்கு உள்ளம் உருகத் சிறிதும் பொருத்தமில்லை. உறங்கும் போது பிணம்போலவே கிடக்கின்றான். அப்பொழுதும் பகவதீ தியானத்துக்கும், பக்திக்கும் இடமில்லை. நடக்கும்போது எதிரே வரும் இடையூறுகளைக் கடந்து, குறித்த இடம் சேர்வதே நினைப்பிலிருப்பதால், இறைவி நினைவு உள்ளத்தில் எழுவதற்கில்லை. நிற்கும் போது நெஞ்சில் நூறு நினைவுகள் புகுதலால், அப்பொழுது இறைவிக்கே தன்னை யார்ப்பணம் செய்ய வழியில்லை. பரவச நிலையிலும், அவச நிலையிலும் எச்செய்கையிலே ஈடுபட்டிருந்தாலும் தான் செய்வதெல்லாம் இறைவி பூசனையாக வேண்டும் என்று அன்பன் வேண்டுகின்றான். போர்களத்திலும், உறக்கத்திலும், தேவி சிந்தனை வருதல் அரிதே. நடக்கும் போதும், நிற்கும் போதும், சிறிது வரலாம். உறுதி பெறுது மறையும். ஆதலின் முன்னிரண்டு ஒருவகை பின்னிரண்டு வேறு வகையென்று கொள்க. இச்செய்யுள் சௌந்தர்ய லஹரீ இருபத்தேழாம் சுலோகமான “ஜபோஜல்ப:” என்ற திருவாக்கையும், பகவத் கீதையில் வரும் “யத்கரோஷி யதச்நாஸி” என்ற திருவாக்கையும் பின்பற்றி எழுந்தது என்றே கூறத்தகும். தேவியின் உருவம், குணம்,

செயல், தெளிந்து வழிபட அறியாதவனும் இம் முறைபற்றியே கரையேறலாம்.

பூசனை பூண மலர்புனல் பால்தேன் பொருத்தமுற
ஓசனை யோடு மெடுப்பது வேண்டும் உனதுருவத்
தேசனை யுள்ளக் கிழிமே லெழுதிச் செயலறவே
வாசனை போக மடங்கப் புவனை வழிபுகலே.

38

உரை :- புவனேசுவரி ! உன் பூசை செய்ய, மலர், நீர், தேன், பால் முதலிய பொருள்களைப் பொருத்தமாக முன்பே யோசனை செய்து, சேகரிக்க வேண்டும். உனது உருவத்தின் ஒளியை உள்ளக்கிழியின் மேல் எழுதிச், செயலற்று, உலக வாசனை போகும்படி மடங்கி, உன்னைச் சார்த்திருக்கத் தக்க வழி கூறி யருள்வாயாக.

வி-ரை :- தேவி பூஜைக்கு வேண்டிய பூஜா திரவ்யங்கள் எத்தனையோ உண்டு. அவைகளில் ஒரு சிலவே இங்கு உரைக்கப் பட்டன. அபிஷேகத்துக்கு உதவும், தேன், பால், இளநீர், சந்தனம், பழச்சாறு. பனிநீர், முதலிய பொருள்களில் ஒரு முன்று இங்கு உரைக்கப்பட்டன. அர்ச்சனைக்கு உதவுகின்ற மலர், குங்குமம், இலை வகை முதலியவற்றுள், இங்கு மலர், ஒன்று உரைக்கப்பட்டது. மற்ற உபசாரங்களுக்கு உரிய பொருள்கள், கண்டோக்தமாக இங்கு உரைக்கப்படாதிருப்பினும், உபலக்ஷணத்தால் அவற்றையும் இங்கு ஊகித்து உரைவேண்டும். பூசனை முறைப்படி நிகழ்வது எளிதன்று. உபாசனா காண்டத்தில் அடங்கும் பூஜையும் ஒரு வகையிற் காமிய கருமமே யாயினும், “இறைவியே நான் புரியும் இப் பூசையை உவப்போடு ஏற்றுக்கொண்டு, அளியேனுக்கு இன்ன வாழ்வு அருளுக, என்று கருதும் நினைப்பு இருக்கும் நிலையிலே எவ்வகை யங்கத்திலும், சிறு குறையும் நிகழாமல் பூரணமாக முடிவுற வேண்டும். “என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என்ற மனவுணர்ச்சியோடு நிஷ்காமிய கருமமாக இயற்றப்படுமாயின்

அவ் வழிபாட்டின் அங்கங்களில் ஏதேனும் குறைவினைந்தாலும், இறைவி திருவருள் பூரணம் என்ற உறுதியோடிருக்கலாம். பக்தி ஒரு காமனையோடு இருப்பது உலக இயல்பே இந்நிலைக்கு மேற்சென்று எவ்வகைக் காமனையும்ற்றுப் பக்தி கொண்டு திருப்பணி புரிவோர் பெறும்பேறு எல்லையற்றதே. பூஜையை முறையே புரிய அறியாதவரும் கரையேற ஒரு வழி கூறப்படும். உருவத்தேசு-பரதேவதையின் திவ்ய ரூபசௌந்தர்யதேஜோராசி. உள்ளக்கிழி - ஓவியச்சீலை உள்ளக்கிழியில் அம்பிகை உருப்பொலிவை எழுதிப் பிறகு அகக்கரணம் நான்கும் அடங்கி ஒடுங்க, உள்நோக்குற்றுத் தியான யோகத்தில் அமர வேண்டும். அதற்கு இடையூறு ஒன்று உண்டு. ஜன்மாந்தரிய ஸம்ஸ்கார சம்பந்தத்தாலும், பிராரப்த பலத்தாலும் மனத்தை நெடுங்காலமாகப் பற்றியிருக்கும் வாசனை அதனைப் பொறி புலன் வழியே புறத்துச் செலுத்தும். இவ்வாசனையில் நல்லதும் உண்டு. கெட்டதும் உண்டு. இவ்வாசனைப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்று மனத்தை உள்ளே மடக்கி யடக்கி, உள்ளொளியை உணரத் தூண்டும் பேறு பெற்றால் எவ்வகைப் பூசையும் செய்ய வேண்டா. சூஜா திரவியமும் தேடவேண்டா என்று கருத்தாம். “பராஞ்சிகாநி வ்யத்வணத் ஸ்வயம்பூ:” என்ற மறை முடி இங்கு நினைத்தற்குரியது.

புகலெனச் சேரற்கு நின்றாள் மலர்த்துணை போதுமன்னே
பகலெனக் கில்லை யிரவெனக் கில்லை பயில்வினையின்
இகலெனக் கில்லை யுறவெனக் கில்லை யிறைவியன்பின்
மிகலெனக் கில்லை யெனினும் விடேனுனை மெல்லியலே. 39

உரை :- சரணம் என்று அடியேன் சேர்வதற்கு உன் இரு சரண மலர் போதும் தாயே. எனக்கு பகல் இல்லை. இரவு இல்லை. பழகி ஒட்டிவரும் வினையின் பகையில்லை உறவுமில்லை. இறைவி திருவருள் மிகுதியும் இல்லையென்றாலும் மெல்லியலே உன்னை விடேன்.

வி-ரை :- புகல்-சரணாகதி, இறைவி தாளிணையே சரணம் புகுந்த பிறகு, வேறு ஒன்றையோ, ஒருவரையோ அடைந்து, அடைக்கலம் வேண்டி அவசியம் இல்லையாதலின் “உனது சரண கமலமே புகல் என்று நான் அடைவதற்குப் போதும்” என்று உரைக்கப்பட்டது. புகல்புகுவன் தன்னை யடிமையென்று நன்கு உணர்ந்தேயுளான். அடிமை, ஆண்டவன் என்ற பேதபாவம் உள்ளவனாக முதற்கண் இறைவி திருமுன்பயில்கின்றான். ஆண்டவன் திருவுருவத்தே இரண்டறக் கலக்கும் பக்குவம் பெறும் போது, ஜீவபிரும்மைக்கியத்தையும் உணரத்தக்க தகுதி பெறுகின்றான். “ஸாக்ஷ்டா, ஸாபராகதி:” என்று வேத சிரமே விளக்கிய நிலையையனுபவிக்கும் தகுதியைப் பெறுகின்றான். “இறைவி யன்பின் மிகல் எனக்கில்லை” யெனினும் “மெல்லியலே உன்னைவிடேன்” என்று துணிந்து கூறுகின்றான். “எனக்குப் பகலில்லை, இரவு இல்லை, வினையின் பகையும், உறவுமில்லை” என்று கூறும் துணிவு இறைவி திருவடி மலரில் சரணம் புகுந்த பின்பே உள்ளத்தில் வாத்தக்க உணர்ச்சியாகும். “இறைவி அன்பின் மிகல் எனக்கு இல்லை” என்ற தொடருக்கு இருபொருள் கூறலாம். இறைவி மாட்டு என் மனத்திலே மிகுந்த பக்தியில்லை என்பது ஒரு பொருள். இறைவியின் கருணை மிகுதி என்பாலில்லை யென்பது மற்றொரு பொருளாகும். இவ்விரு வகையாலும் நான் குறைபாடுடையவனே எனினும், இறைவியே நான் உன்னை விடமாட்டேன், என்று கூறுவதால் அன்பன் அம்பிகை திருவடியிற் புகல் புகுந்த உறுதியை வெளியிடுகின்றான் பக்தி மார்க்கத்தில் என்னினும் பிறர் எல்லாரும் சிறந்திருப்பார், ஆயினும் நான் உன் திருவடி பற்றினேன். விடமாட்டேன் எனவும், இறைவி கருணை என்பால் இல்லையென மாட்டேன் பிறர்க்கு அவள் கருணை அதிகமாக அமையலாம். எனக்கு அது மிகவும் குறைவாக இருக்கலாம். எனினும் நான் சரணாகதன் என்று உறுதி பூண்டேனாதலின், விடமாட்டேன் என்று கூறுகின்றான். நம்மாழ்வார் திருவாகில் “முனியே நான் முகனே முக்கண்ணப்பா என்பொல்லாக்,

கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே என் கள்வா,
தனியேருருயிரே என் தலைமிசையாய் வந்திட்டு, இனி நான்
போகவொட்டேன் ஒன்றும் மாயம் செய்வேன் என்னையே, என்ற
திருப்பாசரம் இங்கு நினைக்கத் தக்கது இரவு, பகல் உணர்ச்சி
உலக மயக்கு உள்ளவர்க்கே உண்டு. இம்மயக்கைக் கடந்து,
கரையேறிய அன்பர்க்கு இல்லையென்பது மகான்களின் வரலாறு
களால் அறியும் உண்மையாம்

மெல்லிய லென்றல் பொருந்துங்கொல் தேவி விமலைநீனை
வல்லிய லென்று புகலவும் நாமனம் வாய்த்திலவே
சொல்லியல் நீயோ பொருளியல் நீயோ சுருத்திரும்
எல்லியல் நீயோ விஃதென் றுரையா யெதிரினின்றே, 40

உரை :- தேவி, விமலை, உன்னை அடியேங்கள் மெல்லிய
லென்று கூறுவது பொருந்துமோ? (உனது ஆற்றலின் அளவை
ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்து) உன்னை வல்லியலென்று கூறுதற்
கும், நாவும், மனமும் துணிவுபெற்றிலவே, சொல்லின் இயல்
நீயோ பொருளின் இயல்தான் நீயோ, வேதம் விளக்கிய ஒளி
இயல் நீயோ, இஃது இன்னது என்று என் எதிரில் நின்று
உரைத்தருள்வாயாக.

வி-ரை :- பெண்மைத்திருவை மெல்லிய இயல்புடையதாக
உரைப்பது கவிசமயம், பெண்மை இங்கு இரு திறமாம் உலகப்
பெண்மை ஒருவகைத்து, இறைவியின் பெண்மைத் திருவுருவத்
தின் பெண்மை வேறு. மக்கள் உருவத்தில் அமைந்த பெண்
மைத் தோற்றங்களிலும் அபூர்வமாகச் சில சந்தர்ப்பங்களில்
மெல்லியல் அடங்கி, வல்லியல் வெளிப்படுவது உண்டு. கண்
ணகி நெடுஞ்செழியன் முன் வழக்காடி மதுரையை யழித்த கதை
யிற் பெண்மையின் வல்லியலே காண்கின்றோம். சீதையிடம்
எத்தனையோ ஆற்றலிருந்தும், தலைவன் சிறப்பு விளங்கு,
அசோக வனத்திலும், அரக்கன் சிறையிலும் அடங்கியிருந்த
மெல்லியலைக் காண்கின்றோம். இறைவி பெண்மைத் திருவுருவத்

திலே, அன்னபூரணி, காமாட்சி முதலிய அவசரங்களில், அழகிய பெரிய மெல்லியலையே காண்கின்றோம். திக்கு விஜயம் செய்யப் புறப்பட்ட அங்கயற் கண்ணியிடமும், மயிடனைச் செற்ற தையலிடமும் வல்லியலையே காண்கின்றோம். இறைமையருவமான பெண்மையில் வன்மை, அறிவு, ஆற்றல் என்ற வன்மைப் பண்புகளும், அருள், தாய்மை, மென்மையென்ற மென்மைப் பண்புகளும் கலந்தே உள்ளன. முத்தேவரும் தம் தம் திருப்பணியை இயற்ற ஆற்றல் அருளுவது பெண் தெய்வமே. சர்வஞ்ஞத்வம், சர்வசக்தத்வம், சர்வவியாபகத்வம், முதலிய குணங்களையுடைய பரதேவதையை மெல்லியல் என்னுது வல்லியல் என்பதே பொருந்தும். ஆயினும் உருவத்தையும், அருட்சிறப்பையும் அறியும் கவிஞன் அங்ஙனம் கூறத் துணியான். சொல், பொருள் என்ற இருமையும் ஒருமையே. காளிதாசன் “ சொல்லும் பொருளும்போல இறைவனும் இறைவியும் இணைந்திருப்பதாக ” உரைக்கின்றான். சொல் இவர், பொருள் இவர் என்று அவனே துணியவில்லை. சொல்லின்றிப் பொருள் இல்லை. பொருளின்றிய சொல்லுமில்லை. பொருளற்ற ஒலிக்குச் சொல்லாந் தன்மையில்லை. இரண்டறக் கலந்த இருமையின் ஒருமையே சொற்பொருள் இயல்பு. இரண்டும் ஒன்றான நிலையில் பரபிரம்மமான பராசக்தியே விஞ்சும், வேதந்தந்த ஒளி “ நதத்ர தூர்யோ பாதி நசந்த்ர தாரகம் ” என்று உபநிடதம் உரைத்தது.

எதிரறு மெய்யறி வெய்திய ஞானியு மெம்மனைநீன்

கதிருறு பாத கமலத்தைச் சென்னிக் கலனெனக்கொள்
முதிருறு பக்தியின் முழ்குவ துண்டெனின் முக்தனியான்
சதிருறு நிற்பத தாமரை வீடத் தகுவதுவே? 41

உரை :- நிகரற்ற திவ்ய ஞானம் பெற்ற ஞான யோகியும், எம் தாயே உனது ஒளிபொருந்திய பாத கமலத்தைத் தனது சிரோபூஷணமாகக் கொண்டு, நன்கு பழுத்த பக்தி மார்க்கத்தில் முழ்குவது உண்டு என்றால், அறியாச் சிறுவனாகிய நான், என்

உள்ளத்தில் தாண்டவமாடுகின்ற உனது திருவடி மலரை நினை யாது விடத் தகுமா.

வி-ரை :- கர்மயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்ற மூன்று யோகங்களைப் பற்றிப் பகவத்கீதை பேசுகின்றது. ஞானயோகமே மோக்ஷம் தரவல்லதென்பதும், பக்தியோகம் பிரம்மலோகப்ரியந்தம் கொண்டுசெல்லும் என்பதும், அதன் மேல் அங்கிருந்தவாறு இறைவனருளால் பிரம்மானந்த அனுபவம் பெறலாம் என்பதும், கர்மயோகம், பக்தி ஞான மார்க்கங்களுக்குச் சாதகமாக இருத்தற்குரியதே யன்றி சாக்ஷாத்தாக மோக்ஷ சாதனம் ஆவதில்லை என்பதும் வேதாந்திகளின் சித்தாந்தம். பக்தியோகத்தை மதிக்கும் பக்த கோஷ்டியார் பக்தியே பரமபதம் தருமென்று துணிந்துரைப்பர். கருமயோகமும், ஞானயோகமும் வேறில்லை. கருமயோகத்தால் வரும் பயன் ஞானயோகத்தால் வருவதே. ஞானயோகத்தால் வரும் பயன் கருமயோகத்தாலும் எய்தற்குரியதே என்று கீதை கூறுகின்றது. வேதாந்திகளின் வாதங்கள் எங்ஙனமிருப்பினும், இங்கு தேவியின் திருவடி மகிமை உரைக்கும் நோக்கத்தால், திவ்யஞானம் அடைந்த ஞானியும் உன் திருவடியைத் தலைமேற்கொள்வான் என்று உரைக்கப்பட்டது. சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் என்ற பிரம்ம நிஷ்டர் ஜீவன் முக்தர் நிலையில் இருந்தாராயினும், சிவராத்ரி காலத்தில் சிவ பூஜையும், நவராத்ரி காலத்தில் தேவீ பூஜையும் செய்ததுண்டு என்பர். சிருங்ககிரிபீடாதிபதிகளில் நாம் அறிய ஞான மூர்த்தியாக விளங்கிய சந்திரசேகர பாரதிகள் பக்தியோகத்தின் பராகாஷ்டையை அடைந்தவர் என்பதும், ஸ்ரீ சக்ர உபாசனையில் விசேஷப்பற்று உடையவர் என்பதும் உலகமறிந்த உண்மை. இத்தகைய ஞானசிகாமணிகளுக்கே பக்தியோகம் வேண்டுமென்றால் எவ்வகைப் பக்குவமும்ல்லாத முக்தனாகிய அடியேன் உன் திருவடிக் கமலத்தே பற்றுள்ளம் கொள்ளாதிருக்க இயலுமோ என்று சாதகன் தனது நிலைமையை விளக்கியுரைக்கின்றான். இங்கு வந்த முக்தன் என்ற சொல், பெரிய புராணத்தில் மெய்ப்பொருள் நாயனரைச் சிவபதம்

சேர்க்க வந்த முக்த நாதன் பெயரில் உள்ள விசேஷண பதத்தின் பொருள் உள்ளது. எம் அன்னை எம்மனை ஆயது. எதிரறு மெய்யறிவு = தத்வ ஞானார்த்த தர்சனம். பாதகமலம் இயல்பாகவே ஒளிக்கதிர் உள்ளது. ஆதலின் கதிருறு பாதகமலம் எனப்பட்டது. முதிர் உறு பக்தி - அநந்ய பக்தி. இறைவியின் திருவடித் தாமரை உலகமழியும் காலத்தில் பேரம்பலத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுவது. அன்பர் இதயத்திலும் நர்த்தனம் புரிவதே.

தக்க தகாத செயலறி யாத சமூக்கனியான்
மிக்க மிகாத பொருள்வே றிலாத விழுப்பொருளைப்
பக்க முதலாய வாராய்ச்சி யோடு படித்தறியப்
புக்க கலைக்கூடம் எம்பெரு மாட்டியின் பூம்பதமே. 42

உரை :- இது தக்க செயல், இது தகாத செயல் என்று அறியாத அறிவிலி நான். தனக்கு மேற்பட்ட ஒருபொருளும், கீழ்ப்பட்ட பொருளும் வேறு இல்லாத பெரும் பொருளைப் பக்கம் முதலிய ஆராய்ச்சிகளோடு படித்து அறியப் புக்க கலைக்கூடம் எம்பெருமாட்டியின் பூம்பதமே ஆகும்.

வி-ரை :- தக்கது. தர்மம், தகாதது - அதர்மம். சமூக்கன் தர்மா தர்ம விவேசனம் இல்லாதவன். பக்தன் தன் நிலையை தேவி திருமுன் விண்ணப்பிக்கும்போது, தனது உண்மை நிலையை உணர்த்தவேண்டும். தர்மம், அதர்மம் என்ற இருமையின் தெளிவான அறிவு எவர்க்கும் எளிதில் வாய்ப்பதில்லை இராமன் வாலி முன்பு சத்துக்களின் தர்மம் எளிதன்று என்று கூறியது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. சமூக்கன் - குறையுள்ளவன் இயல்பாகவே குறைவற்ற நிலையில் வாழ்ந்த சங்காரும், நம்மாழ்வாரும், நாவுக்கரசரும் தம் குறைகள் கூறிப் பரமனைப் பாடும் போது சாமான்ய ஸ்திதியிலுள்ள பிறர் இறை வி முன், தம் குறை கூறிக்கொள்ளுதல் தவறாகுமோ? பரதேவதை விழுப்பொருள் எனப்பட்டாள். அவ் விழுப்பொருளுக்கு அடைமொழி

“மிக்கமிகாத பொருள் வேறு இல்லாத” என்பதாம். பரம் பொருளுக்கு மேற்பட்ட பொருள் வேறு இல்லை. கீழ்ப்பட்ட பொருளுமில்லை. “அனோரணியான் மஹதோமஹியான்” என்ற மறை முடிவிளக்கமும், “குற்றம் நீ குணங்கள் நீ” என்ற தமிழ் மறைத்திருவாக்கும் இக்கருத்தைத் தழுவுவன. ஒரு பொருளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை நன்கு இயற்றி, உண்மைத் தெளிவுபெற ஐந்து கருவிகள் வேண்டும் அவை - பக்கம், ஏது, திட்டாந்தம், உபநயம் நிகமனம் என்பர் தருக்க நூலோர். பக்கம் “இம்மலை நெருப்புடைத்து” என்று கூறுவதாகும். ஏது — “புகையுடைத்து ஆதலால்” என்று கூறுவதாம். திட்டாந்தம் — “அடுக்களைபோல” என்பதாம். உபநயம் — “மலையும் புகையுடைத்து” என்பதாம். நிகமனம் — “ஆதலின்” “நெருப்பு உடையதே” என்பதாகும். இந்த ஐந்து அங்கங்களாலும் முற்றுப் பெற்ற பொருள் “மலை நெருப்புடையது” என்பதே ஆகும். இவ்வொரு பொருளைத் தெளிவாக அறியப் பக்கம் முதலிய ஐந்து அங்கங்கள் வேண்டப்படுகின்றன. அனுமானம் என்ற பிரமாணத்துக்கு இந்த ஐந்தும் அங்கம் ஆகும். விழுப்பொருளைப் பக்கம் முதலான அங்கங்களோடு படித்து அறியப் புக்க கலைக்கூடம் இறைவி பூம்பதமே, என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஐச்வராதத்வரஹஸ்யத்தை பக்தன் ஒருவன் தெளிவாக உணர விரும்பி அடையும் கலைக்கூடம் தேவியின் திருவடிமலரே. “அவன் அருளால் அவன் தான் வணங்கி” என்று மணி வாசகமும் அருளியது ஏகலைவன் குருபிம்பத்தின் முன்தனார் வித்தை பெற்றாற் போலவே, ஈச்வரி ப்ரசாதத்தால் திவ்யஞானம் பெறலாம் என்பது உரைக்கப்படுகின்றது.

பதவியல் தானுந் தெளிவுறத் தேருப் படிப்பினவன்
சதமக னுதியர் போற்றியுங் காணருந் தாண்மலரின்
பதவியல் தேர்ந்து பனுவ லியற்றும் பரிசுளதே

சததள மன்னவை நெஞ்சினு நாவினுஞ் சார்புறவே. 43

உரை :- பதவியல் அளவு கூடத் தெளிவாகக் கற்றறி யாத கல்வியாளன் இந்திராதி தேவர் போற்றியும் காணு தற் கரிய தாள் மலரின், பதமும் இயலும் தெரிந்து, புகழ்ந்து, துதி நூல் இயற்றும் திறமும் உளதாகும். தாமரை மலர் போலும் அத் திருவடிகள் நெஞ்சிலும், நாவிலும் ஒன்றுதலால்.

வி-ரை :- பதவியல் தேருத அறிவிலியும், இறைவி திரு வடிச் சததளம் நெஞ்சிலும், நாவிலும் சார்புறுதலால், அத் தாண் மலர்களின் பதமும், இயலும் தேர்ந்து, பனுவலியற்றும் பரிசு உளது. என்று வினை முடிவு செய்யவேண்டும். ப த வியல் - ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை (முதலடி). ப த வியல் - உம்மைத்தொகை (முன்றும் அடி). பதவியல், எழுத்திலக்கணம் கற்றுணர்ந்தபின், எழுத்துக்களால் இயலும், பகாப்பதம், பகு பதம், என்ற பாகுபாடுடைய பதத்தின் இயலை உணர்தற்குரிய இலக்கணப்பகுதி. நன்னூலார் பு து வ து புனைந்த இயல். தமிழ் நூற்கல்வியில், எழுத்தறிவு அடிப்படை. ப த த் தின் இயலை ஆராய்ந்தறிவது அடுத்தபடியிலுள்ளது. எழுத்தால் இயலும் பதங்களைப் பற்றிய தெளிவான அறிவு பெருத ஒருவன் கவிஞனாகி, இறைவி திருவுருவத்தை தியானித்துக் காவியம் இயற்றும் புலமைத் திறம் பெறுவதும் உளதாகும். தே வி திருவடியிருக்கும் நிலை இன்னது, பண்பு இன்னது எ ன் று, அவள் திருவருள் வயத்தால் உள்ளத்தே உணர்ந்து பாடுகின் றான். இலக்கணப் பயிற்சி முறையே பெருத சிலர், குலப்பிறப் பின் உரிமையாலும், தெய்வத் திருவருளாலும், கவிதை புனையும் கலை வல்லவராய் இருப்பது உண்மையே. இ ல க் க ண த் தி ல் ஆழ்ந்தகன்ற பயிற்சி பெற்றவர், பொருள் பொருந்த ஒரு கவிதை யாக்க ஒரு திங்களாகும் கதையும் உண்டு. இறைவி திருவடி களான நூற்றிதழ்த் தாமரை மலர்கள், நெஞ்சிலும், நாவிலும் பொருந்துதலால், இவ்வரும் பேற்றை அ வ ன் பெறுகின்றான். வேறு நினைவு இன்றியே தேவி பாதசத தளங்களையே தியானித் தவர், இலக்கணம், இலக்கியம் எ ன் ற இரு துறைகளிலும்

நுழைவே பெருதவராயினும், அத் திருவடி மலர்க்குப் பொருந்தும் அணிகலமான துதி மாலையை அமைக்கும் தகவுடையவராவார் என்ற உண்மை காளிதாசனைப் பற்றி வழங்கும் கதைகளாலும் பிற அருட் கவிகள் வரலாறுகளாலும் அறியத் தகும். தேவி திருவடிகள் நெஞ்சில் நிற்கவும், நாவில் நடிக்கவும் பேறு பெற்றவர், சகலகலா வல்வராக விளங்குவார் என்பது பெரியோர் தெளிந்த உண்மையாம். சதமகன் - நூறு வேள்வி இயற்றிய இந்திரன். சததளம் - நூறு இதழ் உள்ள தாமரை. சதமகனாதி யர் காணாத தான் மலர் என்பது கேநோபநிடதத்தின் கதையைக் குறிப்பது.

உற்றவ ரென்று நினைந்தனை மக்கள் உருப்புணையப்
பெற்றவர் தம்மையு மன்னவ ரோடு பிணைந்துவரும்
மற்றவர் தம்மையு மந்தோ மனமே மதிக்கெடவே
செற்றவர் கூறுப தேவி யுறவென்று சேர்கெனவே 44

உரை :- மனமே. ஐயோ “மக்கள் உருவம்பெற உன்னைப் பெற்றவர்களையும் அவரோடு பிணைந்துவரும் மற்றவர்களையும், உற்றவர் என்று நினைத்தாய், அறிவு கெட இங்ஙனம்செய்தாய் இம்மதி கெட்டதால் உலக உறவை வெறுத்து ஒழித்து ஞானியர் தேவியே எல்லா உறவுமாம் என்று உணர்ந்து சேர்க என்பர்

வி-ரை :- மக்கள் உரு - மனித உருவம். பிள்ளைகளாகும் உருவம், பெற்றவர் என்ற பெயர் மக்களைப் பெற்றவர்க்கே வருவது. மனமே நீ இருக்க, இடமான உடம்பைப் பெற்ற தாய் தந்தையரையும், அவரோடு இணங்கி உறவு கொண்டாடும் மற்றவரையும், உறவினர் என்று எண்ணியிருத்தாயே. ஐயோ, உன் கதி இதுவேயோ, நீ எண்ணிய எண்ணம் மதிக்கெட்ட எண்ணமேயாகும். மதிக்கெட என்ற தொடர் மொழி இடைநிலை விளக்காக அமைந்து இருபாலும் சென்று இயைந்து, பொருள் தருகின்றது. மதி கெட்டதால் என்பது முன்னே வந்த பொருள்,

செற்றவர்—உறவு, பகை, நொதுமல், உணர்ச்சி, உலகமயக்கம், வாழ்வின் சிறுமை, பெருமைகள், பிறப்பிறப்பு முதலிய பகைகளை யெல்லாம் அழித்த ஞானியர், மெய்யுணர்வு படைத்த ஞானிகள் உண்மையான உறவு இன்னதுதான் என்று வெளியிட்டு ன்ரைக்கும் திறமையுடையவராவர். அப்பெருமக்கள் தேவி ஒருத்தியே. முக்காலத்தும் தொடர்பு அருத உறவு என்ற உண்மையைச் சுருதி, யுக்தி அனுபவங்களால் விளக்குகின்றார். அதனைக் கண்டு உணர்ந்து, பெறும் வழி தேடுக எனப்பட்டது. “அம்மையே அப்பா ஒப்பிலாமணியே” என்ற திருவாசகமும், “அப்பனு நீ. அம்மையு நீ, அண்ணனு நீ, அன்புடைமாமனு நீ” என்ற அப்பர் திருவாக்கும் இக்கருத்தையே விளக்குகின்றன; மனமே நீ உற்றவரென்று நினைத்தவர் உற்றவராகார். பெற்றவரென்று நினைத்தவர் பெற்றவராகார். உற்றவரும், பெற்றவருமாகிய உறவு வகையெல்லாம் தேவியே என்று தெரிந்தோர் கூறுகின்றார். மக்கள் உருப்புணைய ஈன்றவர். மனமே உன்னைச் சம்சாரபந்தத்திலாழ்த்துகின்றார். அவரோடு உறவாகத் தொடர்தல் பிறகும் பந்தத்தை வளர்க்கவே உதவுகின்றது. தேவியே உறவு என்று கொண்டால், உலகப் பற்றெல்லா மொழிந்து, அவள் திருவடியே பற்று என்றுதுணியும் பெரும் பேறு அமைகின்றது, ஆகவே அப்பற்றை விடுக. இப்பற்றைப் பற்றுக என்ற விதிக்கின்றது. வள்ளுவரும் “பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை — அப்பற்றைப் — பற்றுக பற்றுவிடற்கு” என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

சேர்த்தாள் பிரித்தாள் வளர்த்தாள் எடுத்தாள் திருக்கரத்தால்
ஆர்த்தாள் அடியினை காட்டினள் பூசனை யாமளவும்
பார்த்தாள் பொறுத்தாள் மனத்தே புகுந்து பரிவுமிக
ஈர்த்தாள் எனையும் புவனேசி செய்கை இஃதென்னையே 45

உரை :- பூததன்மாத்திரைகளை அளவுகண்டு சேர்த்தாள். பிரித்தாள், உயிரும் உடம்பும் ஒன்றச் செய்து, வளர்த்தாள்

அன்பர் கூட்டத்திலே இணைக்கத் திருவுளங் கொண்டு, தன் திருக்கரத்தால் எடுத்தாள், தன்னோடு சேர்த்துக் கட்டினாள், தன் திருவடியைக் காட்டினாள், அத்திருவடி மேல் நான் பக்தி பூண்டு பூசனை செய்யுமளவும் பொறுத்துப்பார்த்தாள், பின் என் மனத்துட் புகுந்து, அன்புமிக ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னை இழுத்தாள். புவனேசுவரி இங்ஙனம் அருள்புரிந்த செய்கை இஃது என்னையே!

வி-ரை :- சேர்த்தாளென்ற சொல்லுக்கு நல்லினத்தோடு சேர்த்தாளென்றும், பிரித்தாள் என்பதற்கு தீய இனத்தினின்று பிரித்தாள் என்றும் பொருள் கூறலாம் இச் சொற்களுக்கே திருவருட் செல்வத்தைச் சேர்ந்தாளென்றும், உலகமயக்கத்தில் உழலும் நிலையினின்று பிரித்தாளென்றும் பொருள் கூறலும் தகும். திருக்கரத்தால் எடுத்தாள், வளர்த்தாளென்று சேர்த்து இறைவிதன் அவ்யாஜ கருணாப்பிரவாகத்தால், அடியவன் மேல் இரக்கம் கொண்டு, அருகில் வந்து கராவலம்பம் அருளிக் கரையேற்றத் திருவுள்ளம் கொண்டாள் - என்று விளக்கம். ஆர்த்தாள் என்ற சொல்லுக்கு, ஒரு சிற்றுயிரைத் தன்பாற் சேர்த்துக் கொண்ட திருவுள்ளம் கிளர்ச்சியாலே, இறைவி கை கொட்டி, மகிழ்ச்சியை விளக்கினாள் என்றும் உரைக்கலாம். அடியினை காட்டினள் என்பது, அங்ஙனம் கருணை வயத்தானே, தன் அணுக்கத் தொண்டில் உரிமை தந்த சிலர்களுக்குத் துணையனைச் சுட்டிக் காட்டி, இவற்றைப் பற்றிக் கரை சேர்க என்று உபதேசம் செய்தாள் என்ற குறிப்பும் கொள்ளத்தகும். பூசனை ஆமனவும் பார்த்தாள், இருந்தாள் எனவும் பொறுத்துப் பார்த்த ளெனவும், இரு வகையாகப் பொருள் உரைக்கலாம். பூசனை இரு திறமாகும். அகப்பூசனை ஒரு வகை. புறப் பூசனை ஒரு வகை புறத்து நிகழும் பூசனையில் அகத்தின் ஒருமைப்பாடு வேண்டும். இது நன்கு நிகழ்கிறது என்பதை இறைவி நின்று பொறுமையோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்து அன்பனுக்கு அருள் செய்கின்றாள் “நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சனே புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப்புண்ணியன்!!-என்பது அகப்பூசனை குறிப்பது. “பொக்கம் மிக்கவர் பூவும், நீரும் கண்டு நக்கு நிற்பன். அவர் தம்மை நாணியே” என்பது புறப் பூசனை

குறிப்பது. இக் குறுந்தொகை அப்பர் தமிழ்மறை. மனத்தே புகுந்து பரிவுமிக ஈர்த்தாள் என்பது இந்நிலைக்கு வந்த பக்தனைப் பரதேவதை தன்னோடு ஒன்றுபடுத்தும் திருவுளத்தால் ஈர்த்தாள் என்று கொள்ளத்தக்கது. தேவி உபாசகர் பக்தி பரீபூர்ண ஸ்திதியிலே தேவியே ஆக அனுபவத்தால் உணர்வது உண்டு என்பர்.

என்னை யறியேன் எனக்குள் ளிருக்கும் இறைவியருள்
தன்னை யறியேன் தனக்கொப் பிலாத தலைவிசெயல்
மின்னை நிகர்க்கும் கதிரை நிகர்க்கும் வியப்பறியேன்
மன்னை புகலப் பிறந்தேன் உலகினில் மானிடத்தே. 46

உரை :- என்னை இன்னவெனென்று அறியமாட்டேன். எனக்குள்ளே உறையும் இறைவி திருவருளையும் அறியமாட்டேன். தனக்கு ஒப்பிலாத புவனேசுவரியின் செயல், மின்னலையும், கதிரையும் போலத் தோன்றும் வியப்பையும் அறிய மாட்டேன். உலகத்தில் மானிடப் பிறவியில் நான் மன்னைக் காஞ்சி பாடப்பிறந்தேனே.

வி-ரை :- நான் என்ற சொல்லால் உரைக்கப்படும் பொருள் இன்னது என்று அறியமாட்டேன். தேகத்தையும், மனத்தையும், பொறி புலன்களையும் இயக்கி நிற்கும் பொருளை நான் என்று அறிதல் எளிதன்று. ஆத்மா என்ற சொல் நான் என்ற பொருளை யுணர்த்துவது, தேகமும், இந்திரியங்களும், மனமும், பிராணனும் ஆத்மாவாகத் தோன்றுவதும் ஓர் நிலை. இவற்றைக் கடந்த தத்வத்தை ஆத்மா என்று அறியும் நிலையும் உண்டு. எனக்குள்ளிருக்குமிறைவி அருள் அறியேன் என்றது, ஜீவாத்மாவை ஆலயமாகக்கொண்டு, அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பரதேவதையின் நிலையை அறிதல், அறிது என்று உரைப்பதாம். ஒப்பிலாத அத் தலைவியின் செயல் மின்னலையும், கதி ரொளியையும் நிகர்க்கும் வியப்பு மணித அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டதே. தேவி உபாசனையிலே பிரவேசம் பெற்று, அவள்

அருட் செயலை யுணரும் நிலைபெற்ற பக்தகணங்களுக்கு; அவள் திருவுருவம் இதய கமலத்தில் ஒரு நொடிப் பொழுது மின்னல் ஒளி போலத் தோன்றி மறைவது உண்டு என்பதும், ததேகதியான பரராக உபாசனா மார்க்கத்தில் உச்சஸ்திதியை யடைந்திருக்கும் பேரன்பருக்கு, அவள் திருவுருவ வொளி, அளவு கடந்த கதிரொளிபோல, என்றும், எங்கும், உள்ளும், புறமும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்பதும் சாக்த சம்பிரதாயஸ்தர் உரைக்கும் கருத்தாம். இந்த இருவகைக் காட்சிகளுக்குள் இருக்கும் வேற்றுமை விளங்கும் பொருட்டே, மின், கதிர் என்ற இரு உவமைகள் வந்தன. சாமானிய ஜனங்களுக்கு மின்னல் ஒளியும் கண்ணாற் கவர்தல் இயலாத ஒளியே. கதிர் ஒளியோ நினைத்தற்கு மரியது. இறைவி திருவருளையடைய உலகிற் பிறவி பெறுத அடியேன், அந்தோ மன்னை கூறப் பிறந்தேனே என்று கூறப்பட்டது. மன் என்ற இடைச்சொல். உலகத்தில் எத்துணையோ உயர்ந்த பேறுகளை எய்தத்தாக்க தவச்சிறப்புள்ள மனிதப் பிறப்பு வாய்த் திருந்தும், அப்பிறப்பு எனக்கு வேண்டிய நற்பயன் ஒன்றும் விளையாமல் வீணாகக் கழிந்ததே என்று கூறும் கழிவிரக்கக் குறிப்பு உணர்த்தும் சொல். இப்பொருள்தரும் துறை புறத்தில் “மன்னைக்காஞ்சி” என்று வழங்குவதுண்டு. “பிறவி புகுந்தது மன்னே, இறவி யடுத்தது மன்னே, வாடிவு வந்ததுமன்னே, தாடிவு விளைந்தது மன்னே” என்று இது அமைவதாகும்.

மானிடங் கொண்ட மயேச்சுரன் காட்டும் வலிமையெலாம்
வானிடங் கொண்ட விபுதர்க் கரிய மலைமங்கைநின்
தேனிடங் கொண்ட வொருமொழி யான்வருஞ் சீர்மையென
ஊனிடங் கொண்ட வுடம்பேன் உரைப்பது துறுதியன்றே. 47

உரை :- மானை இடக் கரத்திலேந்திய மயேச்சுரன் காட்டுகின்ற ஆற்றல் வகையெல்லாம், வானத்தை உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழும் தேவர்க்கும் அடைதற்கரிய மலைமங்கையாகிய உனது, தேன் ததும்புகின்ற ஒரு மொழியாலே வரும் சிறப்பாம்

என்று, ஊனிடத்தே உடம்பு எடுத்த நான் உரைப்பது உறுதியாகும்

வி-ரை :- மயேச்சான் - மஹேச்வர: உயர்ந்த தலைவன், உலகத்தைப் படைத்துக், காத்து, அழித்து, மறைத்து, அருளும் ஐந்து வகைத் தொழிற்கும் தலைமை பூண்டவன். ஐந்தொழிற் நிலைவன் அவனே ஆயினும், அவன் பெற்றிருக்கும் அவ்வாற்றல் எல்லாம் மலைமகளே உன் ஒரு திருவாய் மொழியால் வரும் சீர்மையென்று அடியேன் கூறத்துணிவேன். அம்மொழி தேனிடங் கொண்ட மொழியென்று சிறப்பிக்கப்பட்டது. அம்மொழி தான் இறைவி தானே குருமூர்த்தமாய் வீற்றிருந்து, ஸர்வதேவ தேவனாகிய மகேசுவரன், கேவலசிவமாகி, அசைவற்றுக்கிடந்த நிலையை மாற்றி, அவனைச் சக்தனாக்கி, அவன் புரிதற்குரிய தொழில் ஐந்தும் நிகழும் வண்ணம் ஆற்றலையருளிய, ஓம் எனும் ஒரெழுத்து மொழியாம். அது பராசக்தி, ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாதி லீலைகள் நிகழ வேண்டுமென்ற திருவுள்ளத்தால், இறைவன் திருச் செவியிற் கூறி, அவனையியக்குவித்த பிரணவமாகிய அக்ஷரமே. “அக்ஷரம்பரஹ்ம பரமம் குஹ்யமத்யாத்ம ஸம் ஸ்ரீதம்” எனப்பட்ட பொருள் அதுவே. தேவி மகேசுவரனை இங்ஙனம் இயக்குவிக்கத் திருவுள்ளம் கொள்ளாவிடில், உலகம் இல்லை, உயிர் இல்லை, இந்திராதியர் எவருமில்லை. என்றே முடிவுபெறும். பிரம்ம, விஷ்ணு, மகேசுவராதி தேவர்களும், சக்திப்ரசாதத்தால் தம்தம் காரியங்களை நடத்துவர், என்பது சாக்தர் கருத்தாம் “தேனிடம் கொண்ட மொழி” யென்பதற்கு வேறு பொருளும் உண்டு. தேன் அனுபவ ஆனந்தம் அவ்வொரு மொழி தேவியருளால் வெளிப்பட்டவளவில், மயேச்சானுக்கும் தேவியிடமுள்ள பூரண ஆனந்த அனுபவ நிலைவிளக்க முறுகிறது. அது கண்டவளவில், இறைவன் ஐந்தொழிற்கு கடன்பூண்டு, தேவியுள் தன்னையும், தன்னுள் தேவியையும் கண்டு, ஆனந்தப் பெருங்கடலில் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றான். “ஊன் இடம் கொண்டவுடம்பு” ஊனாலுருட்டியுருவாக்கி வைக்கப்பட்ட வுடம்பு. அத்தகைய இழிந்த உடம்பைப்பெற்ற

அடியேனும், ஆனந்த மயமான, விஞ்ஞான மயமான, ஞான மயமான, ஞானபூரண அனுபவ, ஆலயமான உடம்பு கொண்ட இறைவனுக்கும், இறைவிக்குமுள்ள தொடர்பு இன்னதென உணர்ந்து, அவ்விருமையை ஒருமையாக உணர்ந்து, அருள் வழிப்பட்டுக் கரை சேர்வேன் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

உறுதிப் பொருள்க ளொருநான்கு வேண்டி யுழலுபவர்
அறுதிப் பொருளை யறியாமை யந்தோ வவலமுநீஇப்
பெறுதிப் பொருளைப் பெறுவிக்க முன்வரு பெண்கொடியை
இறுதிப் பொருளை முதன்மைப் பொருளை யிசைக்கலரே. 48

உரை :- அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற உறுதிப் பொருள் நான்கும் பெறவேண்டுமென்று, வாழ்க்கைப் பெருங் கடலில் உழல்கின்ற மனிதர், உபநிடதம் அறுதியிட்டு உரைத்த தெளிவுப் பொருளையறியாமையாலே வருத்தமுற்றுத் தவம்பெறு தற்குரிய பெரும்பொருளையடைவிக்க, முன்வரும் பெண்கொடியை, இறுதிப் பொருளை, முதன்மைப் பொருளை உரைத்த தில்லையே.

வி-ரை :- உறுதிப்பொருள்=மனித வாழ்வு பெற்றவர் உறு தற்குரிய பொருளென்று வேத நூல்கள் விளக்கிய, தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகம் என்ற புருஷார்த்தம் நான்கு. இவை தமிழில், அறம்பொருள், இன்பம், வீடு என்று உரைக்கப் படும். அறத்தாற் பொருளும், பொருளால் இன்பமும், பெற்று, அம் முன்றையும் துறந்த பின்பே வீடு என்ற பரம புருஷார்த்தம் சித்தமாகும். இந்நான்கு பொருளில் வீடே சிறந்ததென்று தெளிவுணர்ச்சி வாய்க்கப் பெறுமையால், அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பொருள் பற்றியே, மக்கள் நெடுங் காலம் உழல்வர். இவ்வுண்மைபுணர்ந்த மெய்யறிவும், அருட் செல்வமும் படைத்த வள்ளுவர், தம் பெரு நூலில் அறத்துப்பால், பொருட் பால், காமத்துப்பால் என்று முப்பாலமைத்து, வீட்டின் பால் தெளிவாக உரையாது விட்டார். வீட்டுக்குத் தகுதியுடையார்

எங்கேனும் பிறப்பாராயின், அவர் தமக்கு அமைந்த ஞான குரவரால் அப் பொருளை யுணர்ந்து, மோட்சமடைக என்றே அவர் கருதியிருக்க வேண்டும். மக்கள் பிறப்புப் பல பிறந்தும் வீட்டு நெறிக்குத் தகுதி பெறாமலே புழுப்போல உழல்வதே உண்மை. மனிதப் பிறப்பு வாய்த்ததே “ முப்பதாமாண்டளவில் முன்றற்று ஒரு பொருளைத் தப்பாமற்றங்கைப் பெறற் கன்றே. ” அறுதிப் பொருள் நூல்கள் முக்திக்கு மார்க்கமென்று அறுதியிட்டுரைத்த மெய்யறிவு. முக்தி சாதனம் தேடாது வறிதே வாழ்ந்து கழியும் மக்கட்கு இறைவி, அவர் பெறுதற்கு உரிய ஞானச் செல்வம் அருளவே காட்சி தருகின்றான். அப்பெண் கொடி ஞான கலையுருவமுடையவன். ஞானசக்தி, சித்தசக்தி சி த ம் ப ரே ச நடனத்தைத் தனியே கண்டு களிப்பவனும், உடன் ஆடி மகிழ்பவனும் அவளே. இறுதிப் பொருளும், முதன்மைப்பொருளுமாகி விளங்கும் பரம்பொருள் அவளே. மு ன் னை ப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளைப் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்ந்துமப் பெற்றியனை” என்ற திருவெம்பாவைக் கருத்து இங்கு நினைக்கத் தக்கது. உழலுபவர், அறுதிப் பொருளையறியாது, அவலமுற்று, அது பெறுவிக்க வரும் பெண் கொடியை, இறுதிப் பொருளை, முதன்மைப் பொருளை இன்னதென்றுணர்ந்து, முற்பிறவிகளிலே துதி கூறும் பேறு பெறாதவரே என்பது கருத்து.

இசைமக ளாகி யறிவுக் கடலி லிடுபவளும்
பசைமக ளாகித் திருவின் கடலிற் படுப்பவளும்
விசைமக ளாகி யவுணரை வென்றருள் மேலவளும்
நசைமகள் ஞான மகள்புவ னேசுரி நாயகியே! 49

உரை :- கலைமகள் என்ற திருவுருவம் பூண்டு அன்பர் களை அறிவுக்கடலிலே நீந்தவிட்டு ஆட்கொள்ளும் அவளும், செல்வத்துக்குரிய தலைவியாகிச் செல்வக் கடலிலே வீழ்த்தி, அழுத்தி, மயக்கி, ஆண்டருளும் அவளும், வெற்றிமகள் உருவம் பூண்டு, அசுரரை வென்றருளிய இறைவியும், அன்புமகள், ஞான நாயகி புவனேசுவரி ஆகிய நாயகியே.

வி-ரை :- புவனேசுவரியே, நாமகள், திருமகள், மலைமகள் திருவுருவம் பூண்டு அன்பரை அவரவர் தவத்துக்கேற்ப ஆண்டருள்புரிகின்றாள் என்பது இச்செய்யுட் கருத்து. இசை = இசைக் கலை. வாத்தேவி வீணாவேணும்ருதங்கவாத்யரஸிகை ஆதலின் இசை மகள் எனப்பட்டாள். தன்னை அண்டியவர்க்கு அழியாத புகழுடம்பை உதவுதலானும் கலைமகள் இசைமகள் ஆயினள். இசைமகள் தன்னையடைந்த அடியவரை அறிவுக்கடலில் மெல்ல இட்டு, அவர் தம் முயற்சியாலும், தன் அருள் துணையாலும் நீந்திக்கரை சேருமளவும் உதவும் கருணையினையுடையாள். தன் மக்களைக் கலைக் கடலிலிட்டுத் தன் கைகளால் ஏந்தியே என்றும் உற்ற துணையாக இருந்து, கரை சேர்க்கும் செயலினையுடையாள் பசை—செல்வம். திருமகள் தன்னைத்தேடிய அன்பரைச் செல்வப் பெருங் கடலில் ஆழ்த்துகின்றாள். செல்வம் பெற்றவர் அவனையும் தம்மையும், உலகையும் மறந்து, வாழ்வு தமக்கே வாய்த்தது என்று மயங்கியிருந்தலால், அவர்க்கு அருளும் திருமகள் செயலும் இங்ஙனம் உரைக்கப்பட்டது விஜயம் என்ற வடசொல் இங்குப் பாகதச் சிதைவாய் விசை என்று ஆளப்பட்டது. விசை-வேகமும் ஆகும். பரமேசுவரி வெற்றித் திருவும், ஆற்றலுருவத்திறைவியும் ஆதலின் இப்பொருள் பொருந்தும் மேலவள் என்ற சொல் கோமகள் என்ற சொற்போல அமைந்தது. மூவராயிருந்து கலையும், திருவும், வெற்றியும் அருளும் தேவியர், புவனேசுவரி என்ற ஒருமைத் தத்துவத்தின் பன்மைத் தோற்றமே என்பது இங்கு உரைக்கப்பட்ட கருத்தாம். புவனேசுவரிக்கு விசேஷணமாக வந்த பெயர் முன்றும், இக்கருத்து விளக்கத் தக்கவாறு அமைந்தன, நசைமகள் ஆசையை வளர்க்கும் செல்வத்தின் இறைவி. ஞானமகள்—அறிவை வளர்க்கும் கல்விக் கடலின் இறைவி. புவனேசுவரி உலகின் தலைவியான பரமேசுவரி நாயகி என்ற சொல் அடைகொளியாகவும் மற்ற முன்றும் அடைமொழியாகவும் கொள்ளவேண்டும். புவனேசுவரி நாயகி என்பதை இருபெயரொட்டாகக் கொண்டால், பரமேசுவரி புவனேசுவரிக்குள் அடக்கம் ஆகவேண்டும்.

நாயகி நாயகி பாத யுகளத்தை நாடுதல்போல்
தாயகி லாண்ட மகட்டு எடக்கும் தயாவல்லியை
மாயகி ராதப் பொறிபுலன் பற்றும் மனமொடுங்கி
மாயகி லாத நிலைபெற வேண்டின் வணங்குமினே. 50

உரை :- தலைவியான கற்பரசி தன் தலைவன் தன் பாதத்
துணையையே என்றும் எங்கும் வழிபட்டிருப்பது போல உலகம்
அனைத்தையும் தன் வயிற்றுளடைக்கும் தயாவல்லியான தாயை
மாயம் மிக்க வேட்டுவர்போல இங்குமங்குமிழுக்கும் பொறிபுலன்
பற்றி மனத்தை ஒடுக்கி, என்றுமழியாத நிலைபெறவேண்டினால்
வணங்குவிடுகலாக

வி-ரை :- மாயாத நிலை பெற வேண்டின் தயாவல்லியை
வணங்குமின், என்று முடிவு செய்யவேண்டும். நாயகி நாயக
பாத யுகளம் நாடும் பூசனைகள் காமாட்சி தேவியாற் காஞ்சி
மாநகரத்திலும், மயூர உருவம் பூண்ட இறைவியால் மாயூரத்
திலும் நிகழ்ந்தன “அகிலாண்டம் அகட்டுள் அடக்கும் தயா
வல்லியை” உலகங்களனைத்தையும் மகாப்பிரளய காலத்திலே, தன்
திருவயிற்றிலடக்கி வைத்து, அப்பிரளயம் கழிந்தவுடனே
படைத்து, வளர்த்து அருளும் இறைவி கருணைச் சிறப்பை
விளக்கும் தொடர். உலகங்களை வயிற்றுளடக்கும் இறைவி
விழுங்கும் கொடுமையுடையவனோ என்ற ஐயம் எழும். அவ்
வையததைப் போக்கவே தயாவல்லி என்ற சொல் வந்தது. தன்
செயல் இல்லாத சிறிய குட்டியை வாயிற் கவ்வி யெடுத்துப்,
பல பக்கமும் சென்று காக்கும் பூனை போலவும், தன் வயிற்றுப்
பையிலே குட்டியை வைத்துக் காக்கும் ‘கங்காரு’ என்ற அயல்
நாட்டு விலங்கு போலவும், இறைவி தன்னையே நோக்கி நிற்கும்
உயிர்களை காத்தருள்கின்றான். ஆதலின் தயாவல்லியென்று
புகழப்பட்டாள். வேடர் இயல்பு உலகமறிந்தது. மாயப் பண்பு
உள்ள வேடரைப் போலவே பொறி புலன்கள் மனத்தைப் பல
வழிகளில் இழுத்து, அது தன் வயமிழந்து தமக்கு அடிமையாகி
அடங்கி நடக்கச் செய்கின்றன. அடிமைத் தனையுள் அகப்பட

விருக்கும் மனத்தை விடுவித்து, அதற்குப் பூரண சுதந்திரம் தரும் இறைவி திருவருள் பெறுமாறு வணங்குக என்று உரைக்கப் பட்டது. மனம் வசப்படாதவளவும் ஆதம் சக்தி விளக்கம் பெற வழியில்லை. வணங்குமின் என்ற பயனிலை, உலக மக்களை முந் நிலைப்படுத்தித் தோன்று எழுவாய் கொண்டது.

“கண்டார் இகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும்
கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்,
விண்டோய் மதில் புடைதழ்வித்துவக்கோட்டம்மா நீ,
கொண்டாளாயாகிலு முன் குரைகழலே கூறுவனே”

என்ற திருவாக்கு இங்கு நினைக்கத்தக்கது நாயகி நாயக பாதமே தேடுதல் போல், உலகமக்கள் மாயாத வாழ்வு பெறத் தயாவல்லியை வணங்கவேண்டும். அந்நாயக பாவத்தோடு ஆசிரயிக்கும் பொருட்டே உவமை வந்தது.

மின்னொத்த மேனி யுடையா யெனயான் விளம்புவலோ
பொன்னொத்த மேனிப் புவனேசுரி யென்று போற்றுவலோ
நின்னொத்த தோர்பொருள் வானத்திற் பூமியில் நீடுவதோ
என்னொத்த தொண்ட னினதடிக் கில்லை இஃதுண்மையே 51

உரை :- மின்னல் போன்ற ஒளி மயமான திருமேனி யுடையாயென்று கூறுவேனோ, பொன் போன்ற திருமேனி யுள்ள புவனேசுவரி என்று போற்றுவேனோ, தாயே உனக்கு நிகரான ஒரு பெருள் வானத்திலேனும், பூமியிலேனும் உள்ளதோ, அதுபோலவே உன் திருவடிகளுக்கு என் போன்ற ஒரு தொண்டன் இல்லை என்பது உண்மையே.

வி-ரை :- ஒளியே திருமேனியாக உடைய இறைவி திரு வருவத்தை உள்ளக்கிழியிலே தீட்டி, உண்ணோக்கால் நோக்கி யுருகும் அன்பன், தாய்மையைத் தன் உள்ளத்தே கண்ட வண்ணம், வெளியிட முயல்வது போல அமைந்தது இச்

செய்யுள், தாயே! உன்னை மின் போன்ற திருமேனி உடையாய் என்று கூறுவேனோ, பொன்போன்ற திருமேனியுடையாயென்று கூறுவேனோ, உனக்கு ஒப்புரைக்கத்தக்க பொருள் வானிலும், மண்ணிலும் இல்லையே எங்ஙனம் உவமிப்பேன். என்கின்றான். புவனேசுவரி திருமேனி பொன்னிறம் பொருந்தியது. எல்லையற்ற திருவொளியமைந்தது. ஆதலின் இருவகை உவமைகள் தரப்பட்டன. உவமைகூற இயலாமை முன்றும் அடியில் தெளிவிக்கப்பட்டது. முன்றும்படிக்கும், நான்காமடிக்குமுள்ள இயைபு சற்றே ஆய்ந்து அறியத் தக்கதாம். தொண்டன் தன்னிடமுள்ள குறைகளைக் கூறியே இறைவியைப் பாடுவது காலங்கண்ட முறையாக இருக்க, இங்கு அவன் என் போன்ற தொண்டன் உன் அடிக்கு இல்லை இஃது உண்மையே என்று கூறுகின்றான். முன்னடியிலே இறைவிக்கு ஒப்பான பொருள் உலகத்தில் இல்லை யென்று உண்மை உரைத்த நாவால், இதனையும் கூறுவது தகுமா, என்ற ஆராய்ச்சி யெழும். சர்வ சக்தியும், சர்வஞானமும் கொண்ட பரதேவதை திரு முன்னிற்கும் தொண்டன், தனக்கிருக்கும் குறைகளை யெல்லாம், அவள் அறிவாள் என்பதையே அறிந்து, எக்குறையும் போக்கிப் பூரண ஆனந்தம் அருளாவல்ல இறைவி திருச்சன்னிதியில், இறைவியே நின் கருணையை, ஆற்றலை, வண்மையை, பெண்மையை, நன்கு வெளிவிடத்தக்க பாத்திரமாக நான் நிற்கிறேன். என் நிலையை நீ, அறிதி நானோ மந்திரம் அறியேன்; தந்திரமறியேன், வழிபாடு செய்யும் முறையுமறியேன், எனது நிலை உன் கருணை ஒன்றாலேயே கடைத்தேறும் நிலையாம். அறிவும் அன்பும் மிக்க வராய் நின்னை அணுகும் அன்பர் இனத்தோடு என்னைச் சேர்த்து அறியாச் சூழுவியை யனைத்தருளும் அன்னை போல் என்னையேற்றருளவேண்டும். என்ற குறிப்பை உள்ளடக்கியே, “இறைவி நீயே, அன்பன் யானே என்று கூறுகின்றேன்.” என்கின்றான் சங்கரர் வாக்கில் “கமலே கமலாஷு வல்லபே த்வம் கருணாபூர தரங்கிதைரபாங்கை! அவலோகயமா மகிஞ்சனனாம் பிரதம்பா த்ர மக்ருத்ரிமம் தபாயா:” என்ற ச்லோகம் இங்கு கருதத்தக்கது.

மையே நிகருங் குழலுடையாயென வாழ்த்துகின்றேன்
மெய்யே புகலுவல் நின்னடிப் போதன்றி வேறறியேன்.
கையே குவியத் தலையே வணங்கக் கருத்துளிருந்து
எய்யே னெனக்கும் புவனேசி பேரீன்ப மீந்தருளே 52

உரை :- மேகத்தைப் போன்ற கூந்தலை உடைய இறைவி யென்று உன்னை வாழ்த்துகின்றேன். நான் சத்தியமாகச்சொல் கிறேன் உன் திருவடி மலரன்றி வேறு கதியறியமாட்டேன். என் கைகள் தாமே குவியவும், தலைதானாக வணங்கவும், நீ என் கருத்துள் இருந்து, அறியாத எனக்கும் பேரீன்பம் ஈந்தருள்வாய் புவனேசுவரியே.

வி-ரை :- தேவி கூந்தல் மேகம் நிகர்க்கும் என்பது ஆலங்காரிக சம்பிரதாயம். ஒளி மயமான திருவுருவம் உள்ள தேவிக்குக் கூந்தல் கரிதாயிருப்பது உண்டோ என்று ஐயம் எழுமாயினும், பெண்மைத் திருவுருவத்துக்கு இயல்பாகவே கூந்தல் அமையும் நிறம் கருதி இவ்வுவமை உரைக்கப்பட்டது. தேவி திருவுருவத்தை சாஷாத்தரிக்க முயல்கின்ற அன்பன் பாதாதி கேசாந்தமாக வருணித்துப் பாவிப்பதே முறையாகும். மின்னல், கதிர் முதலிய உவமைகளால் ஒளியுருவம் என்று தெளிவு பெற உரைத்த தேவிக்குக் கூந்தல் இங்ஙனம் இருக்க வேண்டும், என்று அவன் பாவிக்கின்றான். வானமும், மண் ணுலகும் தன் திருவடியால் அளந்த பரதேவதை ஆதலால், அவள் முடிமேலுள்ள கூந்தல் மேகம்போல்வது என்று உரைத் தான். மேக மண்டலத்துக்கு மேலும் வளர்ந்தோங்கும் பெருந் திருவுருவமுள்ள தேவியின் கூந்தல் கருமுகில் போல்வது என்பது வருணனை மட்டும் அன்று. பராகாசமாக நின்று, அங்கிருந்து இறங்கி இரக்கத்தால் அருள் மழை பொழிவது தேவியின் செயலா தலின், அவள் முகமண்டலத்தை நினைக்கும் கலைஞன், அதனை யொட்டிய கூந்தலைத் தன் எண்ணமெல்லாம் நிறைவேற்றும் கருணைப் பெருக்கின் உருவமாகக் காண்கின்றான். இவன்

இறைவி திருமுன் தன் உள்ளக் கருத்தை உள்ளவாறு உரைக்கின்றான். நான் உன் திருவடிப் போதன்றி வேறு ஒன்றும் அறியேன் என்றான். எனக்குப் பரகதி அதுவே என்று துணிந்து உரைக்கின்றான். “ திருவடிப் போது பற்றி அருள் வெள்ளம் எதிர்நோக்கு மடியேன் என் கை குவித்துத் தலையால் வணங்குவேன், என்பதை அவ்விரு கரணங்களும் உன் பணிக்குத் தொழிற்பட என் முயற்சி வேண்டாம். உன் அருளால் அவை தாமே தம் கடமை பூணும் என்கின்றான். இங்ஙனம் கரணம் தொழிற்பட இறைவி திருவருள் வேண்டும். அவன் உள்ளத்தில் வீற்றிருந்தால் இஃது இயலும். எய்யாமை-அறியாமை. நீ இத்தகையன் என்று அறியாத எனக்கு உன் அருள் வெள்ளத்தின் தொடர்பால் பேரின்பம் பெறும்பேறு அமைவதாகுக என்கின்றான்.

ஈந்தறியாத வுலுத்தரைப் பாடி யீனிய தமிழ்

வேந்தென வோதின னாவின் வறுமை மிகப்படடத்தேன்

சாந்த தவயோகி நெஞ்சிறை கொண்ட தயாநிதியே

மாந்தரு ளென்னையு மோர்பொரு ளாக்க மனங்கொளலே. 53

உரை :- என்றும் எளியவர்க்கு ஒரு பொருளும் வழங்கியறியாத உலோபிகளைப் புகழ்ந்துபாடி, இனிய தமிழ் மொழியைப் புரக்கும் வேந்தனென்று கூறி நாவறுமை மிகவும் படைத்தேன். ஸ்ரீ சாந்தானந்த முனிவர் நெஞ்சில் வீற்றிருக்கும் தயாநிதியே, மனிதருள் என்னையும் ஒரு பொருளாக்க மனம் கொள்வாயாக.

வி-ரை :- உலுத்தர் என்ற சொல், தம்மிடமுள்ள பொருளைப் பிறர்க்குச் சிறிதும் உதவாது, தமக்கும் உரிய வழிகளிலே, காலம், இடமிருந்தும், தக்கவாறு பயன்படுத்த அறியாது, செல்வத்தை வளர்த்துப் போற்றி, அதன் நிறைவு கொண்டு மகிழும் மாக்களைக் குறிக்கும். அச்சொல்லே அவர்குணத்தை நன்கு விளக்குவதாக இருக்க, அதன்மேல் ஈந்தறி

யாத என்ற விசேஷணம் வைத்ததன் நோக்கம் என்னை என்று கேட்பார் இருக்கலாம். முதுமைப் பருவத்திலே உலோப குணம் பெற்றார் சிலர் உண்டு. இடைப் பருவத்தே அக்குணத்தை யடைபவரும் உண்டு. பிறவி முதலே உலோபராக வாழ்ந்து, உலகம் பழிக்க இழிந்தவரும் உண்டு. இளமை முதலே இப் பண்பு பெற்றவர், தம்முன்னோரான தாதை, முதாதையர் ஒரு வார்க்கும் ஒன்றும் உதவாத இயல்புகளைக் கண்டு, அவர்போலவே தாமும் வாழப் பயின்றவர் ஆதலாலே, ஈவதையறியாத இயல் பினர் ஆயினார் முன்னோர் இரப்பவர்க்கு ஈயாதிருந்த நிலைமையைப் பார்த்துத் தாமும் அவ்வண்ணமே வாழப் பழகியவர் ஈந்தறியாத உலுத்தர் என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றார். “கல்லாதவொரு வனை நான் கற்றாயென்றேன், காடெறியு மறவனை நாடாள்வா யென்றேன், பொல்லாத வொருவனை நான் நல்லாயென்றேன், போர்முகமே யறியாண்ப் புலியே நென்றேன், மல்லாரும் புயமென்றேன் தும்பற் றோனை, வழங்காத கையனை நான் வள்ள லென்றேன், இல்லாத சொன்னேனுக் கில்லை யென்றான், யாரு மென்றன் குற்றத்தா லேகுவேனே ” என்ற தனிப்பாட்டு இங்கு நினைத்தற்குரியது. தமிழ் மணமே யறியாத செல்வனை நோக்கித் தமிழ் வேந்து என்று புகழ்ந்து, பாடும் புலவரும் உளர். இங்ஙனம் பாடும் புலவர் நாவின் செல்வம் வறிதே செலவழிந்து, அவரும் நாப் பயன் பெறுது நாவறியராந் புதுக்கோட்டை அதிஷ்டானத்தில் புவனேசுவரி ஆலயத்தையும் திருவுருவத்தையும் விளங்க வைத்த, ஸ்ரீசாந்தானந்த சுவாமிகள் இங்கு சாந்த தவ யோகி என்று புகழப்படுகிறார். உலக மாந்தர் செல்வம் இல்லாத வறியவனென்று ஒதுக்கியும், காலத்துக்கேற்ற அறிவு பெருதவ னிவனென்று இகழ்ந்தும் புறக்கணித்த நிலையிலு் உள்ள ஏழைப் புலவன் ஒருவன் தன்னுள்ளத்தை இறைவி திருமுன் வெளியிட்டு அருள் வேண்டுவதாக இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது. நெஞ்சு இறைகொண்ட-நெஞ்சில் நிலைபெற்ற இறை இறுத்தல், தங்குதல். கொளல்-கொள்க. அல் விசுதி பெற்ற வியங்கோள் வினைமுற்று. வள்ளுவர் வாக்கில் “மகன் எனல் மக்கட்

பதடி எனல்” என்று எதிர் மறையினும், உடன் பாட்டிலும், அல்லீறு வியங்கோளாக வந்தது காண்க.

கொள்ளக் கொடுக்கக் குறையாத் திருவுள கோமகளே
விள்ளத் துணிபவர் யாரே நினைது வியப்புருவை
அள்ளற் பழனப் புதுவைத் திருக்கோயி லாளவந்தாய்
எள்ளப் பெருத நிலையினை யன்பருக் கீவதற்கே. 54

உரை :- அன்பர் வேண்டுமளவு கொள்ளவும், நீ அவர்க்கு வாரி வழங்கவும், குறையாது வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கும் அருட் செல்வம் நிறைந்த இறைவியே, வியக்கத் தக்க உனது திருவுருவத்தை இன்னது. இத்தகையது என்று, உரைக்கத் துணிபவர் யாரே? சேறுமிக்க வயல் சூழ்ந்த புதுக்கோட்டை நகரில் உள்ள அதிஷ்டரனத்தையாள வந்த இறைவியே, பிறர் எவரும் இகழத் துணியாத நீ அன்பருக்கு ஈந்தருள்வாய்.

வி-ரை :- கோமகள் - இறைவி. இறைவி திரிபுரசுந்தரி. இறைவியிடமுள்ள திரு, பொருள், கலைச் செல்வங்கள் போன்று தேய்வு உள்ள செல்வமன்று. “அருட் செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்” என்று வள்ளுவரே புகழ்ந்த திருவருட் செல்வமே. அச் செல்வத்தை அவள் எத்தனையோ யுகங்களாக, எத்தனையோ கோடி அன்பர்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறாள். இன்னும் அச் செல்வம் அவளிடம் கடலினும் பெருகி, மலையினும் உயர்ந்து, மிகுந்தே யிருக்கிறது. ஜீவ வர்க்கங்களுக்கு அவை அவை வேண்டும் திருவெல்லாமருளும் திறமுள்ள பெருந்திரு இதுவே. வள்ளலர் என்று புலவராற் புகழப்பட்ட மனிதர் கொடுக்கும் பொருள் மிகக் குறைவு. அவர் ஒன்று கொடுத்து நூறுகப் புகழ்ந்து உரைக்கும் புலவர் முன் தம் பெருமையைத் தாமே நினைந்து, மகிழ்வார். அவரும் சிலர்க்குச் சிலநாள் கொடுப்பர். பலர்க்குப் பல நாள் ஒன்றும் தராத பண்பே அவர்க்கு இயல்பாகும் கொடுத்தே வாழ்ந்தவர் சில நாளில் வறியராவர். “ஆய்” என்ற வள்ளலைப் புலவர் புகழ்ந்த போது, “இளம்பிடி

ஒரு சூல் பத்து ஈனுமோ " என்றுரைத்தார். ஆய்க்கு டியில் பத்து யானைகள் நிற்பதற்குமிடமில்லை அவன் ஈந்த யானைக்கணக்கை வானத்தில் இடைவெளியின்றி விளங்கும் உடுக்கணங்களாக உவமித்துப் புகழ்ந்தார். இங்ஙனம் மனிதரை வறிதே புகழ்ந்து, வாழ்ந்த புலவர் இறைவியருட் பெருமை யறியாதவரே. எல்லாம் வல்ல இறைவியைப் புகழ்ந்தவர் நாவறுமை யெய்து தல் என்றுமில்லை. இறைவி உருவத்தை விளக்க அறிந்தவருமில்லை. " புதுவைத் திருக்கோயில் ஆளவந்தாய் " என்றது, அக்கோயிலிலே புவனேசுவரி புதுவது புகுந்த சிறப்பை விளக்கும் உண்மையாம். " அள்ளற்பழனப் புதுவை " என்ற தொடர் மொழி புவனேசுவரி புகுந்த விசேஷத்தால், புதுவையும், அதனைச் சார்ந்த ஊர்களும், அள்ளற்பழனம் உள்ளவையாகிச் செழிக்கும் திருவைப் பெறும் என்ற கருத்தை யடக்கியதாம். அன்பர் என்றும் உலகில் எள்ளப் பெருத வாழ்வை அருள்வது இறைவியின் பொறுப்பேயாம் என்று ஈற்றடி உரைக்கின்றது.

ஈகை யரிதெனின் இன்சொ லுரைக்க வெனப்புலமை
வாகை படைத்தவர் வள்ளுவர் கூறிய வாக்கறிதி
தோகை மயிலினை வென்றெழு சாயற் சுடரொளியே
ஓகை புகன்றே யருளுதி யின்சொலு மோதுதியே. 55

உரை :- பிறர்க்கு ஈந்து உவக்கும் அறச் செயல் அரிதாகுமென்றால், இன் சொல்லை யேனும் உரைக்க என்ற, புலமை வெற்றி படைத்தவரான திருவள்ளுவர் திருவாக்கை யறிவாய், நீண்ட தோகையுள்ள மயிலை வென்று உயரும் சாயலை உடையாய். சுடரும் ஒளியுடைய தேவியே! அடியேங்களுக்கு மகிழ்ச்சி வளருமென்று புகன்றே அருள்வாய். அதன்மேல் இன் சொல்லு முரைப்பாய்.

வி-ரை :- புலமை வாகை என்பது புலமையாற் பெற்ற வாகை. என்று பிரித்து பொருள் கொள்க. வாகைத் திணையிலே, அரசவாகை, பார்ப்பன வாகை முதலிய துறைகள் உண்டு,

அவை போலவே புலமை வாகை யென்பதோர் துறையிருக்கு மாயின் அதற்கு இலக்கியமாக நிற்கும் தகுதியுடையார் திரு வள்ளுவரே. பார்ப்பன வாகை புறநானூற்றிலும், சிலப்பதி காரத்திலும் வருகின்றது. வள்ளுவர் வாக்கு “ அகனம்ந்து ஈதலின் நன்றே-முகனம்ந்து-இன் சொலனாகப் பெரின் ” என்ப தாம். முகம் மலர்ந்து இன்சொல் உரைக்கும் பண்பு, மனம் கனிந்து ஈயும் பண்பினும் சிறந்தது என்றே புலவர் கருதுகின் றார். இதனையுணர்ந்தே திருக்குறளுக்கு வழி நூலாக நீதிநெறி விளக்கம் இயற்றிய குமரகுருபரர் “ ஈகை அரிதெனினும் இன் சொலினும் நல்கூர்தல் ஓகோ கொடிது கொடிது ” என் று பாடினர். இறைவியை விளித்து, உரைக்கும் இப்பாடலிலே தாயே திருவள்ளுவர் வாக்கு அறிவாய் என்று உரைப்பது அவளை நோக்கி உரைக்கத் தகாத சொல் என்றே தோன்றும். எல்லாமறிந்த இறைவி இவ் வாக்கை யறிவது ஒரு பெருமை யன்று. ஆயினும் அன்பன் தன் கருத்துரைக்க இதனை யாள் கின்றான் என்று கருத வேண்டும். மயிலைப் போன்ற சாயல் என்ற தொடர்மொழி, அண்மை விளியாக அமைந்தது. பன் மொழித் தொடராக அமைந்த அன்மொழித் தொகை. கூடரொளி யென்பது வினைத் தொகையாகவும், வேற்றுமைத் தொகையாகவும் கொள்ளத்தக்கது. கூடரொளியை உடைய பெண்ணணங்கே என்று பொருள் கொண்டால் அன்மொழித் தொகையுமாகும். ஓகையென்பது அன்பர் அன்பரை எதிரும்போது உள்ளத்தி லெழுந்த மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை வெளியிட உரைக்கும் சொல் லாகும். உவகை, ஓகை இரண்டும் ஒன்றே. தாயே அடியேங் கள் உன் திருமுன் வணங்கி நிற்கும்போது, எம்மை ஓகை சொல்லி வரவேற்றருள்க. உன் திருவடிச் சிறப்பு விளங்குமாறு அருள்புரிக. இங்ஙனம் அருள்வதால் உன் ஈகைச் சிறப்பு விளங்குவது உண்மையே. உனக்கு ஈகை அரிதென்று கூற மாட்டேன். ஈகை எனிதே. ஈகைக்கு முன்னாகப் பின்னாக இன் சொல் உரைக்க என்று அன்பன் வேண்டுகின்றான். வள்ளுவர் வாக்கை இதற்கே எடுத்தாண்டது.

ஓதியுணர்தற் கரும்பொருள்

நுண்பொருள் உண்மைப்பொருள்

வாதியர் வாதத்தின் வாராப்

பொருள்நின் மலர்க்கழல்காண்

பரதி யிடந்தரும் தேவனும்

போற்றும் பராபரையே

போதி குரவ ருருக்கொடு

வேதப் பொருடனையே.

56

உரை :- வேதம் முதலிய நூல்களை துணையாகக்கொண்டு ஓதியுணர்தற்கரிய பொருள், நுட்பமான பொருள், உண்மைப் பொருள், வாதியர் வாதிக்கும் வாதங்களால் வெளிப்படாத பொருள்; உன் திருவடி மலரே ஆகும். தன் உடலிற் பாதியை உனக்கு இடமாகத் தந்த பரமனும் போற்றும் பராபரையே, குரவ உருவம் மேற்கொண்டு வேதப் பொருளை எனக்கு போதித்தருள்வாயாக.

வி-ரை :- ஓதுதல் வேறு. உணர்தல் வேறு. காலமெல்லாம் ஓதியும், தாம் ஓதிய நூற்பொருளைத் தெளிவாக உணர்ந்த பெருமை வாய்ப்பவர் மிகச் சிலரே. உணர்ந்தவர்தாமுணர்ந்த வண்ணம், பிறர்க்கு உணர்த்த வல்லவராயிருப்பர். ஓதியுணர்ந்து உணர்த்தற்கரிய பொருள் ஒன்றே. அது பெரும்பரம் பொருள், அது நுண்ணியவற்றுள்ளும் நுண்ணியது. என்றும், எங்கும் எதனாலும் அழிவு பெறாத உண்மைப் பொருளும் அதுவே. சாத்திரவாதிகளும், மத வாதிகளும், தம் தம் அறிவின் எல்லை உள்ளவளவும் வாதித்துப் பார்ப்பராயினும், அவர் வாதத்தால் முடிவு காணப் பெறாத பொருள் அதுவே. வாதத்தால் வெளியாகி விட்டால், அப்பொருளும் தனக்குள்ள தனித்தன்மையை இழந்துவிட்டு, மற்றப் பொருள்களோடு ஒன்றாகி விடும். இங்ஙனம் உள்ள பொருள் இறைவி திருவடியே யெனப்பட்டது. அன்பன் இறைவியை வழிபடுங்கால் திருவடி

யைத் தனக்கு ஆசிரயமாகப் பற்றுகின்றான். தேவியின் திருமேனியிலே பிற பகுதிகளை யெல்லாம் அவன் நினைபான் என்பதில்லை. “ தொடுகழற் கமல மன்னதாள் கண்டார் தாளே கண்டார் ” என்ற கம்பர் வாக்கு இங்கு நினைக்கத் தக்கது. இறைவன் தன் தேவியாகக்கொண்டு பாதி இடம் தந்திருப்பினும், அவளே பராத்பரையென்ற அவசரத்திலே பூசிக்கின்றான். அத்தகைய தேவியை இச் செய்யுளில் அன்பன் குரவர் உருக்கொண்டு வேதப் பொருள் போதித்தருள வேண்டுகின்றான். வேதப் பொருள் பரம் பொருளே. வேதத்தையும், அதன் பொருளையும், பெற விழையும் அன்பன் குருவருள் பெற வேண்டும். வேதவித்தை குருவருளின்றிவராது. குரு இல்லாது வேறு எந்தவித்தையை அடையினும் அடையலாம். வைதிக வித்தை அங்ஙனம் வாய்ப்பது அரிது என்பதே வேதவியாசர் கருத்து ஆகும். மகாபாரதத்தில் வருகின்ற பாரத்வாஜ ரைப்ய முனிவர் குமாரர்கள் இறந்தெழுந்த கதையால் இவ்வுண்மையைத் தெளிவாக உணரலாம். குரவர் என்ற சொல் குரவ: என்ற வட சொற் சிதைவே. போதி என்பது பகுதியளவில் நின்ற வடசொல்.

பொருடனைப் போற்றியே வாழ்கெனக் கூறும் புலவர்மனம் குருடனை யோர்வழி காட்டிக் கொடுக்கும் குருட்னென இருடனை யோதுவ தில்லை; பொருளனை யேத்தியென்றும் மருடனை மாற்றினை வாழ்கெனக் கூறும் மனோன்மணியே. 57

உரை :- பொருளைப் போற்றியே உயிர் வாழ்கவென்று கூறும் புலவர்கள் மனம் குருடனுக்கு ஒரு நல்ல வழி காட்டிக் கொடுக்கப் புக்க குருடன் செயல் போன்றே அறிவின்மைக் கருத்தை உரைப்பதில்லை. மெய்ப்பொருளாகிய பாரதேவதை நின்னையே துதித்து என்றும் மயக்கத்தை மாற்றி வாழ்க என்றே கூறும் மனோன்மணியே.

வி-ரை :- “ பொருடனைப் போற்றி வாழ் ” என்பது ஓளவை வாக்கு. இவ் வாக்கியத்துக்குச் “ செல்வத்தை நன்கு

கூத்து உலகிலே வாழ்க" என்ற பொருளே பெரும்பாலும் உரைக்கப்படுகின்றது. இச் செய்யுளில் வேறு புதுப் பொருள் கற்பிக்கப்படுகின்றது. அது இப்பிரபந்தத்துக்கு பொருத்தமான பொருளே ஆகும். அறிவுருவான் பரம்பொருளைத் தாமே அறியாதிருக்கும்போது, பிறர்க்கு அதனை விளக்கியுரைக்க முயல்பவர்குருடருக்கு வழிகாட்ட நினைக்கும் குருடரே ஆவார். திருமந்திரத்தில் வரும் "குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக் குருடும் குருடும் குழிவிழுமாறே" என்ற அடிகள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன. குருடனுக்கு வழிகாட்டத் துணிந்த குருடன் கருத்துத் தெளிவில்லாத கருத்தே. அதுபோலவே "பொருடனைப்போற்றி வாழ்" என்ற வாக்கியத்துக்கும் உலகம் பொருள் கூறும் முறை இருளையே ஒதுவதாக உரைக்கப்பட்டது. பொருள் நீயே, உன்னைப் பொருளென்று உருகும்பேறு அடியேனுக்கு வாய்க்க வேண்டும். அறிவுச் செல்வம் இதுபெற உனது அருட் செல்வம் அமைய வேண்டும். அருட் செல்வம் புகுந்து உள்ளத்தே ஒளியை எழுப்பா முன்னே அங்கு நிறைந்திருக்கும் மருள் ஒழிய வேண்டும். அதனையொழிக்கும் திறம் அடியவர்க்கு இல்லையாதலின், இறைவியே உள்ளத்திற் புகுந்து மருளை மாற்றி, அருள் விளக்கேற்ற வேண்டும். இறைவி திருவருளால் மருள் மாறி அருள் நிரம்பிய மனத்தே விளங்கும் பொருள் இறைவியே அப் பொருளே உண்மையிற் போற்றத்தக்க பொருள் என்பது இங்கு உரைக்கப்படும் கருத்தாகும். மனோன்மணி, இறைவீ திருப்பெயர்களிலொன்று. சக்தி யோகத்தில் அம்பவார், அகத்தே உள்ள ஆதாரங்களுள் ஒன்றில் விளக்க முறக் கண்டு மகிழ்வது, சாக்த தந்திரானுபவம் பெற்று, உடலின் இடை நிலத்தே ஓடும் ஆதார சக்தா வழியே படிப்படியாக ஒவ்வொரு முர்த்தியையும் தரிசித்து, மனத்தின் உச்ச நிலையிலே காணும் பராசக்தியை மனோன்மணி யென்பர். புலவர் மனம் எழுவாய்; கூறும் பயனிலை சொல்லுக்குப் பொருள் தெளிவுற உரைக்கும் உரிமை புலவர் மனத்துக்கே உண்டு. ஆதலின் முன்னோர் உரைத்த

பொருளை மாற்றிப் புதுப்பொருள் உரைக்க நினைத்தபோது புலவர் துணையை அன்பன் தேடுகின்றான்.

மணிமாலை கோத்துத் திருமேனி மீது வணையகிலேன்
பணிமாலை யாகிய சொன்மாலை கோத்துப் பரவுகின்றேன்
அணிமாலை யீதென்று கொள்ளுதி யன்னை யடிச்சிறியேன்
பிணிமாலை வென்று நினதருட் பேற்றினைப் பெற்றாய்வேனே.

உரை :- தாயே ! நவரத்னமாலை கோத்து, உன் திருமேனி மேல் அலங்கரிக்கும் ஆற்றலில்லேன். பணிவொடு துடும் மாலையாகிய சொல் மாலையைக் கோத்து, உன்னைத் துதிக்கின்றேன். நீ இதனை யழிவில்லா அழகுள்ள மாலையென்று ஏற்றுக் கொள்வாய். அங்ஙனம் ஏற்பதால் அடிமையான சிறியேன் உலகத்தில் வரும் நோய்த் தொடரை வென்று, உனதருளென்ற பெரும் பேற்றைப் பெற்றாய்வேன்.

வி-ரை :- அன்னை-அண்மைவிளி. திருமேனி - தேவி விக்ரஹ உருவம் பூண்டு வீற்றிருக்கும் திருத்தளிகளிற் கைங்கரியம் செய்யும் மனப் பண்பும், செல்வச் சிறப்பும் உடைய அன்பர், பலவகைப் பொற்பணிகளும், மணிமாலைகளும் பெரும் பொருட் செலவிற் செய்து, சூட்டி மகிழ்வதுண்டு, மதுரை மீனாட்சிக்கு எத்தனையோ பொற்பணிகளும் மணிக்கலன்களும் இருப்பதை உலகமறியும். விலையுயர்ந்த திருப்பணி புரியும் ஆற்றலில்லாத அடியேன் சிறியேன் பணிமாலையான சொல்மாலை சூட்டுகின்றேன். என்றது, அந் நவரத்ன மயமாலைக்கு ஒப்பாகவோ அதனினும் சிறப்பாகவோ தேவி இம்மாலையைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தாலேயே, பணிமாலை யென்பது இருபொருள் தருவது. பணிவாற் சூட்டும்மாலை. பணியாகிய மாலை. இரண்டும் வேறு வேறு தொகை. பணிகைங்கரியம், சொல் மாலை-சொல்லாலியன்ற மாலை என்று விரியும் வேற்றுமைத் தொகை. மணிமாலை சூட்டும் அன்பர், தாம் சூட்டிய மணிமாலையின் மதிப்பிலும், அழகிலும் மயங்கி,

இறைவியைப் பராவும் திருப்பணியிற் சிறிது குறைவுறலாம். சொன்மாலை சூட்டுகின்றவன் ஒவ்வொரு சொல்லும் இறைவி திருவடிக்கு இடு மலராகவே நீனைத்து, அர்ப்பணம் செய்கின்றான் என்பது கருதத் தக்கது. பராவும் வரப்பும், உரிமையும் சொன்மாலை சூட்டுவானுக்குத்தான் சிறப்புற அமைவதாகும், மணிமாலை, சொன்மாலை இரண்டுள, இச்சொல் மாலையை அழகிய மாலை யென்று கொள்க என வேண்டுகின்றார். அணிமாலை அழகிய மாலை யென்றும், அணியப்பெறும் மாலை யென்றும் இருவகைப் பொருள் தரும். பிணி மாலை-ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரும் நோய்கள். ஆத்யாத்மிகம், ஆதி தெய்விகம், ஆதி பௌதிகம் என்ற முத்திறத்துளடங்கிப் பல வருவத்தால் வருவன. பெரியாழ்வார் “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறும் எறும்புகள் போல் நிறைந்தெங்கும் கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள். காலம்பெற வுய்யப்போமின், மெய்க்கொண்டுவந்து புகுந்து வேதப்பிராணர் கிடந்தார் பைக்கொண்ட பாம்பினையோடும் பண்டன்று பட்டினம் காப்பே” என்ற திருப் பாசரத்தால் இக்கருத்தை உரைக்கின்றார்.

**உய்தியை நாட்டுங் கலைக்கடல் நீந்தும் உரிமையிலேன்
நெய்திரி யீட்டு நினைது திருவுரு நோந்தறியேன்
பொய்திரி போடு புனைசுருட் டென்றும் புகன்றுமகிழ்
மெய்திரி பாவியை யாட்கொள வேண்டும் விலாசினியே, 59**

உரை :- வீட்டின்பம் இதுவே என்று நிலைநாட்டும் நூற் கடலுள் இறங்கி நீந்தும் உரிமையிலேன். நெய்யில் திரியை இட்டு விளக்கேற்றி, அதன் உதவியால் உனது திருவுருவத்தைப் பூசித்தறியேன். பொய்யும், திரிபும், புனை சுருட்டும் எப்பொழுதும் சொல்லியே மனம் மகிழ்கின்ற, உண்மை திரிந்த பாவியேனை ஆட்கொள்ள வேண்டும் விலாசினியே.

வி-ரை :- உய்தி, உய்ந்துபோம் நிலை. வீடு. முக்தி. உய்தியை நாட்டும் கலைக்கடல்-மோகடி மார்க்கம் இது, மோகடித்தின்

அனுபவமின்னது என்று தெளிவாக விளக்கியுரைக்கும் நூற்
 34ல். வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் மோக்ஷ ஸ்வரூபம் உரைக்கப்
 படுவது உண்மையே யாயினும், ஒருவர் கொண்ட முடிவை ஒரு
 வர் ஏற்காமல் வேறுபட்ட கொள்கைகள் எங்கும் வளர்ந்திருப்
 பதால், அது நூற்பெருங் கடலாக வளர்ந்து விட்டது. வியாச
 சூத்திரம் ஒன்றையே எடுத்துக்கொண்டால். அதற்குள்ள பாஷ்
 யங்களும், உரைகளும் அனந்தம், பகவத் கீதையின் உரைகள்
 கணக்கற்றன. உபநிடதங்களுக்கும் உரை விரிந்து பரந்துள்
 ளது. இங்ஙனம் விரிந்து கொண்டே செல்லும் கலைக் கடலைக்
 கடப்பது எவர்க்கும் அரிதே ஆதலின் அடியான் எனக்கு இவ்
 வுரிமை இல்லையே யென்று உண்மை கூறுகின்றான். அப்பணி
 பெரிதே ஆயினும், இறைவி திருவுருவை நேரிற் கண்கொண்டு,
 கை கூப்பிப் பணியவும் போற்றவும், நெய் திரியிட்டு விளக்
 கேற்றி வழிபட அறியேன் என்று தன் சிறுமை உரைக்கின்றான்.
 முன்னிரண்டடிகள் அன்பன் தன் குறைகளை விளக்கக்
 கொண்டவை அல்ல. உண்மையான பக்தியோ, ஞானமோ
 வாய்க்கப் பெருமையால் இறைவியை யணுகுதற்கு ஆற்றல்
 இல்லாதிருக்கும் உண்மை நிலையையே விளக்குகின்றான். பின்
 னிரண்டடிகள் உலக வாழ்வின் இயல்பாய் அவனிடம் வந்து
 புகுந்த குறைகளை உரைக்கவே அமைந்தன. பொய், திரிபு,
 புனை சுருட்டு என்ற மூன்றும் சொல்லைப்பற்றி வரும் குற்றங்
 கள். திரிபு ஒன்றை மற்றொன்றாக வுரைப்பது, புனை சுருட்டு,
 இல்லாத ஒன்றைத் தானே புனைந்து, கற்பித்து, உரைத்து
 உண்மைபோல் தோன்றச் செய்வது, “பொய், குறளை, வன்
 சொல், பயனில” என்ற நான்கும் சொற் குற்றமென்பர் குமர
 குருபரர். இத்தகைய பொய் மொழிகளையே பேசி மகிழ்கின்ற
 மெய் வாழ்வினின்று விலகி வேறுபட்ட வாழ்வில் வாழும் பாவி
 யேனை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று இறைவியை வேண்டு
 கின்றான். விலாசினி-வினாயாடுகின்றவன், வேத முடியிலும்,
 அன்பர் உள்ளத்தும் நின்று, இருந்து, நடந்து, ஆடி வினை
 யாடுதல் இறைவி திருவருட் செயலாம்.

விலாவிற நக்குப் பிறர்குறை பேசும் மிடுக்குடையார்
 கலாவதி பார்க்கவி பார்ப்பதி யாகும் கருணைவல்லி
 நிலாமதி யேறிய நீண்முடி நெற்றி நிலவுவிழி
 சுலாவரு கங்கை யணிவாள் புகழ்க்கதை சொல்கிலரே. 60

உரை :- விலாவெலும்புகள் நுறுங்கும்படி சிரித்துப் பிறர் குறைகளையே பேசி மகிழும் சொல் வலிமை யுடையவர், கலாவதியும், பார்க்கவியும், பார்வதியுமாகிய கருணை வல்லி நிலவு ஒளி தரும், இளம் பிறையேறி விளங்கும் திருமுடியும் நெற்றியில் விளங்கும் விழியு முடைவளாய், முடிமேல் சூழ்ந்து வரும் கங்கையணிவாளான புவனேசுவரியின் புகழ்க் கதையைப் பேசுவா ரில்லை

வி-ரை :- நக்கு-நகு என்ற பகுதி விகாரப்பட்டு, இறந்த காலம் காட்டியது. விலாவிற நகுதல்-சிரிக்கும்போது வயிற்று வலியே வருவதுண்டு எழுந்து, குதித்து, துள்ளி உடம்பசையச் சிரிக்கும்போது, விலா வலிப்பதுண்டு. விலா எலும்பு நுறுங்கச் சிரிப்பது என்பது அதிசயோத்தியாகத் தோன்றும். உலகிற் பலர் பிறர் குறை பேசுவதே பொழுது போக்காகக் கொண்டு, அப் பேச்சு நிகழ்த்தும் தம் திறமை கண்டு, தாமே மகிழ்ந்து வெடிக்கச் சிரிப்பது உண்டு. இப் பேச்சு வன்மையுடையார்க்கு இல்லாத குணம் ஒன்று இங்கு உரைக்கப்படுகின்றது. கலாவதி-கலைக்குத் தலைமைபூண்ட நாமகள். பார்க்கவி-பிரகு முனிவர் மகளாகப் பிறந்த திருமகள். பார்ப்பதி - பார்வதராஜ குமாரியாக வந்த பரமேசுவரி. கருணை வல்லி - கருணையென்ற மலர்கள் பூக்கும் கொடி. புவனேசுவரியின் திருவுருவத்தின் முக்கியப் பகுதி திருவடியென்றே பலமுறை உரைக்கப்பட்டது. இங்கு திருமுடி வருணிக்கப் படுகின்றது. இறைவி திருமுடிமேல் இளம் பிறை உண்டு இறைவிக்கு நுதற்கண் உண்டு. திரு முடிமேல் கங்கையாறு அடங்கியிருக்கும், சிறப்பும் உண்டு. சிவதத்வத்தைத் தன் திருவுருவத்தில் விளக்கும்

கோலம் இது. பிறர் குறைபேசிச் சிரித்துப் பொழுதை வறிதே கழிக்கும் மிடுக்குடையார், இறைவி திருப்புகழ்க் கதையில் ஒரு சிறிதும், கூறி மகிழாது, வாணனை வீணாக்கி அழிகின்றாரே. என்று அவர் பாற் கொண்ட இரக்கத்தாற் கூறியது. இறைவி புகழ்க் கதைகள் பலவாம். அவை தேவீ பாசுவத்திலும், தேவீ மான்மியத்திலும், தேவி சஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும், பரந்து கிடப்பன. இதனை மக்கள் அறிவாரே ஆயின் தம் காலத்தை இங்ஙனம் கழியார் என்பது கருத்து. இறைவி திரு நாமங்களில் ஒன்றிலுள்ள பொருட் பொலிவை உணர்ந்து ஒரு வாழ்நாளையே கழிக்க இடமிருக்கும்போது, அந்நாம மகிமையும், அவள் கதை மகிமையும் அறியாதும், கேளாதும், உரையாதும், பொழுது கழிக்கின்றனர், என்பது. வாக்கு அமைந்தது இறைவியின் திருவருளை புகழ்ந்து உரைக்கவே. வீண் பேச்சுப் பேசுவதற்கன்று.

சொல்லுக் கடங்காச் சுருதிப் பெருமான் சுடர்ப்பெருமான்
வில்லுக் கதிக னெனவெழுங் காமனை வெவ்விழியால்
எல்லுக் கழிய வியற்றிடுங் காலை யிரங்கியன்றாய்
இல்லுக் கிரங்கி யமுதீந்து காத்தனை யென்சொலவே. 61

உரை :- சொல்லாவிடலங்காத வேதத்தின் உள்ளுறையாகிய பெருமான், ஒளியுருவமான பெருமான், உலகத்தில் விற்றெழிலாலே மேம்பட்டவனென்று, அகந்தை கொண்டு தாக்க வந்த மன்மதனை நெருப்பு விழியால், ஒளியழிந்து சாம்பராகச் செய்திடும் காலத்தில், அன்னையே நீ உன் திருவுள்ளத்தில் மிக்க இரக்கம் கொண்டு, அவன் மனைவியான இரதி பொருட்டு, இரக்கம் கொண்டு அமுதம் தந்து, அவனைக் காத்தாய், இக் கருணையை நான் எங்ஙனம் எடுத்துரைப்பேன்.

வி-ரை :- சுருதி - செவி வாயிலாகவே அறியப்பெறும் மறை மொழிகள். சுருதியின் கருத்து இத்துணையே யென்று, மணிதர் தம் திறமையைக் காட்டித் தம் சொல்லால் அளந்துரைத்

தல் அரிது என்பது தோன்றச் சொல்லுக்கு அடங்காச் சுருதியென்று கூறப்பட்டது. அத்தகைய சுருதியில், ஆதி, நடு, அந்தம் என்ற மூன்று இடத்தும் விளங்கிய பெருமான். சுடர்கதிர் முதலிய ஒளிப் பொருள்களுக் கெல்லாம் ஒளி நல்கிப் பேரோளிப் பெரும் பிழம்பாக விளங்கும் பெருமான். காமன்-உலகத்தில் இச்சையை வளர்க்கும் பணிபூண்டவன். அவன், அரவிந்தம், அசோகம், சூதம், மல்லிகை, நீலோற்பலம், என்ற பஞ்ச பாணங்களைக் கரும்பு வில்லில் தொடுத்து, எய்யும் வில்லாளி. எத்தகையோரையும் தன் வில்லால் வெல்வதே விருதாக உடையவன். ஆதலின் வில்லுக்கதிகள் என்ற புகழ் பூண்டான். இறைவன் திருமேனிமேல் தன் வில்விடும் அம்பை எய்யத் துணிந்த அவன் திறமை எளிதாதல் இல்லை. அக் காமனைத் தன் தீ விழியாலே எல் உக்கு அழிய இயற்றிய சினம் உள்ளவன் முக்கண்ணன், நெற்றிக் கண்ணாலே மதனை எரித்தான். அங்ஙனம் எரித்த பொழுது அருகிலிருந்த கருணைப் பிராட்டியான இறைவி, அவன் மனைவி மங்கலமிழந்து வருந்தும் நிலையைக் காணப் பொருது, அமுதம் ஈந்து, அவன் உயிர் பெற்று வாழச் செய்தருளிக் காத்தான். என்பது புராண வரலாறு. மன்மதன் உலகம் அனைத்தையும் வெல்லும் வல்லமை பெற்றது, உண்மையே ஆயினும், தனக்கு ஆற்றல் தந்த பரம் பொருளிடமும் பாணப்ரயோகம் செய்ய நினைத்ததால், ஈச்வரகோபம் அவனை யழிக்க எழுந்தது. தனித்து நின்ற பரமனைச் சக்தியோடு சேர்த்து, முருகனை உட்குக்கு உதவவே மன்மதன் பாணப்ரயோகம் செய்தான். தேவர் எல்லாரும் வேண்டியிரந்த பிறகே அத்திருப்பணியை ஏற்றுக்கொண்டான். ஆயினும் சிவாபராதியானதால் பாலநேத்ர திருஷ்டிக்கு லக்ஷ்யம் ஆனான். ரதிக்கு வைதவ்யம் வந்தது கண்டு, இரக்கம் கொண்ட பரதேவதை, தன் கருணைக் கண்பார்வையால், அவனை மீண்டும் எழுப்பி உலகுக்கு அவன் என்றும் வேண்டியவனே என்ற உண்மையை விளக்கியருளினான். சிவ பிரானே பெண்பால் உகந்து, காம பரவசன் ஆனதால் உலகம் வாழ்கின்றது. அவன் யோகியாகவே

இருப்பின் உலகம் வளர்வின்றி அழிந்து போகும். மணிவாசகர் இக் கருத்தைத் திருச்சாழலில் “தென்பா லுகந்தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் கானேடி, யென்பாலுகந்திலனேல் பேதாய் இரு நிலத்தோர் விண்பாலயோ கெய்தி வீடுவர் காண்” என்று பாடுகின்றார். மன்மதன் மீண்டது தேவி கருணை யமுதத்தால் என்பது “ஹரநேத்ராக்கிஸந்தத்த காம ஸஞ்ஜீவனௌஷாத்யை நம:” என்ற ஸஹஸ்ர நாமத்தின் ஒரு நாமம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

என்னை யெனச்சொல் உரிமை

யளித்தாய் எளியனுக்கே

நின்னை யடைந்தேன் மனமாங்

கருப்புவில் நீவளைத்தாய்

அன்னை தன்மாத்திரை யைந்தும்

கணையென் றமைத்தனையால்

பின்னை யிராக குரோத

பாசாங்குசம் பெற்றனையே

62

உரை :- எளிய அடிமையான எனக்கு என் தாய் இறைவி யென்று கூறும் உரிமையளித்தருளினாய். உன்னையே நான் சரணமாக அடைந்தேன். மனம் என்ற கருப்பு வில்லை நீ வளைத்தாய். தாயே! பூத தன் மாத்திரை ஐந்தையும் ஐந்து பாணமாகக் கொண்டருளினாய், மேலும், இராகம், குரோதம் என்ற இரண்டையும் பாசமும், அங்குசமுமாகக் கொண்டாய்.

வி-ரை :- எளியன் என்ற சொல்லால் அன்பன் தன்னை இங்கு உரைக்கின்றான். தேவி பெருமையை உணர்ந்த அன்பன் தனது சிறுமையையும், அறிதலால் எளியன் என்று கூறிக் கொள்கிறான். என்னை-என் அன்னை என்பதன் மருஉ. தாய் என்ற உரிமை கொண்டதாலே நின்னை அடைந்தேன் என்று உறுதியாக உரைக்கின்றான். யோகிகளும், ஞானிகளும்,

தேவர்களும் அணுகுதற்கு அரிய பெரும் பெருநாதான் அடைந்து விட்டதால், அப்பெருமீதம் தோன்ற, 'அடைந்தேன்' என்று உரைக்கின்றான். இறைவியின் திருவுருவத்தை உற்று நோக்கி, அங்கிருக்கும் ஆயுத வகைகளின் பெருமையைச் சிறிது சிறிதாய் உணர்கின்றான் பாதேவதை திருக்கரத்திலுள்ள கரும்பு வில்லாகும்மனமே என்பதை உணர்கின்றான். மனம் என்பது இங்கு அன்பன் மனம் என்பது ஊகிக்கத் தக்கது. இறைவி கையில் அது வில்லாக வளையும் பேறு பெற்றது. அவள் திருக்கரப் பரிசும் பெற்று, வளைந்ததாலே அவளுக்கு உரிய சிறு கருவியாக ஆயிற்று. அதனைக்கொண்டே தேவி அசுராதிகளை எதிர்க்கின்றாள். இறைவி மனம் அருட்கோயில் ஆதலின் அதனையே அவள் வில்லாக வளைத்தாள். என்று கூறல் பொருந்தாது, அன்பன் மனமே இறைவி கையில் வில்லாக உதவுகின்றது. ஒரு அன்பன் மனம் என்று கொள்ளாது, உலக மக்கள் அனைவர்க்குமுள்ள மனம் எனும் பொருள் இறைவிக்குக் கரும்பு வில்லாயிற்று எனலே தகும். பூதங்களின் தன் மாத்திரைகள் ஐந்தும் பஞ்ச பாணங்களாயின. மனத்தைப் பற்றி ஆட்டும் குரோதமும், இராகமும், அங்குசம் பாசமாக இறைவி கையில் விளங்குகின்றன. குரோதம்-கோபம், இராகம்-ஆசை; இறைவி இங்ஙனம் ஆயுதம் தாங்குகின்றாள் என்ற உண்மையை லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் வரும் கீழ்க்கண்ட நாமங்களால் அறியலாம். "ராகஸ்வ ரூப பாசாட்யாயை நம: " குரோதாசாராங்குசோஜ்வலாயை நம: " மனோ ரூபே க்ஷு கோதண்டாயை நம: " "பஞ்ச தன்மாத்த்ரஸாயகாயை நம: " இந்த நாமங்களால் இறைவியை வழத்துவது சாக்தர் இயல்பாய் உள்ளது. இப் பெயர்கள் எட்டு முதற் பதினான்கு வரை உள்ள பெயர்களாம்.

பெறுதற் கரிதாய செம்மை யொளியாற் பிறங்குகின்றாய் உறுதற் கமையும் பிரமாண்ட மெங்குமங் வொள்ளெளிதான் தெறுதற் குரிய படைகளும் வேண்டுங்கொல் தேவிவிழி இறுதற் கெழுந்த வவுணரை வீட்டும் இயலினதே.

உரை :- பிறர் எவரும் பெறுதற் கரியதாக உள்ள செந்நிற வொளியோடு விளங்குகின்றாய். உன் திருமேனியின்று எழும் அந்த ஒளிமிக்க ஒளி பிரம்மாண்ட மெங்கும் பரவி அமையத் தக்கதே. தேவி! உனக்குப் பகைவரையழித்தற்குரிய படைக் கலங்களுள் வேண்டுமோ? உன் விழியே, அழிதற்கென்றே உன்னையெதிர்த்தெழுந்த அசுரரை அழிக்கும் ஆற்றல் படைத்த தாம்.

வி-ரை :- புவனேசுவரி திருவுருவம் செம்மை நிறமுள்ளது. ஒளிமிக்க திருமேனியின் செந்நிறம், செவ்வாய், செங்கதிர், செவ்வேள் முதலிய செந்நிறம் உடையார்க்கும் வாய்ப்பதரிதே. ஒளியும், அழகும், நிறமும் ஒருங்கமைந்த தேவி, அவ்வொளி நிறத்தாற் பிறரை யெல்லாம் வெல்கின்றாள் என்பது கருத்து, சூரியன் ஒளி பூவுலகும், வானுலகும் பரவுவதாகும். செவ்வாய் ஒளி வானத்தில் விளக்கமுறுவது. தேவியின் செய்ய வொளி பிரம்மாண்டம் முழுவதும் விளங்கப் போதுமான தன்மையுள்ளது. தேவி திருக்கரத்தே பாசம், அங்குசம் உண்டு. வில், வாள், வேல், சூலம் சக்கரம் முதலிய படைகளும் அவள் தாங்குவதற்கு உரியனவே. ஆயினும் அம்பிகை சர்வசக்திஸ்வரூபினி ஆன தால், எதிர்வரத் துணியும் பகைத் திறத்தாரை யழிப்பதற்கு அவட்கு எவ்வகையான படையும் வேண்டா என்பதே கருத்து தேவி திருவிழியே அவுணரை அழிக்குமியல்புள்ளது என்று உரைக்கப்பட்டது. அசுர குணம் உடையாரை அழிப்பது என்றும் இறைவியின் திருவுள்ளக் குறிப்பு. அவர்கள் தம் ஆசுர சம்பத்தாலேயே அழிவுக்கு உரியவராகின்றனர். தெய்வ சம்பத்து வாய்ந்த அன்பரை ஆண்டருள்வதும், அசுர சம்பத்தால் மதங்கொண்டு, இறுதற்கு என்றே எழுந்த தீயவரை யழித்தருள்வதும், தேவியின் அருட் செயலே. தேவர், அசுரர் என்ற இரு திறத்தாருமே தேவிக்கு மக்கள் முறையினர் தாமே, அங்ஙனமிருக்க ஒரு திறத்தாரைக் காத்து, மற்றொரு திறத்தாரை அழிக்கலாகுமோ? தேவிக்கு வைஷ்ணவ, நைதகிருண்யங்களுண்டா? மனக்கோட்ட முள்ள தேவரும், மனிதரும், பிறரும் தம்மைப்

பகைத்தாரை யழிப்பதும், தம்மை வாழ்த்தினாரை அருளிச்
காப்பதும் பொருத்தமாகலாம். இறைவிக்கு இக்குணம் இருந்
தல் நன்றாக மதிக்கப் படாதே. என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்.
கதிரவன் ஒளியும், வெப்பமும் தருவது உயிர்கள் வாழும்
பொருட்டே. அவ்வொளி வெப்பங்கள் சிலவுயிர்களை யழிக்கவும்
செய்கின்றது. அழிதற்குரிய உயிர் அழிகின்றன. வாழ்தற்
குரிய உயிர்கள் வாழ்கின்றன: கதிரவனுக்கு எவ்வுயிர் மேலும்
எவ்வகையன்பும், பகையுமில்லை. வினை வசத்தால் அழிவுக்கு
உரிமை பூண்டவரை இறைவி யழிக்கின்றான். அருளுக்கு உரிமை
பூண்டவரை இறைவி யருளிக் காக்கின்றான். என்று அறிய
வேண்டும். முன் இரண்டடியின் கருத்து லலிதா ஸஹஸ்ர
நாமத்தில் “நிஜாருணப்ரபாபூரமஜ்ஜத் பிறும்மாண்ட மண்டலா”
என்ற திருப்பெயர் உள்ளுறையாகும்.

இயலிசை நாடக மென்னுந் தமிழ்முன் றியைவதற்கும்

செயலில தாகிய வேதம் பிறந்த திருமொழியின்

அயலில வாகுமெய்ந் நூலறி வெல்லா மடைவதற்கும்

இயலிசை பூணும் புவனேசி தாட்டுனை யென்றுமுண்டே. 64

உரை :- இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழறிவு
பெறுவதற்கும், எவராலுமியற்றப் பெறாத வேதம் பிறந்த
ஆரிய மொழியின், நமக்கு அந்நியமில்லாத மெய்ந் நூல்களின்
அறிவை யெல்லாமடைவதற்கும், இயலுமிசையும் பூணுகின்ற
புலனேசுவரி தாள் மலர்கள் என்றும் உண்டு.

வி-ரை :- முத்தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் என்று பெயர்
பெறும், இயல் இலக்கணம், இலக்கியம், வசனம், சாத்திரம்
முதலியவை. இசை பண் வகையும், வாக்கின் ஒலியால் அமையு
மிசையும், கருவி இசையும் பிறவுமாம், நாடகம்-உள்ளக் கருத்தை

முகபாவத்தால் வெளியிடும் நாட்டிய வகையும், பி ர ஹ ச ன ம் முதல் மஹா நாடகம் ஈராகவுள்ள நாடக வகைகளுமாகும். இயலில் இசை கலக்கும், இசைக்கு இயலின் துணைவேண்டும். இரண்டும் நாடகத்துக்கு அங்கமாகம். முத்தமிழ்க்கலை அறிவு வாய்க்க இறைவி திருவடித் துணையுண்டு. வேதம் செயலிலது. அபௌருஷேயம் என்ற பூர்வ மீமாம்சகர் கருத்தை யேற்று வேதம் ஒருவராற் செய்யப்படாதது என்றுரைக்கப்பட்டது. “செய்யாமொழிக்கும் திருவள்ளுவர் பொய்யாமொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே.” என்ற திருவள்ளுவ மாலைச் செய்யுள் இக் கருத்தை உரைக்கின்றது. நால்வர் நான்மணிமாலையிலே “முக்கட் காரணன் உரையெனும் ஆரணமொழி” என்று வேதம் உரைக்கப்படும். வேதத்துக்குப் பிறப்பில்லாதிருக்கவும், அதனை இயற்றினார் இன்னவரே யென்று தெளிவுறுதிருக்கவும் வேதம் பிறந்த மொழியென்று வடமொழியைப் பிரித்துரைத்தது. ஆரிய மொழிக்கும், வேத நூற்குமுள்ள நோக்கத்தை ஒருவாற்றான் உரைக்கும் பொருட்டே, தமிழ் கற்போர் வடமொழியை வெறுக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர் பலராகவுள்ள இந்நாளில் நமக்கு அயலது ஆகாது வடமொழி மெய்ந் நூலறிவு நாம் பெற வேண்டுமாயின் இறைவியருள் இருக்கவேண்டும் என்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டது. தமிழ்க் கலையும், வடகலையும் அருள் வல்லவன் இறைவியே என்பது தெளிவு. “ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்” தென்னர் தமிழை வடமொழியை” என்று இரு மொழிக்கு இறை தொடர்பு உரைக்கப்பட்டது. புலனேசி தாட்டுணைக்கு இரண்டு பணிகள் இச் செய்யுளில் உரைக்கப்படுகின்றன. தாள் - இருமை. தாட்டுணை. தாளாகிய துணை என்றும் கொள்ளலாம். தாட்டுணையின் இயல் அன்பருக்கு வாழ்வுக் கடல் கடக்கத் தெப்பமாக உதவும் இயல் - இசை, வேதத் தாலும் நன் மக்கள் வாக்காலும், எழுந்து, பரந்த புகழ். புலனேசி தாட்டுணை இருமொழிக் கண்ணும் புலமை படைக்க விரும்புகின்ற அன்பர்கட்கு என்றும் உற்ற துணையாக உண்டு என்பது முடிபு.

உண்டால் வலிமை யெனவெண்ணி

முன்னு ளுடற்றவரும்

பண்டா சுரனைப் படையோ

டழித்திடப் பாசபதம்

கண்டாய் படையெனக் கையிற்

சிலையும் கணையுமுளாய்

பெண்டா னுயரு மெனுமுண்மை

தோற்றிய பெண்மணியே.

65

உரை :- தனக்கு வலிமை யுண்டென்று எண்ணி, முற் காலத்தில் உன்னை யெதிர்த்துப் போர் புரிய வந்த பண்டா சுரனைப் படையோடு அழிக்கப் பாசபதாஸ்திரத்தைப் படையென்று கொண்டாய். கையில் வில்லும், அம்பும் உடையாய், உலகத்தில் பெண்ணே உயர்வு பெறும் என்னும் உண்மையை விளக்கிய பெண்மணியே !

வி-ரை :- உண்டு = ஆல், ஆல் அசை. உடற்ற-போர் செய்ய உடல் போர்புரி என்ற பொருள் தரும் வினைக்குறியாகும். தனக்கு இறைவியை எதிர்க்கும் வலிமையுண்டென்று எண்ணி எதிர்க்க வந்த அசுரன் ஒருவன் பண்டாசுரன் என்ற பெயருடையான். அவன் தேவியை எதிர்த்துக் கூட்டத்தோடு அழிந்த வரலாறு, தேவி மான்மியத்திலும், தேவீ பாகவதத்திலும் விரிவாக வருகின்றது. டாசபதம்-பசுபதியின் தொடர்புள்ள தெய்வீக அஸ்திரம். இவ்வஸ்திரம் பெறும் பொருட்டே அர்ச்சுனன் தவம் புரிந்தான். சிதம்பரத்துக்கு அருகிலுள்ள திருவேட்களம் என்ற திவ்யஸ்தலம் இப் பாசபதம் பெற்ற இடம் என்று உரைக்கப்படும். பரதேவதை பண்டாசுரனை யெதிர்க்கப் போர்ப் படையேந்தி யெழுந்த போது, இறைவன் அவளுக்குப் பாசபதம் அருளி விடை தந்தார். வில்லும், அம்பும் ஏந்திச் சூலப் படை தாங்கிப் போர்க்கு எழுந்த தேவி பண்டாசுரனை, அவன் படையோடு அழித்து, பெண் பிறவியே உயர்ந்தது என்ற

உண்மையை விளக்குவாளாக இருக்கின்றாள். ஆண்மையைப் புகழ்ந்து போற்றும் இதிஹாஸ ரத்னமான இ ரா மாய ண ம் “ஸீதாயா: சரிதம் மஹத்” என்று வடமொழியிலும், “சிறையிருந்தாள் ஏற்றம் உரைத்தது” என்று தமிழிலும் புகழ் பட்டுள்ளது. பெண்மைச் சிறப்பை விளக்குவதாகவே உள்ளது. பாரதமும் துரௌபதை சிறப்பு உரைப்பதே. வியாசர் இயற்றிய தேவீ பாகவதம் பெண் தெய்வத்தின் பெருமைகளைப் பலபட உரைப்பதே யாகும். இங்கு உரைத்த பண்டாசுர விருத்தாந்தம், லலிதா ஸஹஸ்ர நாம த் தி லே “மஹாபாசுபதாஸ்திராக்னி நிர்தக்தாசுரசைநிகா” காமேச்வராஸ்திர நிர்தக்த ஸபண்டாசுர ஸையகா” என்ற நாமங்களால் விளங்கும். மற்ற நாமங்களில், சில பண்டன் கதை உரைக்கின்றன. அவை வருமாறு:— “பண்டாசுர வதோத்யுக்த சக்திசேனா சமன்விதா, பண் ட புத்ர வதோத்யுக்த பாலாவித்ரம் நந்திதா” பண்டாசுரேந்தர நிர் முக்த சஸ்திர ப்ரத்யஸ்திர வர்ஷிணீ” இந்த நாமங்கள் இவ் விருத்தாந்தத்தை விளக்க வல்லவையாம்.

மணியொளி கக்கும் விரல்நகம்

பத்தின் வளரொளிக்கண்

அணியொளி தாங்கிய மாயவன்

தோன்றிய ஐயிரண்டாம்

பணியொளி வீசும் திருமேனி

காட்டும் பரிசுடையாய்

பண்யொளி யானெய்த நின்றிரு

நோக்கினைப் பாலிப்பையே.

66

உரை :- நவமணிகளின் ஒளியைக் காலுகின்ற உன்விரல் நகம் பத்திலிருந்து வளரும் ஒளியில் அழகான ஒளியுருவம் உள்ள திருமால் அவதரித்த பத்தான ஆபரண காந்தி வீசும் திருமேனிகளைக் காட்டும் தன்மையுடையாய் ! உன்னைப் பணிந்து பெறும் ஒளியை நான் அடைய, உன் திருநோக்கை அருள்வாயாக.

வி-ரை :- இறைவியின் விரல் நகம் பத்தின் பெருமை இச் செய்யுளில் உரைக்கப்படுகின்றது. அரதன் வொளி அந்நக பந்தியிலிருந்து இயல்பாகவே எழுகின்றது. அவ்வொளியிலே அற்புதமான ஒரு நாடகம் நடக்கிறது. அந் நாடகம் எண் சுவையும் விளக்குவதாயுள்ளது. நாராயணன் “யதாயதாஹி தர்மஸ்யக்லானிர் பவதி பாரத! அப்யுத்தானமதர்மஸ்ய ததாத் மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்” என்று பகவத் கீதையில் தான் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பத்து முறையவ தரித்தான். அவ்வவதாரங்களை யன்பர் நினைத்து உருகு வ துளது. இவ்வவதார வைபவங்களை பாகவதாதி கிரந்தங்களிற் கண்டும், கேட்டும், உலகம் அறிந்துள்ளது. இங்கு பரதேவதை யின் பிராசஸ்தியப் பிரசங்கத்தால் ஒரு உண்மை உரைக்கப்படு கின்றது. இறைவியின் விரல் நகம் பத்தும், ஒவ்வொரு காட்சி தருகின்றன. இடக் கரத்தின் சிறு விரல் நகம் முதலாக, வலக் கரப் பெரு விரல் நகம் ஈராக, உள்ள பத்தும் இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. பாசாங்குசம் ஏந்திய இரு கரங்களை விட்டு, அபயவரதம் தாங்கிய கைகளையே இங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இடக்கைச் சிறு விரல் நகத்தில் மத்ஸ்ய உருவம் விளங்கும். அடுத்த கணையாழி விரல் கூர்ம உருவம் காட்டு கிறது. இங்ஙனமே வரிசையாகத் திருமால் தசாவதாரங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விரல் நகத்தில் தோன்றும் காட்சி வருணிக்கப்படுகின்றது. திருமாலின் அவதாரத் திருமேனி ஒவ்வொன்றும் பணி ஒளி வீசுவதாம்-பணி ஒளி-ஆபரண காந்தி. நான்காமடியில் வந்த இத் தொடர் வேறு பொருள் உள்ளது. பணியொளி-வினைத்தொகை. ஆபரண காந்தி யென்ற பொருள் தரும்போது, வேற்றுமைத் தொகை. பணிந்து பெறும் ஒளி, பணிவதாற் பெறும் ஒளி, பணிகளைப் புரிவதாற் பெறும் ஒளி, என்று பலவாறு நான்காமடியில் வந்த தொடர் மொழிக்குப் பொருள் கூறலாம். நக பந்தியிலே தசாவதார காந்தி காட்டும் இறைவியிடம் அன்பன் வேண்டுவது, நான் பணியொளியெய்த உன் திருநோக்கைப் பாலிப்பாய், என்பதே ஆகும். விஷ்ணு

சக்தி விளங்கும் அவதார வருவங்கள் நகத்துள் அடங்குவது, இறைவி பெருமையை அளந்து அறியது. “கராங்குளி நகோத் பன்ன நாராயண தசாக்ருதி:” என்ற திருநாமம் இங்கு நினைவுக்கு உரியது:

பாலனம் தேவி விழிக்கடை
யாற்றும் பரிசறிந்தும்
பாலனம் கேசவன் மெய்ப்பணி
யென்னும் பழமறைகள்
பாலனம் வேண்டும் குழவியும்
ஏங்கிப் பழங்கஞ்சியைப்
பாலனம் என்றே பருகும்
குழவியும் பற்றினவே.

67

உரை :- தேவியின் கடைக் கண்ணோக்கமே உயிர்களைக் காக்கும் பணியை இயற்றும் தன்மையை யறிந்தும், பழமை யான வேதசாஸ்திரங்கள் உயிர் காக்கும் பணி திருமாலுக்குரியது. என்று கூறுவதுண்டு. பாலின் சோறு வேண்டுமென்று கேட்கின்ற செல்வக் குழந்தையும், ஏக்கமுற்று இளைத்துத் தாய் தரும் பழங் கஞ்சியைப் பாலின் சோறு என்றே கருதிப் பருகும் ஏழைக் குழந்தையும் பராசக்தியிடம் பற்று உடையனவே.

வி-ரை :- விழிக்கடை-விழியின் கடைப் பகுதி. கடைக் கண். பாலனம்-காக்கும் பணி. பழமறை-வியாசரால் நான்கு பிரிவாக வகுக்கு முன்பே அமைந்த தொகுப்போடு கூடிய எல்லையில்லாத வேதங்கள். நாராயணன் காத்தற் கடவுள் என்று வேதம் உரைக்கிறது. தேவியின் கடாசுடி வீசுடிணமே ஐகத் பரிபாலன சக்தியுள்ளது. பேராற்றலுள்ள பாதேவதை அநாயாசமாக நிகழ்த்தற்குரிய இப்பணிக்கு நாராயணன் என்ற தேவன் ஒருவன் வேண்டுமா வென்று சிலர் கேட்கலாம் நாராயணனாகிய தேவனும் சிவசக்தியுருவமே ஆதலின், சிவசக்தி காரியம்

நாராயணனே செய்வதாக உரைப்பது தவறாகாது. பரதேவதை கடைக்கண் ஒளி பாய்ந்த உலகம் எல்லாம், உயிர் எல்லாம், தத் தமக்கு வேண்டிய வாழ்வுகளெல்லாம் பெறுவது உண்மை. பால்-அன்னம் பால் கலந்த சோறு. அன்னம், அனம் என்று செய்யுள் விகாரம்பெற்றது. செல்வக் குழந்தை பொற்கிண்ணத் திலே பாலின் சோற்றை அலக்ஷ்யமாக உண்கின்றது. ஏழைக் குழந்தைக்குப் பசி அதிகம். பசிக்கு வேண்டுமளவு உணவு கிடைப்பதும் அரிதே. ஏழைக் குழந்தையின் தாய் தன் செல்வத்துக்குத் தனக்கு அரிதிற் கிடைத்த பழங் கஞ்சியை உணவாகத் தருகின்றாள். அக் குழந்தை அதனைப் பாலின் சோறு என்று கருதி மனமகிழ்வோடு உண்டு பசியாறுகின்றது. செல்வக் குழந்தை பாலன்னத்தைத் தாதி வருந்தி ஊட்ட உண்கின்றது. அந்நிலையிலும் பெரும் பகுதியை ஒதுக்கி விடுகின்றது. இவ்விரு வகைக்குழவிகளும், ஜகன்மாதாவான பரதேவதையின் கடாசுஷ வீக்ஷணத்துக்குச்சமான யோக்யதையுள்ளவர்களே. செல்வக் குழந்தை தன்னிடம் காட்டும் பற்றைப் பெரிது என்றும், வறிய குழந்தையின் பற்றைச் சிறிதென்றும் அன்னை கருத மாட்டாள். இரு திறத்துப் பற்றையும் ஒரு முகமாக ஏற்ற இறைவி அவரவர்க்குரிய நலங்கள் எல்லாம் அருளுகின்றாள். ஏழைக் குழந்தை பழங் கஞ்சிக்கும் ஏங்குகின்றது. செல்வக் குழந்தை, பாலனத்தை விருப்பமதிக மின்றி உண்கின்றது. இந்த நிலை அவரவர் வினைப்பயன். இவற்றை அறிந்தேயிருக்கும் இறைவி இரு வகை மக்களுக்கும் தக்க நலங்களை அருள்வதே கடமையாக்கொண்டு தன் செயலை யருளாலேயே விளக்குகின்றாள்.

பற்றற்ற ஞானியர் நெஞ்சுட் புருந்து பயில்திருவை
முற்றத்தி லாயிரம் கோடியர் கன்னியர் முன்முன்வந்து
கற்றுற்ற நற்பணி பூணற் கருள்செய் கடைக்கணியை
உற்றுற்ற நாட்ட முரைத்துத் திரும்பாய் உளச்சுரும்பே. 68

உரை :- மனவண்டே ! அகப்பற்றும், புறப்பற்று மற்ற ஞானியர்களின் மனத்துட் புகுந்து, பழகும் தேவியை, முற்றத்தில் ஆயிரம் கோடி கன்னிப் பெண்கள் முன்முன்னாக வந்து, தாம் கற்றுத் தெளிந்த நல்ல பணிகளைப் பூண்டிருக்க அருள் செய்யும் கடைக்கண் உடைய பரதேவதையை யணுகி, என்னிடமுள்ள நாட்டத்தை உரைத்து, மீண்டு வருவாய்.

வி-ரை :- ஞானிகள் இயல்பாகவே இருவகைப்பற்று நீங்கியிருப்பர். முன் பல பிறப்புக்களிலே கடுந்தவம் புரிந்து, அத்தவத்தின் பயனாக, மெய்யறிவுச் செல்வம் பெற்ற ஞானிகள், தம் மனக் கோயிலின் கண் இறைவி திருவுருவை அநவரத தரிசனம் செய்யும் பாக்கிய முடையவர். அகங்காரம், மமகார மிரண்டுமில்லாத மனத்தையே தேவி தன் திருக்கோயிலாக உவப்புடன் ஏற்றுக் கொள்கிறாள். திருவள்ளுவரும் “ யானெனதென்றும் பிணக்கறுப்பான் வாணோர்க்குயர்ந்த வுலகம் புகும் ” என்ற குறளில் இக் கருத்தை விளக்கியிருக்கின்றார். இறைவி எல்லாநெஞ்சிலும், புகுவதும், உறைவதுமுண்டு. ஆயினும் பற்றற்ற ஞானியர் நெஞ்சிலே புகுந்து, பயில்கின்றார். பயில்தல்-அனவரத தர்சனாத்மகமாய் அந்நெஞ்சிலே நித்யவாசம் செய்கின்றார் என்ற கருத்தை விளக்க வந்த சொல்லாகும். ஆயிரம் கோடி கன்னியர் பணிபூணல்-இறைவி திருக்கோயிலின் பணிபூண்டிருக்கும் பெரும் பேற்றை முன் பல பிறவிகளிலியற்றிய தவப் பயனாகப் பெற்ற சித்தியர். இவர் கன்னியராகவே இருந்து, இறைவி திருக்கோயில் அலகிடல், கோலமிடல், பூப்பறித்துத் தருதல், இறைவிக்குரிய உபசாரங்களைப் பணிவோடு இயற்றல் முதலிய பலவகைப் பணிபூண்டிருப்பர். இப்பெண்டிர் தேவி திருக்கண்ணோக்கை நன்கு கவனித்திருந்து, அவ்வப்போது வெளியாகும் திருக் குறிப்புக்கேற்ற பணிபூண் மனமு வந்து துழந்திருப்பர். கடைக்கணி-கடைக்கண்ணையுடையாள். ஞானியர் நெஞ்சுட் பயில் திருவும், கன்னியர் திருப்பணியேற்ற கடைக்கணியும் ஆன இறைவியை அணுக விரும்பும் அன்பன், தன்

மனத்தை யொரு வண்டாக்கி, அதனையே அவள்பால் தூது விடுகின்றான். ஞானியர் வாழ்வையும், கன்னியர் வாழ்வையும் பாவித்தவகுதலின், மனச் சுரும்பை அன்னையிடம் போக்கும் பொழுது, ஆண்மை வேடத்தில் “நான் இறைவி அடிமையாக இருக்கவேண்டும். என்ற திருவுளக்குறிப்பு அவட்கு இருந்தால் ஞானியர் வாழ்வு எனக்கு கிடைக்கவேண்டும். என்று வேண்டி வருக என்றும், என்னை யொரு பெண்ணடிமையாக்கித் தன் திருப் பணிக்கு ஆளாக்கும் அருட் குறிப்பு இறைவிக்கு இருக்குமாயின், அவள் திருமுன் பணிபூண்டிருக்கும் கன்னியர்க்கு வாய்த்தபேறு எனக்கும் வாய்க்கும்படி என் குறிப்பை உரைத்து, திருவருள் வேண்டி வருக என்று தூது போக்குகிறான். பெண் பிறவி பெற்றவர், ஆண் தெய்வத்திடம் வண்டையும், மனத்தையும் தூது விடுவது கவிசம்பிரதாயம். இது அதற்கு மாறான புது நெறி திருமங்கை மன்னன் மடல் பாடிய நெறி போன்றது. இது என்று கருதத்தகும்.

சுரும்பர் படியா மலர்தேடி யன்னை சுடரடியில்

அரும்பர் நிகர்க்கும் விரல்வருந் தாமை யடுக்கிவைத்தே

இரும்பை வெலுமனம் தன்னையும் பூவென வேற்றருள

விரும்பி யருள்கென வேண்டுவ ரன்றோ விழுத்தவரே. 69

உரை :- பெந்தவம் பூண்ட நன்மக்கள் வண்டுபடியாத மலர்களை கதிர் எழுமுன் தேடிப்பறித்து, அன்னையின் ஒளிமிக்க பாதத்திலே அரும்பு போன்ற விரல்கள் வருந்தா வண்ணம் அடுக்கிவைத்து, இரும்பை வன்மையால் வென்ற மனத்தையும் பூவாக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பி அருள் புரிவாயாக என்று இறைவியை வேண்டுவார்.

வி-ரை :- சுரும்பர், அரும்பர் - அர் போலி. சு ரு ம் பு, இயல்பு. வண்டுபடிந்த மலர் இறைவிக்கு அர்ப்பணம் செய்யும் தகுதி இழப்பது. தூரிய உதயத்துக்கு முன்னே மலரும் சிவ

மலர் வகையுண்டு. உதய காலத்தில் மலர் வன சிலவுண்டு. வண்டுகள் தேன் பருகும் பொருட்டு, மலரிற் படியும். தேன் பருகப் பெற்ற மலர் தன் தூய்மை இழப்பதாதலின், அர்ச்சனைக்குத் தகாததாம். “காலை யெழுந்து கடிமலர் தாம் கொணர்ந்து” என்ற அடியின் கருத்தும் அதுவே. தூயன “புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டுப் பூமாலைப் புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடி” என்று பெரியாரும் இக் கருத்தே விளக்குகின்றார். சுரும்புபடியா மலரைத் தேடி யெடுத்து, இறைவி தாளுக்கு அர்ப்பணம் செய்யத்தக்க முறை இரண்டாமடியில் நன்கு உரைக்கப்பட்டது. “அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர் - அடிக்கு நெறிஞ்சிப் பழம்.” என்ற வள்ளுவர் கருத்துக் கேற்ப இறைவியின் திருவடி மென்மை உரைக்கப்படுகின்றது. மலரினும் மெல்லிய அரும்புகள் போன்ற திருவடி விரல் வருந்தாவண்ணம் மலர்கள் அங்கு இடப்பட வேண்டும். ஆயிரத்தெட்டு நாமங்களை யு முரைத்து, அன்னை திருவடிமேல் மலரிடுவோர் மலர்கள் வீழும் வீழ்ச்சியால், திருவடி வருந்தா வண்ணம், மேன்மேல் ஒன்றொன்றாக இடல் வேண்டும். மலர்களால் அர்ச்சித்தவளவினே பூசனை முடிந்து விடாது மனத்தையும் மலராக அர்ப்பிக்கவேண்டும். மனமோ கல்லினும் கடிது. இரும்பினும் வலிது. அது இளகி, உருகிப் பூவினும் மெல்லிதாகி இறைவி தாட்கே உரிதாகும்படி செய்து, அவள் அருளை வேண்டி இடவேண்டும். ஆயிரம் பூக்களைக் கொண்டு அர்ச்சித்தும், மனத்தினைத் திருவடியில் வையாத அன்பன் பூசனை பூர்த்தியாதலில்லை. இந்த நெறியறிந்து, தம்மையும், தம் மனத்தையும் இறைவி திருவடித் தொண்டிற்கே அர்ப்பணம் செய்து, காலமெல்லாம் வேறு நினைப்பின்றி அருள் நெறியில் உறுதி பூண்டு, தேவி திருவருள் வெள்ளத்தில் நீந்தும் தகுதிபெற்று வாழ்பவர் முன்பு பல பிறவிகளில் அருமை மிக்க தவம் புரிந்த பெருமக்களே, என்பது தெளிவாக உரைக்கப்பட்டது. செல்வத்தாலோ, கல்வியாலோ, கலைத் திறத்தாலோ, அருள் வெள்ளமாகிய தேவியை வயமாக்கலாமென்பது என்று

மியலாது. பிறவிகள் பல தவம் புரிந்து, மனம் உருகிவந்த பக்திபரிபாகத்தாலேயே, அவளை வயப்படுத்தி, அவளுக்கு நாம் உரிமை, நமக்கு அவள் திருவருள் உரிமை என்ற தொடர்பு கொண்டாடலாம் என்பது கருத்து.

தவமோ பிறவியில் என்று மறியாச் சதிருடையேன்
பவமோ வெடுத்தன வெண்ணித் தொலையாப் பழங்கணக்கே
சிவமோ சிவையோ சிவத்துட் சிவையோ சிவையகத்தே
சிவமோ வறியேன் அறிவித்துக் காத்தருள் தெய்வதமே. 70

உரை :- தவம் என்பது இன்னது என்பதை இப்பிறப்பில் என்றும் அறியாத திறம் உடையேன். நான் எடுத்த பிறப்போ எண்ணித் தொலையாத பழங் கணக்காகும். நான் தேடி அடைவதற்குரிய தெய்வம் சிவமோ, சிவையோ, சிவத்தின் அகத்தே யுள்ள சிவையோ, சிவையின் அகத்தேவுள்ள சிவமோ அறியேன் என் தெய்வமே! புலனேசுவரியே! நீயே இன்ன தென்று அறிவித்துக் காத்தருள்வாயாக

வி-ரை :- முன்பல பிறவிகளில் தவம் புரிந்த பெருமக்களுக்கே இறைவியின் திருக்காட்சி வாய்க்குமென்பது சான்றோர் கருத்தாம். உலக மக்கள் உணர்ந்த உண்மையும் அதுவே. இங்கு இறைவி அருள் வேண்டும் அன்பன் தன் குறைகளை உண்மையாக உரைக்கின்றான். தவம் என்ற உரிமை பிறப்பில் என்று மறியாத புதுமை. சதிர் என்ற சொல் தமிழில் ஆழ்ந்த கருத்துள்ளது. “சித்ரம் வடதரோர்முலே” என்றச் ச்லோகத்தில் முதன் மொழியான சித்ரம் என்ற சொல்லுக்கு உள்ள பொருள் இச்சதிர்க்குமுண்டு. இவன் தனக்கு நேர்ந்த முன் பிறவிகளையும், அங்கிருந்த அனுபவங்களையும், சிறிதும் அறியாதவனே ஆயினும், முன்னைய பிறப்பு எல்லாவற்றையும் அடக்கியே உரைக்கின்றான் என்றேதோன்றும். முற்பிறப்பிறவம்புரிந்திருப்பின் நான் இப்பிறப்பிலே தேவியின் திருவருளுக்குப் பாத்திரமா

யிருப்பேனே. இப்பொழுது அப்பேறு வந்திலதே. ஆதலின் நான் இப்பிறப்பிலும் தவம் புரிந்திலேன் என்ற உறுதியால் “தவமோ பிறவியில் என்று மறியாச் சதிருடையேன்” என்று கூறிக் கொண்டான். எடுத்த பிறப்போ எண்ணித் தொலையா ஏட்டிலடங்காக் கணக்காம். “பஹுநீமேவ்ய தீதாநி ஜன்மாநி தவசார்ஜுன! தர்ந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப” என்ற கீதா வாக்கியம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இப் பிறப்பிலேனும் தவம் புரிந்து இறைவி அருள் புரியலாம் என்றாலோ, தெய்வம் இன்ன உருவம் உள்ளது. இன்ன செயல் உள்ளது என்று நான் அறியேன். என்று தெளிவாக உரைக்கின்றான். பரம் பொருள் என்பது சிவமோ, சிவையோ என்பது ஒரு ஐயம். சிவத்துளடங்கிய சிவையோ என்பது மற்றொரு ஐயம். சிவைக்குள் அடங்கிய சிவமோ என்று மற்றொரு ஐயப்பாடு. இவ்விதம் எழுந்த மூவகை ஐயவுணர்ச்சிகளையும் இறைவி திருமுன் தெரிவித்து, இரு கரமும் கூப்பி மணம் ஒடுங்கி நின்று தாயே என் மனத்தே எழுந்த ஐயத்தைத் தொர்வித்து உன் திருவருளாலே, நீ தெளிவித்த உபதேசத்தாலே, அடியேன் மெய்ப்பொருளை யுணர்ந்து, இப் பிறப்பிலேயே உய்திபெறவேண்டும் என்று மன்றாடுகிறான். அறிவித்து, காத்து, அருள்க என்று வேண்டுகோளும் முன்று விடுக்கின்றான் ஐயம் தெளிவித்து, அடிமையாக ஏற்றுக் காப்பாற்றி, அருள் வெள்ளத்தில் அவளோ ஆட்டவேண்டும் என்பதே அன்பன் வேண்டுகோள்.

தெய்வத்தைக் காட்டும் குருவார்

இன்று செகத்திலிலை

சைவத்தை வைணவம் சாத்தத்தைப்

பேசித் தமைவணங்கி

மெய்வைத்த வாழ்வினைத் தேடுக

வென்று விளம்புகின்றார்

கைவைத்த மெய்ப்பொருள் தேற்றிப்

புவனேசி காத்தருளே.

உரை :- தெய்வத்தை விளக்கிக் காட்டும் குருவார் இன்று இவ்வுலகிலில்லை. சைவம், வைணவம், சாக்தம் என்ற மத பேதங்களைப் பற்றிப் பேசித் தம்மை வணங்கித் தத்துவம் தெளியும் வாழ்வைத் தேடிக்கொள்க வென்று கூறுகின்றார். புவனேசுவரி நீயே உன் திருக்கரத்துள் அடக்கி வைத்திருக்கும் மெய்ப் பொருளை விளக்கியுரைத்து என்னைக் காத்தருள்க.

வி-ரை :- சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வர் முதலிய குரு முர்த்திகள் தத்வ தரிசனத்தை விளக்கியதே யன்றித் தம்மையடைந்தவர்க்கு, மெய்ப் பொருளை யனுபவத்தால் அடைவிக்கவும், ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். சம்பந்தரும், அப்பரும் மணி வாசகரும், சுந்தரரும் அங்ஙனமே சைவநெறியிலே தொண்டு பூண்டிருந்தனர் நம்மாழ்வாரும், குலசேகரரும், நாதமுனிகளும், பிறரும் வைணவத்துக்கு இத்தொண்டு புரிந்தார். ஐகத் என்றும் போய்க்கொண்டேயிருப்பது நிலையாகவுள்ளதொன்றன்று. இத்தகைய உலகில், இன்று அருட் செல்வத்தை வேண்டுவார்க்கு நல்கத் தக்க, குருவார் இல்லையென்று கூறத் துணிகின்றான். தனக்கு அருட் குரவர் வாயாத குறையை நினைந்து மனமுருகும் தொண்டன் ஒருவன். அருட் குரவர் காட்டிக்கொடுத்தாலன்றி தெய்வத்தைக் காணவியலாதென்று சான்றோர் உறுதி செய்திருப்பதால், எனக்கு அருட்குரவர் காட்சி கிடையாதோவென்று ஏக்கத்தால், அவன் இங்ஙனம் கூறுகின்றான். உலகில் காணும் ஆசார்ய முர்த்திகளுக்கு உள்ள பொதுப் பண்பை ஒருவாறு உரைக்கவும் துணிகின்றான். அவர் தம் தம் சம்பிரதாயமான சைவ, வைஷ்ணவ, சாக்த தத்வங்கள் சிலவற்றை நூல்களில் உள்ளவாறு ஒப்பித்து, மெய் வைத்த வாழ்வினைத் தேடுக வென்று விடைகொடுத்து விடுகின்றார். “ குருமுகமநதீத்ய ப்ராப்தவித்யானசேஷான் ” என்ற தனியனிற் கூறியவாறு, குருவருள் பெறுதே திருவருள் பெறவறியாத அளியேன் இவ்வுலகில் எவ்வழியாலே கரையேறுவேன் என்ற ஏக்கம்கொண்டு, இறுதியடியில் இறைவியை வேண்டுகின்றான். புவனேசி ! என்னைக்காத்

தருள் என்று வேண்டு முன்பு, மெய்ப் பொருள் தேற்றிக் காத்தருள் என்று கூறிக்கொள்கிறான். மெய்ப் பொருளை குருமுகமாகவன்றோ அறியவேண்டும். நீ ஒரு குருவைத் தேடி உபதேசம் பெற்ற பிறகு இங்கு வருக வென்று புலனேசி கூறலாமோ வென்று கருதி, “கைவைத்த மெய்ப் பொருள் தேற்றிக் காத்தருள்” என்று வேண்டிக்கொள்கின்றான். குருமுர்த்திகளாக வருவோர் மெய்ப் பொருளைத் தெரிவிக்க, முன்பல பிறவிகளில் தவம் புரிந்து, தேடிய மெய்யறிவு உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். அங்ஙனம் வாய்ப்பது அருமையே. இறைவியிடம் மெய்ப் பொருள் கரஸ்தமாகவுள்ளது கையில் மறைத்துள்ள பொருளைக் காட்டிக்கொடுப்பது இறைவிக்கு மிகவும் எளிது. குருவரரோ அருள் வாய்த்தால் காட்டிக்கொடுக்கலாம். குருமுர்த்திகளைக் காணப் பெறாத அன்பன் வேண்டுகோள் இது வென்றே அறிய வேண்டும். இவன் தேவியையே குருவாகக் கொள்கின்றான். அப்பர் “கைஞ்ஞின்ற ஆடல் கண்டால் பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே” என்றார்.

காக்க வுரிமை நினக்குள
தன்றே கருணைவல்லி
மாக்கள் இனத்திடை மக்கள்
புகுந்து மயங்குகின்றார்
யாக்க வறிந்தவர் செல்வரைப்
போற்றி யிதயநொந்து
பாக்கள் பசிப்பிணி நீக்காமை
கண்டு பரிவரன்றே.

72

உரை :- கருணைக்கொடியே! அடியேமைக் காக்கத்தக்க உரிமை உனக்கே உளதன்றோ! உலகத்தில் மாக்கள் இனத்திலே மக்கள் புகுந்து மயங்குகின்றனர், செய்யுள் செய்யத் தெரிந்தவர் செல்வரைப் புகழ்ந்து, மனம் நொந்து, பாக்கள் தம் பசிப்பிணி போக்காமை யுணர்ந்து, உள்ளம் வருந்துகின்றார்.

வி-ரை :- உரிமை வேறு. கடமை வேறு அரசுடையார் குடிகளைக் காக்கும் கடமை உடையார், குடிகள் அரசினர்க்கு இறுத்தற்குரிய அரசிறையை முறைப்படி இறுக்கக் கடமை உடையார். இறைவிக்கு அன்பன் உள்ளத்தே உறையும் உரிமையுண்டு. அன்பனுக்கு இறைவி திருக்கோயில் புதும் உரிமையுண்டு. இங்ஙனமே இறைவிக்கு அன்பரைக் காப்பது கடமையாகாது. உரிமையாகின்றது. கருணை யென்ற பண்பு பலநிற மலர்களாக மலர்ந்து, தோன்றும் பூங்கொடி இறைவியென்று அறிந்து, அன்பன் அணுகுகின்றான். மக்கள் ஆற்றிவுள்ளவர். மாக்கள் ஐந்தறிவே உள்ளவர். உலகில் மக்களே சிலர். மாக்கள் பலர். பலகோடி மக்களை யொருநெடியிற் கொல்லும் படைகளைப் படைத்து, அவற்றைப் பிரயோகிக்க காலம் இடம் தேடுவார் மாக்களினத்தலைவரே. இது தகாச் செயலென்று, இடித்துரைக்கும் துணிவோடு எழுவோர் கோடிக்கு ஒரு வராயினும், அவர் மக்கள் என்ற தகுதியுடையார். இன்று மாக்கள் இனத்தில் மக்கள் புகுந்து மயங்குகின்றார் என்பது உண்மையே. தவம் புரிந்து காமதேனுவைப் பெற்ற ஒருவன், அதனால் இறைவிக்குப் பூசனையும், வேள்வியும் இயற்றவேண்டிய பொருள்களைப் பெற நினையாதே, அதனைக் கலப்பையிற் கட்டி உழ நினைப்பானாயின், அவன் அறிவை உலகம் பாராட்டுமா? அங்ஙனமே புலமையென்ற அபூர்வ சக்தி பெற்றவர் அதனை இறைவிக்கு அர்ப்பணம் செய்யாது, மனிதரைப் புகழும் துறைக்குப் பயன் படுத்துவது மிகவும் வருந்தத் தக்க செயலே. செல்வரைப் புகழ்ந்து பாடி ஒன்றும் பெருமல் இதயம் நொந்து, வருந்தும் கவிகள் சுவானுபவத்திலே ஓர் உண்மையை உணர்கின்றார். தாம் பாடிய பாக்கள் பசிப்பிணியை போக்குவன அல்ல வென்று அவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. ஒரு புலவர் " சொல்லுக் கட்டும் புலவரைக் கண்டக்கால் தூறிப் பாய்ந்து கதவை யடைத்தெதிர் மல்லுக் கட்டும் மடையரைப் பாடவோ " என்று நெஞ்சு நைந்து பாடி இருக்கின்றார்.

பரிவின் திருவுரு ஞானத்தின் மெய்யுரு பத்திசெயும்
உரியன் துயர்ப்பிணி போக்கு மருந்துரு ஒன்றுளதே
சரியன் வெளியவன் செய்யவன் ஞானத்தின் காட்டையென
அரியர் தெளித்த புவனேசி யன்னை யருளுருவே. 73

உரை :- அருளின் திருவுருவம், அறிவின் மெய்யுருவம், பக்தி செய்கின்ற உரிமையுடையான் துயர்ப்பிணியைப் போக்கும் மருந்தின் திருவுருவம் ஒன்று உள்ளது. கருநிறம் உள்ளவர், வெண்மை நிறம் உள்ளவர். செந்நிறம் உள்ளவர். ஞானத்தின் பரா காஷ்டை. என்று பெரியோர் தெரிவித்த புவனேசுவரியான தாயின் அருளுருவமே.

வி-ரை :- பரிவு - பரிந்து இரங்கி, உள்ள முருகி, எளியார்க்கு உதவும் இயல்பு. அருள் என்ற ஒரு சொல் இப்பண்பை விளக்கும். ஞானம்-மெய்யறிவு. அருளும் அறிவும் ஒன்றிய திருவுருவமே இறைவி திருவுருவம். அறிவு இல்லாத அருளும், அருளில்லாத அறிவும், சிறப்படைவதில்லை என்பதை உலகத்தில் எங்கும் காணலாகும். ஒருவர் வருந்துகின்றார் என்ற உண்மையை உணர்தற்கு அறிவு வேண்டும். அறிவு தூண்ட அருள் எழுந்து உதவச் செல்லும். இறைவி அறிவும் அருளும் தன் உருவமாக உடையனாதலின் ஒன்றை ஒன்று தூண்டுதல் வேண்டா. இரண்டும் சம காலத்தில் இயங்கும். பக்தன் துயர்ப்பிணி - பிறவிப்பிணி. இப்பிணிக்கு மருந்தும், மருத்துவனுமா யிருப்பவன் இறைவனே. இருப்பவன் இறைவியே. மருந்து வேறு, மருத்துவன் வேறுக இருந்தால், மருந்து சில காலங்களிற் பலிக்காது போவது முண்டு. “பிறவிப்பிணி மருத்துவன்” என்ற பெயர்க்கு உரிமை பூண்ட இறைவன், தானே மருந்துமாதலின் பிணி நீங்காது நிற்க விதியில்லை. இறைவிக்கும் இதனையே பொருத்தி நோக்கவேண்டும். அருள், அறிவு, பிறவிப் பிணி மருந்து என்ற மும்மைச் சக்தியுமே ஒரு உருவமாக இருப்பதாகும். கரியன்-மலைமகள். வெளியவன்-கலை

மகள். செய்யவன்-ஞானத்தின் காட்டை "ஸாகாஷ்டாஸாபரா கதி:" என்று வேதத்தில் விளக்கப்பட்ட பொருள். காட்டை-முடி பொருள், அரியர்-உலகில் பிறப்பதும், உலகத்தோடு ஒன்று வாழ்வதும், இன்றிய அவதார மூர்த்திகள். ஞான மூர்த்திகள் ஆதலின் இப் பெரு மக்கள் புவனேசுவரி திருவுருவத்தைப் பொது மக்களும் அறிந்து நல்வழிப்படரும்படி தெளிவிக்கத்தக்கவர் ஆவர். பக்தி செய்யும் உரியன்-இறைவியிடம் பல பிறப்புக்களிற் புரிந்த புண்ணியத்தாற் றொடர்ந்து வரும் பக்தியை உடையவனாகி, அப் பக்தியால் தூண்டப்படும் திருப்பணிகளைப் புரிந்து வருகின்ற உரிமையாளன். இறைவியே அவனை உரிமையென ஏற்றுக்கொண்டதால், அவன் உள்ளத்தைத் தளரச் செய்யும் பிறவிப் பிணியைப் போக்கும் மருந்தாகிக் காட்சிகொடுத்து ஆட்கொண்டருள்கிறான். மருந்து இங்கு பிணிபோக்கும் மருந்து மாத்திரமன்றி அமுதமும் ஆகும்.

அருளே யறிவே பிணைந்து விளங்கு மழகுடையாய்
இருளே பொருந்து முலகத்தி லேனோ வெனைப்பிறப்பித்
துருளே பிறந்து மிறந்து மெனவிட் டொதுங்கினையே
சுருளே பொருந்து குழலி யிதற்கேது சொல்லுதியே. 74

உரை :- அருளும், அறிவும் பிணைந்து விளங்குகின்ற அழகுடைய இறைவியே, சுருள்கள் பொருந்திய கூந்தலையுடைய தாயே! இருள் பொருந்திய உலகத்தில் என்னைப் பிறப்பித்து, பிறந்தும், இறந்தும் உழல்கவென்று ஏனோவிட்டு ஒதுங்கினாய் இதற்குக் காரணம் கூறுவாயாக.

வி-ரை :- இறைவி அழகே உருவான திருவினள். அழகுருவம் பொருந்தியதோடு, அருளும், அறிவும் ஒன்றி விளங்குகின்றாள். அழகு என உரைத்தது இங்கு எளிதில் விளக்க இயலாதது. அழகு, அழகி என்ற இருமை அறிய அமைந்த அழகு சிறுமை உள்ளதே. அந்த அழகுவளர்வதும் தேய்வதுமுண்டு இறைவிக்கு உடைமையான அழகோ, அபேதமாகக் குணகுணி

பேதம் விளங்காத வாறு அமைந்தது. அவன் அழகே; அழகு அவனே; என்று உணர வேண்டும். அழகைக் குணமாக உடையவன் அல்லன். அழகே ஆக அமைந்தவன். இக்கருத்து கல்வியிற் சிறந்த கம்பர் வாக்கிலே “ஐயோ இவன் வடிவென்ப தோர் அழியா அழகு உடையான்” என வந்தது. இராமன் திரு வடிவம் அழியாத அழகே என்கின்றார் அவர். அழகே வடிவமான இறைவிக்கு, அறிவும் அருளும் அதனோடு ஒன்றி ஏற்றம் தருகின்றன. அழகுள்ள உருவினர் அழகற்ற செயல் செய்யவும், அழகற்ற சொற் சொல்லவும் அழகற்ற நினைப்பு நினைக்கவும், அழகற்ற காட்சி காணவும், இசையார். அழகே உருவான இறைவி இருள் உலகத்தில் என்னைப் பிறப்பித்துப் பிறப்பு, இறப்பென்ற இருமைகளில் என்னை ஏன் உழல் விடுகின்றான் என்று அன்பன் கேட்கின்றான். இறைவி இயல்புக்கு இது பொருந்தாது என்பதே இவன் கருத்து. அருள், அறிவு, அழகு, ஒளி, ஆற்றல் எல்லாம் உருத் திரண்ட அம்பிகை, இருள் மய வாழ்வில் நான் பிறந்து இறந்து மீண்டும் பிறக்கவும் இறக்கவும் காரணமான வினைகளைச் செய்து உழல் விடுத்தது எக்காரணத்தால் என்று கேட்கின்றான். இறைவி திருவுளங்கொண்டால், ஒரு நொடியில் பிறவித் துயர் ஒழித்து, என்னைத் தன் அடியிற் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். உன் திருக்கண்ணோக்கு என்பாற் சிறிது படருமாயின், நான் இந்த இருளுக்குள் மீண்டும் புக வேனா? என் செயலால் நான் பிறந்தேன் என்று எண்ண மாட்டேன். வினைவயத்தானே பிறப்பும், இறப்பும் தொடர்ந்து வருகின்றன, என்றால் இத் தொடரை ஒரு நாள் அறுத்து என்னை இந்த இருட் படலத்தினின்று, அகற்றி, உனது திரு வருவான அருட் படலத்தில், ஒளிப்படலத்தில், அழகுப் படலத்தில் என்னை ஒன்றச் செய்தற்கு அமையும் ஆற்றல் உன்னிடம் இருப்பது உணர்ந்தே அனுகுகின்றேன் என்று புகழ்ந்து உரைக்கின்றான். “வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதம் முதலாம் எனைத்தாய நூலகத்தும் இல்லை” என்ற ஞானை கருத்தை இவ்வன்பன் அங்கீகரிக்க வில்லை. என்பது துணிவு. இறைவி

அருள் முன்வந்து வினை வலியை ஒழித்து ஆண்டருளும் என் பதே கருத்து.

சொல்லே பொருளே சுவையே அணியே தொடர்கிளியே
மல்லே மிகுந்த மயிடனும் பண்டனு மாய்ந்தொழிய
வில்லே கணையே கதையே சுரிகை விதித்தனையால்
எல்லே நிறைந்த வருவோ டிதயத் தெழுந்தருளே. 75

உரை :- சொல்லும், பொருளும், சுவையும், அணியும் தொடரும் கிளியே! வலிமை மிகுந்த மயிடனும், பண்டனும் இறந்தொழியும்படி, வில்லும், அம்பும், கதையும், வாளும் புறப் படக் கட்டினாயிட்டாய். ஒளி நிறைந்த திருவுருவத்தோடு என் இதயத்தில் எழுந்தருள்வாய்.

வி-ரை :- இறைவியைக் கிளியென்று உருவகித்த கவி, சாதாரணமாகவுள்ள கிளிக்கும், இறைவிக் கிளிக்கும் உள்ள வேற்றுமையை விசேஷணத்தால் விளக்குகின்றான். கிளிப் பறவை ஒருவர் பயிற்றிய சொல்லைப் பொருள் தெளியாது உரைக்கும். இறைவிக் கிளியோ சொல்லும் பொருளும் சுவையும் அணியும் தொடர்ந்து பற்றும் நிலையில் உளது. பறவைக்கிளி எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் கட்டுக் கதையான காதம்பரியில் அன்றி வேறு எங்கும் பொருள் தெளிந்து பேசியதில்லை. பாரதத்தில் வரும் கிளி இரண்டும் இருந்த இடங்களிற் பழகிய சொற்களையே பேசின. இறைவிக் கிளிக்கு உள்ள சிறப்பியல்பு இரு வகையாக உணரத்தகுந்தது. இறைவியைக் கவிஞன் மனத் தெழுந்த சொல்லும், பொருளும், சுவையும், அணியும் தொடர்ந்து பற்ற முயல்கின்றன. அமலையும் அருட் சிறப்பால் அக்கவி வாக்கினின்று எழுந்த சொல் முதலிய நாற் பொருளையும் செவியேற்று, அவற்றால் விளங்கிய கருத்தை உள்ளத்தே யமைத்து, அவற்றைத் தூது விடுத்த கவிஞனுக்கு அருள் செய்கின்றான். சொல் முதலியன இறைவியைத் தொடர்வது ஒரு நிலை. இறைவி அவற்றைத் தொடர்ந்து, அன்பனுக்கு அருள்

விரைந்து வருவது மற்றொரு நிலை. பண்டாசுர விருத்தாந்தம் முன்பு விளக்கப்பட்டது. மயிடனையும் இறைவி ஒறுத்த வரலாறு தேவி மான்மியத்தானும், தேவீ பாகவதத்தாலும் நன்கு அறியப் படுவதே. மயிடன் இறைவி செற்ற கதையை இளங்கோ வடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார். “ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியி னுரியுடுத்துக் கானத் தெருமைக் கருந்தலைமேல் நின்றாயால், வாறோர் வணங்க மறை மேல் மறையாகி ஞானக் கொழுந்தாய் நடுக்கின்றியே நிற்பாய் ” “வரிவளைக்கை வாள்ஏந்தி மாமயிடற் செற்றுக் கரிய திரி கோட்டுக் கலை மிசை நின்றாயால், அரியான் பூமேலோன் அக மலர்மேல் மன்னும் விரிகதிர்ஞ் சோதி விளக்காகியே நிற்பாய் ” (வேட்டுவவரி). முதலடியிலும் முன்றாமடியிலும் வந்த ஏகாரங்கள் எண்ணுப் பொருள்தர வந்தன. விதித்தனையால் என்ற சொல் விதிர்த்தனையால் என்றும், இருக்கலாம். ஆபுதங்களை விதிர்த்த வளவில் அவுணர் நடுங்குவர் என்ற பொருள் கிடைக்கும். ஆற்றல் உருவான இறைவியை ஒளியே மிகுந்த இயற்கையுருவத்தோடு, இதய கமலத்தில் எழுந்தருளியருள் புரிய வேண்டுமென்று இங்கு அடியவன் வேண்டுகின்றான் மயிடன் எருமை யுருவத்தோடு இறைவியை யெதிர்த்து அழிந்தான்.

எழுந்து நடந்து கரமிரண் டேந்தி யிரக்கமுற

விழுந்து பணிந்து பொருளைச் சுமக்கும் விழலர்முனம்

அழுந்து துயரினை யோதி யழாமல் அருள்நிறைந்த

கொழுந்து மணக்கும் தருவாகும் தேவியைக் கூடுமினே. 76

உரை :- இருக்கை விட்டு எழுந்து நடந்து, இரண்டுகைகளையும் ஏந்தி இரக்கம் தோன்ற நிலத்தில் விழுந்து பணிந்து, பொருட் குவையை வறிதே சுமக்கும் வீண் மக்கள் முன்னிலையிலே நீர் அழுந்தி வருந்தும் துயரத்தைக் கூறி அழாதிருக்கும் பொருட்டு, அருள் நிறைந்த கொழுந்து மணக்கும் கற்பகதருவான தேவி பவனேசுவரியை அடைமின்கள்.

வி-ரை :- இப்படித் தொழில் உடையார்க்கு ந ல் ல றி வு கொளுத்தும் கருத்தால் இச் செய்யுள் எழுந்தது. இறைவியை தியானிக்கச் சற்றே இருப்பதற்கும் மனமில்லாதவறியர் நிலையை உள்ளவாறு சித்திரிப்பது இச் செய்யுள். அவர் செய்யும் ஒவ் பொரு செயலும் முறையே வருகின்றது. எ ழு ந் து நடத்தல் முதற்படி, இரு கையும் விரித்து ஏ ந் து த ல் இரண்டாம்படி, இரக்கமுற விழுந்து பணிதல் முன்றும்படி. அழுந்துயரம் ஓதி அழுதல் நான்காம்படி, இத்தனை கோலமும் எவர்முன்னே நிகழ்வன என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். பொருளைத் த ம க் கு ம் பிறர்க்கும் உதவாது வறிதே சுமக்கும் விழலர் முன் நிகழ்வது. பயன்படுத்தாத பாவத்தால் அவர் பொருள் சுமக்கும் விழலர் ஆயினர். விழல் - பயனற்ற பூ ண் டு. விழலுக்கிறைத்த நீர் என்ற தொடர்பார்க்க. விழல் அழிந்து விழுவது. விழலர் - விழல் போன்றவர். தாழ்ந்த மனப்பண்புள்ள மக்கள் என்ற இரு பொருள் தரும். அழாமல் என்ற சொல்லுக்கு அழாதிருக்கும் பொருட்டு என்ற பொருள் பொருந்துமே ஆயினும் ம ற் ரெ ரு பொருளும் கூறலாம். விழலரிடம் சென்று குறை கூறி அழாது இறைவியின்பக்கலை அடைமின் என்றும் உரைத்தல் தகும். இறைவியை வணங்கி விட்டால் இந்த நிலை வராது ஒழியும் என்பது முதற் பொருளால் வந்த கருத்து. இரக்கம் என்ற சொல் தம்மிடமுள்ள இரக்கக் குறிப்பை வெளியிடவும், அவர்க்குத் தன் நிலைகண்டு தோன்றும் இரக்கத்தைக் குறிக்கவும் உதவும். தேவியை அருள் நிறைந்த தருவென்றது ஒன்று. கொழுந்து மணக்கும் தரு என்றது மற்றொன்று. அருள் மணம் கொழுந்துகளில் மணப்பதால் நெடுந் தொலைக்கண் உள்ளாரை அ த் த ரு தன் மணத்தால் அருகே அழைத்து உதவும் என்ற உண்மை வெளியாயிற்று. அருள் நிறைந்த என்ற விசேஷணம் த ரு வை விசேடிப்பது. கொழுந்து மணக்கும் எ ன் ற விசேஷணமும் தருவையே விசேடிப்பது. அருளே கொழுந்திலிருந்து எழுந்த மணமாம் ஆயினும் அருளைக் கொழுந்தின் மேல் ஏற்றுவது பொருந்தாது.

கூட்டல் கழித்தல் பெருக்கல் வகுத்தல் கொடுத்துவிட்டு
மாட்டல் தகுமோ கருணா கரிசுவை மங்களையே
நீட்டல் இலாமை விரைந்து பரிந்து நிலமடைந்து
காட்டல் புரிக புவனேசி நின்றன் கருணையையே. 77

உரை :- கருணாகரியே! சிவையே! மங்களாம்பிகையே!
கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் என்ற கணக் குப்
பயிற்சியைப் எனக்குக் கொடுத்து விட்டு என்னை உலக வாழ்க்
கையில் மாட்டி வருத்துதல் தகுமோ? நீ தாமதம் செய்யாது
விரைந்து இரக்கம்கொண்டு நிலவுலகம் அடைந்து, புவனேசுவரி!
உன் கருணைப் பெருக்கை விளக்குவாயாக.

வி-ரை :- கூட்டல்-தனியே வந்த ஓர் ஆண்மகன் ஒரு
பெண்ணை மணந்து, மக்கட் செல்வத்தைக் கூட்டி, உலக வாழ்
வில் மகிழ்ச்சி இருப்பதாக நினைத்தல். கழித்தல்-கரும வசத்தால்
மனைவி மக்களை யிழந்து, தன்னைத் சுற்றிய சுற்றம் குறைந்து,
கழிவதை யுணர்ந்து, உலக வாழ்வு துயர மயமே என்று நினைத்
தல். பெருக்கல் - குடும்பம் நன்கு வாழ வேண்டுமென்று
எண்ணிச் செல்வத்தைப் பல வழிகளாலும் புண்ணிய பாப
நினைப்பின்றியே பெருக்கி மனம் மகிழ்தல். வகுத்தல் - தேடிய
பொருளை-தென் புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஓக்கல், தான்
என்ற ஐந்து வகைக்கும் செலவிட்டு, அரசுக்கும் அரசினை
என்ற பெயரால் வகுத்துக் கொடுத்து, அந்தோ நான்தேடிய
பொருளை எத்தனை பேர் கொள்கின்றார் என்று மனம் வருந்தித்
தளர்தல். இந் நான்கு கணக்கும் உலக வாழ்வில் எவர்க்கும்
உண்டு. இவை சீவன் செய்த வினையின் விளைவாக வந்தனவே
யாயினும், அவன் இறைவி செயல் என்று எண்ணி, இத்
துயரத்தை யெனக்கு விளைக்கலாமா என்று கேட்கின்றான்.
அங்ஙனம் கேட்கும்போது இறைவியை நைச்சாணுசந்தானத்
தாலே கருணாகரி, சிவை, மங்களை யென்று புகழ்ந்து, அழைக்
கின்றான். சிவை, மங்களை இரண்டும் ஒரு பொருள் தரும் சொல்லே

ஆயினும், ஒன்றை மங்கள ஸ் வ ரு பி ணி யெ ன் று ம், மற்றொன்றை மங்களம் வினைவிப்பவனென்றும் பொருள்கொள்ள வேண்டும் கருணாகரி-கருணைக்கு இடமாயிருப்பவள். இலாமை-இல்லாமல் நீட்டல்-காலம் நீட்டுதல். தாமதம், இறைவி நிலத்துக்கு வரவேண்டும். விரைந்து வரவேண்டும். பரிந்து வரவேண்டும். என்று வேண்டிக்கொள்கிறான். புவனேசுவரி இங்ஙனம் நிலத்தில் இறங்கி வந்து, என்பால் இரங்கி உன்கருணையைக் காட்டியருள்க என்கின்றான். சதுர்தச புவனத்துக்கும் சக்ரவர்த்தினியான புவனேசுவரியை நிலவுலகத்தார் தமக்குத் தோன்றிய வண்ணம் உருவம் அமைத்து, ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்கினாலும், அவள் உறைவிடம் தேவர்க்குமரிதான இறைவன் திருக்கோயிலாகவும், இறைவிக் கென்றே அமைந்த பிரம்மாண்டத்துச்சியில் உள்ள கோயிலாகவும் கொண்டு இக் கருத்து உரைக்கப்படும்.

கருணையி னாகர மெம்பெரு மாட்டி கடைவிழிகள்

மருணையு நெஞ்சினைப் பற்றி வசித்து வணங்குவித்துத்

தெருணையு மாறு புரியும் திருவருள் செய்தியெனின்

இருணையு வாழ்வி லினியும் வருவலோ எம்மனையே. 78

உரை:- கருணைக்கு உறைவிடமான எம்பெருமாட்டி! உன்கடைக் கண்கள் மருளினால் நைந்து கிடக்கும் என் நெஞ்சைப் பற்றி, வசம் செய்து, வணங்க வைத்து, அறிவிலே புகுந்து இசையுமாறு புரியும் திருவருள் செய்யுமாகில், இருளாற் கலங்கும் உலக வாழ்வில் இனியும் வருவேனோ என் தாயே!

வி-ரை :- நைதல்-வருந்துதல். நைதல் - தேய்ந்து அழிவுறுதல்-அகப்பட்டு உள்ளதாம். மருள் நையும்-உலக மயக்கத்தால் வருந்துகின்ற(மனம்). தெருள் நையும்-ஞானமார்க்கத்துள் அகப்பட்டு உள்ளே கிடக்க. இருள் நையும் - அஞ்ஞான அந்த

காரத்திலே சஞ்சலப்படுகின்ற, எம்பெருமாட்டி-அண்மைவிளி. கடைவிழி-விழிக்கடையின் முன்பின்குதத்தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. இலக்கணப் போலியுமாம். மருளால் நைந்து, தன் செயலிழந்து, மருளின் அடிமையாகக் கிடக்கும் நெஞ்சத்தை ஜீவ சக்தியால் நல்வழிக்கு நீட்டல் அரிதென்று அறிந்த பிறகே, அந்த ஜீவன் தாமச, ராஜச அதிகாரம் குறைந்து சத்வம் ஓங்கியிருக்கும் சிறு பொழுதில், இறைவியருளை நினைந்து உருகி “அன்னே உன் விழிக் கடைகள் திருவருள் பெருக்கி, என்னை வசப்படுத்தி, அறிவின் துறையில் புகுந்து, இணைக்கச் செய்து ஆட்கொள்ளும் திருவருளைச் செய்தால், இந்த இருள் மயமான வாழ்வில் இனியும் வருவேனோ” என்கின்றான். பிறவிகள் வினை வசத்தால் தொடர்ந்து வரும் என்ற உண்மையை நன்கு உணர்ந்திருக்கும் ஜீவன், தன் வாழ்வின் கதைகளை யெல்லாம் ஒரு கணப் பொழுதில் நினைந்து பார்த்து “அந்தோ இத்தனை காலம் வறிதே கழிந்ததே, மரம் செடி கொடிகளாகவோ, புழு பூச்சி வகையாகவோ, பூனை, நாய் முதலிய விலங்கினமாகவோ, பிறவாமல். மனிதப் பிறவியை நான் பெற்று, இறைவி திருவருள் என்ற பெருஞ் செல்வம் நிறைந்துள்ள மூல பண்டாரத்தின் தாழ்க் கோலையும் என் கையிற்றந்து, நீ உன் வருப்பம் போல் இப்பெரும் பொருட் பேழையில் உள்ள அருட் செல்வத்தை வாரி உண்க. கொள்க. துயக்க என்று தூண்டிக்கொண்டே யிருக்கும் திவ்ய சக்தி ஒன்று உண்டென்பதை அறியத்தக்க அறிவு வாய்க்க, இப் பிறப்பின்றி வேறு பிறவிகளில் வழியுண்டோ. அந்த நல்லறிவு தோன்றாமல் எத்தனை காலம் வறிது கழிந்ததோ. முதுமை நெருங்கி, அவ்வறிவு மயக்கம் உண்டாகும்போது இவ் வருளறிவு விளக்கம் பெற இயலாதே. இறைவியே என்னைக் கரையேற்றுக, என்று தன் வசமிழந்து, இரு கரமும் கூப்பிட்டு நின்று சத்வ மார்க்கப் பிரவேசம் பெற்ற ஜீவனை இறைவி கடைக்கண் காத்தருள்வது உறுதி. ஆதலின் “இனியும் இவ் வாழ்வில் வருவேனோ” என்று துணிந்து கூறுகின்றான், அருள்வாய்ப் பினன்றிப் பிறவித்துயர் ஒழியாது.

எம்மனை யீஃது பிறர்மனை யீஃதென வெண்ணியந்தோ
தம்மனை யீங்கின்மை காணு துயங்கும் சழக்கர்தமை
அம்மனை யாடி வ்ளையாடும் பாழ்வனை அன்னைநின்றன்
செம்மனை யெய்தும் திருவுடையாரையும் சேர்வதுண்டோ. 79

உரை :- இது என்னுடைய வீடு, இது பிறர் வாழும் மனை,
என்று எண்ணி ஐயோ தம் வாழ்விடம் இவ்வுலகில் இல்லா
மையை உணராதது, வாடி அழியும் சழக்கர்களை அம்மனையாடி
விளையாடுகின்ற பாழான வினையிரண்டும், அன்னாய்! உனது
செம்மையே உருவமான மனையை அடையும் திருவுடையவரைச்
சேர்வதுண்டோ.

வி-ரை :- உலக வாழ்விலுள்ள பற்று வகை பலவாம்.
அவைகளுள் ஒன்று இச் செய்யுளில் விளக்கப்படுகின்றது,
உலகத்திலே செல்வ வாழ்வு வாய்த்தவர் சிலர். வறியவரே
பலராவர். அவ் வகையிலே செல்வருட் சிலர் மாட மாளிகைகளை
அழகும், மதிப்பும் மிகக் கட்டி, மிகவும் பெருமிதத்தோடு வாழ்
வதுண்டு. அம்மாளிகையில் வாயிற் பக்கமிருக்கும் திண்ணை
யிலே கூட ஆதுவர்க்குச் சிறிது பொழுது தங்க இடம் தராது,
நாயும், ஆளும் காவல் வைத்து, இது எம்மனை. வெளியே
போ யொழிக வென்று கருணையில்லாது கூறும் பழக்கம் எங்கும்
இன்று வளர்ந்து விட்டது. அடுத்து இருக்கும் குடிசையைக்
காட்டி இது பிறர்மனை. அங்கே இடம் கிடைக்கும் என்று கூறி
யனுப்பும் புண்ணியமும் உண்டு. பிறர் வாழும் மனையைக் காட்
டிலும் எம்மனை செல்வச் சிறப்புமிக்கது என்று பெருமிதம்
கொள்வாருமுண்டு. இவ்வகையார் எல்லாருமே சழக்கர்' என்று
இகழப்படுகின்றார், ஏனெனில் இவர்க்கு ஒரு மெய்நிலை விளங்க
வில்லை. உண்மையில் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மா
வினுள் அடங்கி ஒடுங்கும் உரிமையுள்ளது. பரமாத்ம தத்வமே
ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் என்றும் இயல்பாய்மைந்த திருமாளிகை.
அதன் பெயர் எதுவாயினும் ஆகுக. அவன் இருக்கும் இடத்தில்

அடங்கினும் அடங்குக, அவனுக்குள் ஒன்றினும் ஒன்று க. அவன்போல் ஆயினும் ஆகுக. அவனுக்குப் பணிபூண்டு இருப்பினும் இருக்க. எந்நிலை வருமாயினும் முடிபு ஜீவனுக்கு உரிமையான வாழ்விடம் இஃது ஒன்றே யென்பது அறிவினால் அருளினால் ஆய்ந்து தெளிந்த பெருமக்கள் எல்லா நாட்டிலும் எல்லாக் காலத்தும் ஒதி வைத்த உண்மையே. இவ்வுண்மை உணராச் சழக்கர்களை நல்வினை, தீவினை யென்ற இருவினைகளும் அம்மானையாடி வினையாடுகின்றன. இவ் வினையாட்டில் ஒரு சமயம் மாளிகை வாழ்வும், மற்றொரு சமயம் தெருவிற் கிடக்கும் யோகமும் வாய்க்கலாம். இந்த நிலையற்ற வாழ்வைத் துச்சம் என்று ஒதுக்கி, இறைவி திருவருள் வாழ்வைப் பண்டு பல பிறவி களில் பண்ணிய தவத்தானே படைத்தவர் இந்த அம் மா னை ஆட்டத்துக்கு உட்படமாட்டார். இறைவி கருணை அவர்களை நிலையான செம்மனையிற் குடியேற்றிக் காத்தருளும் என் ப து இச் செய்யுளின் கருத்து.

சேர்த்தும் பிரித்தும் உறவு
பகையெனச் செப்பிவைத்தும்
பார்த்தும் தெரிந்தும் மனித்தர்
கணத்தின் பரிசுழிய
வேர்த்தும் தளர்ந்தும் விழாமை
யருட்கண் விழித்தருள்வாய்
ஆர்த்தும் அடங்கியும் பூண்சிலம்
பார்ந்த அணிமயிலே.

80

உரை :- ஒளித்தும் அடங்கியும் அழகு செய்யும் சிலம்பு அணிந்த அழகிய மயில் போன்ற தேவியே! உலகிலே ஒருவரோடு சேர்த்தும் வேறு ஒருவரோடு சேராதும், இவர் உறவு, இவர் பகையென்று சொல்லி வைத்தும், மனித வருக்கத் தின் பெருமையே, அழியும் காட்சியைக் கண்ணாலே பார்த்தும், நன்கு தெளிந்தும் அடியேன் அச்சத்தால் வேர்த்தும், தளர்ந் தும் விழா வண்ணம் அருட்கண் விழித்தருள்வாய்.

வி-ரை :- பூவில் தேன் உண்ணப்புகும் வண்டு தேன் கிடைக்குமளவும் ரீங்காரம் செய்து, தேன் கண்டதும் அடங்கிப் பருகி இன்புற்று ஒடுங்கும். அடியார்களைத் தன் அடிமலர் சேரும் பொருட்டு அழைப்பதற்கென்றே சிலம்பொலிக்கும் திரு வடியுள்ள பரதேவதை, அடியவர் அங்குவந்து ஒன்றி அடங்கும் போது சிலம்பொலி அடக்கி இன்புற்றிருப்பாள். தேவி சிலம் பொலிக்கு இங்ஙனம் காரணம் உரைத்தல் அபூர்வக் கருத்தன்று. பெரிய புராணத்தில் ஒரு வரலாறு உண்டு. சுந்தரமூர்த்திக்கும், சேரமான் பெருமானுக்கும் நண்பு செய்விக்கத் திருவுள்ளங் கொண்ட தில்லையம்பலக் கூத்தன், நாள் தோறும் சேரமான் வழிபடுங் காலத்தில் அவர்க்கு ஒலித்துக் கேட்பிக்கும் சிலம் பொலியை ஒரு நாள் அடக்கி அவர் வருந்தக் கண்டு, சுந்தரன் என்னைப் பாடுகின்றான். அதனைச் செவி சாய்த்து ஆட்டம் மறந்தேன். ஆதலிற் சிலம்பொலி நின் செவிக்கு எட்டவில்லை என்றான். இவ்வரலாற்றில் வரும் சிலம்பொலிச் சிறப்பு இங்கும் வந்தது. மணித்தர் குணம், ஒரு குலம், ஒரு மதம், ஒரு இனம், ஒரு மனம் என்று ஒன்றி வாழ வொட்டாமற் செய்யும் இயக்கம் பல உலகில் உண்டு. அவ்வியக்கங்கள் எல்லாம் உறவு, பகையென்ற கட்சிகளை எழுப்பிச் சேர்த்தும், பிரித்தும் குழப்பம் விளைப்பதே தொழிலாக உள்ளன. இக் காட்சி கண்டு உண்மையை உணர்ந்த ஒரு சத்வப்ரகிருதி வேர்த்தும், தளர்ந்தும், விழாது நிலையான வாழ்வு வாழ அருட்கண் விழித்தருளாய் என்று இறைவியை வேண்டுகின்றான். வேர்த்தல் அச்சத்தால் வரும் மெய்ப்பாடு. தளர்தல் அச்சத்தின் விளைவான செய்கை. விழுதலும் அச்சத்தின் விளைவே. அச்சம் எங்கிருந்து வந்தது. உலக வாழ்விலுள்ள இன்னல்களைக் கண்டு உள்ளத்தில் அச்சம் எழுந்தது. அபய ஹஸ்தத்தோடு அன்பரை வரவேற்று. வரத ஹஸ்தத்தால் வேண்டும் வரமருள என்னும் காத்திருக்கும் இறைவியை இங்குத் தன் மனநிலை கூறி உருக்கமாக வேண்டுகின்றான்.

மயிலேநின், சாயற், குவமை,
 யுரைத்து, மகிழுகின்றேம்
 குயிலேநின், வாய்மொழிக், கொப்பென்று,
 கூறவும், கூசுகிலேம்
 வெயிலே, யிருளை, விளக்கும்,
 இருமை, விழியுடையாய்
 எயிலே யமைத்துநின் கோயிலைச்
 சூழ இசைந்தனையே.

81

உரை :- வெயிலையும், இருளையும் விளக்கும் இரு விழிகளை உடைய இறைவியே! உன் சாயலுக்கு மயிலே உவமைப்பாக உரைத்து மனம் மகிழ்கின்றோம் உன் வாய் மொழிக்கு ஒப்பென்று குயிலைக் கூறவும் கூச மாட்டோம். கோட்டையமைத்து, உன் கோயிலைச் சுற்றிக் காவல் செய்ய இசைந்தாயே.

வி-ரை :- இறைவியின் வலக்கண் செங்கதிர். இடக்கண் வெண் கதிர். செங்கதிர்க்கு பகல் செய்யேவான் என்ற பெயருண்டு வெயிலே விளக்குவது வலக்கண். இருளை விளக்குவது இடக்கண். உவமையணி இலக்கணம் அறிந்தவர், பொருளைக் காட்டிலும் உவமையிடமே அவ்விரண்டுக்கும் பொதுவாக அமைந்த தன்மை சிறக்க வேண்டும். என்பர். சந்திரனை முகத்துக்கு ஒப்பு என்று உரைப்பவர் முகத்தின் ஒளியினும் சந்திரன் ஒளி அதிகம் என்பதையறிந்தே இருக்கிறார். இறைவி சாயலுக்கு மயிலே ஒப்பு என்று உரைப்பது அலங்கார சாஸ்திர விதிப்படி தவறே. இறைவி சாயலில் உள்ள ள ள ல ள வ ண் ய ம் மயிலுக்கு அமைந்த அழகுபோல் இல்லாமல், அதனினும் குறைவுற்றதாயிருந்தால் இவ்வுவமை பொருந்தும். உண்மையில் இறைவி திருவுருவச் சாயல் மயிலின் சாயலைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு சிறந்தது. வாய்மொழிக்கு குயிற் குலை உவமை கூறுவதும் இங்ஙனமே குற்றமுள்ளதாம். இக் காரணத்தாலேயே யாமாக நின்னைப் பற்றி உரைக்கத் தகாத ஒன்றை உரைக்கத்,

துணிந்து மகிழ்கின்றோம் உரைக்கக் கூசுகிலோம். என்று உரைக்கப்பட்டது. புவனேசுவரி கோயில் கொண்டிருக்கும் திருக்கோயில் இன்று பெற்றிருக்கும் புறத்திருமதில், முன்மண்டபம் முதலிய திருப்பணிகளை நினைந்து, இச் செய்யுளின் இறுதியடிக் கருத்துரைக்க வேண்டும். ஸ்ரீ சதாசிவேந்திர ஸரஸ்வத யவதூத சுவாமிகள் (ஐட்ஜு ஸ்வாமிகள்) அதிஷ்டானம் என்ற அளவிலே, அடக்கமாக எழுந்த புண்ணிய பூமியிலே இன்று பெருந் திருவிழாக்கள் நிகழ்த்தத்தக்க விசாலமான மண்டபமும், பிராகாரமும், திருப்பணி அறைகளும் பொருந்தி, பெருந் திருமதிலும் அழகுற அமைந்து, நன்கு விளங்குகின்றன. இப்பணியெல்லாம் நிகழ்ந்த பிறகே புவனேசுவரி இத் திருக்கோயிலிற் குடிகொள்ளத் திருவுளங் கொண்டாள். எயில்-அரண். இறைவியே ! அருளாலே நீ இத் திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளி, வந்து காட்சி கொடுப்பதே அன்றி, உன் அருளாலே இவ்வதிஷ்டானம் வேண்டிய திருப்பணி யெல்லாம் பெற்று விளங்கக் கருணை புரிந்தாய் என்று புகழப்பட்டது.

இசைக்கலை யோவிய மென்கலை காவிய மென்றகலை
நசைக்கலை யாகிய பக்திப் பெருநெறி நன்குசெலும்
பசைக்கலை தேர்ந்தவர் எய்த வெளிதென்று பாரிலுளார்
விசைக்கலை யூர்திரின் சேவடி சூட்டி விளம்புவரே. 82

உரை :- இசைக்கலை, சித்திரக்கலை, காவியக்கலை, என்ற மூவகைப்பட்ட கலைச் செல்வங்களையும் அன்புக் கலையென்று கூறத் தக்க பக்திப் பெருநெறியிலே நன்கு செல்லும் ஒட்டுதற்கலை தேர்ந்தவர் அடைவது எனினு என்று உலகத்தில் உள்ளவர் விரைந்து பாயும் சிங்கத்தை வாகனமாக உடைய தேவி ! உன் திருவடியையே சான்றாக வைத்து உரைப்பது உண்டு.

வி-ரை :- நுண் கலைகள் என்று தொகுக்கப் பெற்றனபல. அவற்றுள் உயர்வுமிக்க ஒரு முன்று இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றன. இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, காவியக்கலை, என்னும்

இம்முன்றும் உலகத்தில் மிக் குப் றுகி வளர்கின்றன. இக் கலை முன்றும் எளிதில் ஒருவர்க்கு வாய்ப்பன அல்ல. ஒருவர் எத்தனை கருவிகளைத் திரட்டிவைத்து, எத்தனைகாலம் குாவரிடம் பயிற்சி பெற்றாலும், முற்பிறப்பில் விட்ட குறை தொட்ட குறை யிருந்தாலன்றி, இசைக்கலை பிறர்கேட்டு இன்புறத்தக்க நிலையில் அவர்க்கு அமையாது. இசைக் கலையைப்பற்றி நூல் எழுதலாம். பிரசங்கம் செய்யலாம். வாதப்பிரதிவாதம் செய்யலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட இராகத்தை, அதன் சஞ்சாரங்கள் நன்கு விளங்கக் கலைஞர் மட்டுமன்றி, பசுக்களும், சிசுக்களும் கூட உள்ளமுருகிப் பாடிக்காட்டும் அமயம் வரும்போது, அவர் வாய் அடைந்து கிடைக்கும். முற்பிறப்பில் பரதேவதைக்குத் தேன் அபிஷேகம் செய்தவர்க்கே இப் பிறப்பில் முயற்சியின்றியே இசைச் செல்வம் வாய்க்குமென்று கூறுவர். ஓவியக் கலையும் அவ்வண்ணமே. சித்திரங்களைப் பற்றிப்பேசலாம், எழுதலாம், உருகலாம். உயிர் துடிக்கும் சித்திரம் அமைக்கத் தூரிகை யேந்தும் யோகம் எல்லார்க்கும் வருவதில்லை. காவியக்கலையும் அத்தகையதே. காவியங்களைக் கற்கலாம். ஆராய்ச்சியுரை யெழுதலாம் நயம் உரைக்கலாம். ஒரு புதுக் காவியத்தை மனோதர்மம் விளங்க அபைக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வரும்போது இவர்க்குள்ள திறமை அக் கலைக்குப் பயன்படுவதில்லை. என்பது தெளிவாகும். இங்ஙனம் அரியவாகிய கலை முன்றையும் பக்தியுள்ளவர் எளிதிற் பெறுவர் என்பதை தியாகராஜ ஸ்வாமிகள், ரவிவர்மா, கம்பர் என்ற மூவர் வரலாறுகளால் நன்கு உணரலாம். பசை-அன்பு ஒருவரோடு ஒட்டுதல். இறைவி சேவடியைச் சுட்டி விளம்புவது. பக்தியுள்ளவர் இம் மூவகைக் கலைகளில் எத் துறையில் நுழைய விரும்புவரோ, அத்துறையிற் சிறப்பது இறைவி திருவடி ஆணையால் உறுதியே என்று கூறுவது.

விளம்பே லுடைய தெனவெளவை கூறிய மென்மொழிக்கு வளம்பேர் வுறவரு வற்கட நோக்கி வளர்பொருளை
உளம்பேர் வுறுதளர் வெய்தாமை யோதற்க வுண்மையென்ப
இளம்பே ரழகினை யடைந் துள்ளதை யெண்ணலரே, 83

உரை :- “ உடையது விளம்பேல் ” என்று ஓளவையார் கூறிய மெல்லிய மொழிக்குச் செல்வமழிய வரும் பஞ்ச காலத்தை யெதிர் நோக்கி வளர்த்து வைத்த பொருளை, உள்ளம் இடையும் தளர் வெய்தாது இருக்கும் பொருட்டு, உண்மையை உரைக்க வேண்டாம் என்று பொருள் கூறுவர். இளம் பேரழகியான உன்னையடைந்துள்ள உண்மைச் சிறப்பை நினைப்பாரில்லையே.

வி-ரை :- விளம்பேலுடையது என்று செய்யுட்கண் வந்தது பண்டைய வாக்கியத்தை அழுத்தமாக உணர்த்தும் பொருட்டே. உடையது விளம்பேல் என்பதற்கு இன்றளவும் கேட்டபொருள் உன்னிடம் இருக்கும் செல்வத்தின் அளவைப் பிறர் அறிய உரைக்க வேண்டா என்பது. வளம்பேர்வுறுதல்- இருந்த செல்வம் இருந்த இடம் பெயர்ந்து ஓடுதல் - வற்கடம்- பஞ்சம். நெல்வயல் நிறைந்த செல்வர் ஏழு ஆண்டு மழை பெய்யாத வற்கடகாலத்தே கஞ்சிக்கும் கலங்கும் நிலை அடைவதுண்டு. இங்ஙனம் வற்கடம் வருவதை எதிர்பார்த்து உன்னிடமிருக்கும் பொருட் செல்வத்தின் அளவைப் பிறர் அறிய உரையாதே. வற்கடத்தால் மனம் தளர வரும் நிலையை யடையாதிருக்கும் பொருட்டே இதனை மறைத்துவைக்க வென்று உலகம் உரைக்கின்றது. இவ்வுரை பொருத்தம்தானா வென்ற ஆராய்ச்சி இங்கு எழுகின்றது. நீ தேடிப் பெற்றுள்ள உடைமையான பொருளைப் பற்றி உரையாதே என்று பொருள் உரைப்பார், உடையது விளம்பேல் என்ற வாக்கியப் பொருளை நன்கு உணராதவரே. இளம் பேரழகி-இளமையும், அழகும் குடிகொண்ட பெருமாட்டி அழகு எல்லை இல்லாததாதலின் பேரழகு எனப்பட்டது. அழகு என்றும் இளையதாய் இருத்தலின் இளம்பேரழகி என்றுபொருத்தப் பெற்றது. “ என்றும் இளையாய் அழகியாய் ” என்று முருகனைப் பற்றிப் பாடிய பாடலில் இக்கருத்து வருவதை நோக்குக. நீனை அடைந்துள்ள என்ற தொடர் உடையது விளம்புகின்றது. சரணயை என்று உன்னையே உணர்ந்து, உன்னையடைந்து, உனக்கு உடைமைப் பொருளாகி, உரிமைக்குட் புகுந்த சிறப்பை

அருள்வயத்தானே பெற்றவர் இவ்வுடைமையைப்பற்றிய உண்மை செய்தியைப் பிறர் எவரும் அறிய உரைத்தல் தகாது. உடையாள் இறைவி யென்பதும், உடைமை நான் என்பதும், எனக்கே தெரிய வேண்டிய மறைப் பொருள். இத் தொடர்பை நான் என்றும், எக் காரணம் கொண்டும் பிறர் அறிய உரைத்தலாகாது. என்பது இப்பேறு பெற்ற ஒவ்வொரு பக்தாத்மாவும் உள்ள முற அறிந்திருக்கவேண்டும். உடையது விளம்பேல் என்ற வாக்குக்கு அமைக்கும் புதுப்பொருள் இதுவே.

எண்ணற் கரியை சதாசிவ பன்னி யெனவிருப்பாய்
நண்ணற் கரியை மறைகட்கும் நூல்கட்கும் ஞானியர்க்கும்
பண்ணற் குரிய வயனும் அரியும் படும்பொழுதும்
உண்ணற் குரிய தலைவன் ஒருமைக்கண் ஒன்றுதியே. 84

உரை :- எண்ணுதற் கருமையான உருவுடையாய்! சதாசிவ மூர்த்தியின் தேவியாக விளங்குவாய், வேதங்களுக்கும், சாஸ்திரங்களுக்கும், ஞானிகட்கும் அணுகற்கரியை. படைத்துக் காக்கும் பணிபூண்ட அயனும், அரியும் அழியும் காலத்தும் உன்னைத் துய்த்தற்கு உரிமை பூண்ட தலைவனது ஏகாந்த நிலையிலே ஒன்றியிருப்பாய்.

வி-ரை :- எண்ணற்கரியை-“யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மனஸாஸஹ” என்ற வேத வாக்கியக் கருத்தை யனுவதிப்பது. சதாசிவ பன்னி-சதாசிவம் பிரம்மம் எனப்படும் சிவலிங்கத்தினின்றும் தோன்றிச் சலிக்கும் நிலைபெய்திய சதாசிவ தத்வத்தின் பத்னியாகிய ஞானசக்தி உருவமாய் விளங்கும் தலைவி. மறைகள், நூல்கள், ஞானியர் என்ற முன்று பொருளடுக்குக்கும் ஒரு தகுந்த காரணம் உண்டு. வேதங்கள் பிரம்ம தத்வம் உரைப்பதே நோக்கமாகக் கொண்டு பிரவர்த்தித் தவை. நூல்கள் வேதமார்க்கத்தை யனுசரித்து, அப்பொருளையாய்ந்து விளக்குவன. ஞானிகள் அந்த இரு பொருளையும் தீரத் தெளிந்த உரிமையால் தத்வ தரிசனத்திற்குச் சிறப்புத் தகுதி

பெற்றவர். 'இம்முன்றும் தனித்தனி சென்றும் உன்னைப் பற்றலரிது. சேர்ந்து சென்றாலும் உன் ஒளியிருவை யணுகல் அரிது.' என்று இறைவியின் அவாங்மானஸ கோசரஸ்திதியை விளங்க வைத்தவாறு. உயர்ந்த முப்பொருளே உணர்ந்து உரைக்க இயலாதபோது, மற்றவற்றைப்பற்றி ஒன்றும் உரைத்தற்கில்லை என்பது கருத்து. பண்ணல் — படைத்தல். அயன் தொழில் படைத்தல் எனப்பட்டது. பண் இசை பண்ணற்கு இசையருவமான வேதத்துக்கு உரிமை பூண்ட வேதன் என்றும் உரைக்கலாம். அஜ:, ஹரி: என்ற பெயர் அவர்கள் இயல்பை விளக்கின. இவ்விரு தலைவரும் அழியும் மகா பிரளயத்திலும், தேவீ தன்நாயகனான சதாசிவத்தோடு, ஏகாந்த ஆனந்த அவசரத்தில், இருக்கின்றனர் என்பது இங்கு உரைக்கப்பட்டது. இக்கருத்து ஆதி சங்கரர் அருளிய சென்ற தர்ய லஹரியிலே இருபத்தாரும் ச்லோகத்தில் நன்கு உரைக்கப் பட்டுள்ளது. அதன் தொடக்கம் "விரிஞ்சி: பஞ்சத்வம் வ்ரஜதி- ஹிராப்தோதிவிரதிம்" என்பதாம், அதன் கருத்து, சதாசிவ பத்னியே மஹா பிரளய காலத்தில், பிறும்மா, விஷ்ணு முதலிய தலைவரெல்லாம் நசிக்கும்போது உன் பாதிவ்ரத்யப் பெருமை யாலே பரமேஸ்வரன் ஆயிர இதழ்த்தாமரை மேல் உன்னோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதாம், பிறும்ம விஷ்ணுக் களை இகழ்வது நோக்கமில்லை சிவசக்தியைப் புகழ்வதுதான் இங்கு நோக்கம். ப்ரஸ்துதவிஷயபிரசம்சைக்காக அப்ரஸ்துத நிந்தை போன்ற கருத்து இடையே தோன்றுவது ஸ்தோத்திர ரீதியே.

ஒன்று பகறா மற்றொன் றிரவை யுதவுமன்னே
நின்று விளங்கு நுதல்விழி யந்தியை நேர்விக்குமால்
குன்று சிலைகொளும் தேவன் உளம்புகும் கோமனையே
நன்று நின்விழி முன்றே கணிப்பன நாள்களையே. 85

உரை :- தாயே ! உன் விழிகளில் ஒன்று பகல் செய்ய, மற்றொன்று இரவை விளைக்கும். நெற்றிக்கண் நின்று

விளங்கும் நுதல் விழி அந்திப் பொழுதை உண்டாக்குகின்றது மலையை வில்லாகக்கொண்ட பரமனது மனத்துட் புகுந்த அழகியே உன் விழி முன்றே நாட்களை அளக்கத்தக்கனவாயின்.

வி-ரை :- வலக்கண் தூர்யாத்மகமானதாற் பகல் செய்வதாயிற்று, இடக்கண் சந்திராத்மகமானதால் இரவு விளைவிப்பதாக உரைக்கப்பட்டது. நெற்றிக்கண் பகலுக்கும், இரவுக்குமிடையே யுள்ள சந்தியா காலத்தை விளைப்பது. குன்று சிலை கொளும் தேவன்-மாமேரு மலையே வில்லாக வளைத்துத் திரிபுரசம் ஹாரம் செய்ய எழுந்த அவசரத்தை விளக்குவது. நின்விழி முன்று-உன்னுடைய முன்று விழிகள். சோமதூர்யாக்கி ரூபமாகவுள்ள தேவியின் நேத்திரங்களே காலத்தை கணிக்கின்றன. பகல், இரவு அந்தியென்ற முன்றுக்குள் காலமே அடங்குதலால், இமைப் பொழுது முதல் யுகக் கணக்கு அளவும் எண்ணப்படும் காலத்தை அளந்து தருவது உன் விழிகளே என்று உரைக்கப்பட்டது. இம் முக்கண்களின் இயக்கத்தால், இரவு பகற்குள் அடங்கிய நிமிஷம், நாழிகை, யாமம் முதலிய சிறிய காலங்களும், வாரம், மாதம், பகலும், அயனம், வருஷம், யுகம் முதலிய பெரிய காலக்கணக்குகளும் தோன்றுகின்றன என்பது இறைவி விழிகளின் ஆற்றல் இக்கணக்காற் சுருங்கி விட்டதாகவே தோன்றும். ஒருமுறை இமைப்பதற்குள் பல யுகங்களை உலகிற் காட்டத்தக்க ஆற்றல் பெற்ற இறைவியின் விழிகளை இங்ஙனம் சிறிய அளவில் அடக்கி யுரைத்தது, ஜீவ ராசிகளின் மேல் எழுந்த அவ்யாஜ கிருபையால் உலக வாழ்க்கை நடைபெறுதற்கு, அத்யந்தம் வேண்டிய பகல், இரவு, அந்தி என்ற சிறு பொழுதுகளையும், அவை நடத்திக்கொண்டு செல்கின்றன என்பதை விளக்குதற்கே. காலகாலனையே தனக்குப் பணிபூணவைக்கும் ஆற்றல் படைத்த தேவி, தன் ஆற்றலைப் பெரிதாகக் காட்டி உயிர்களை மருளவை யாது, உயிர்களின் பக்குவத்திற்கேற்ப அருள்புரிய வேண்டும் என்ற திருவுள்ளத்தால், இங்ஙனம் முக் கண்களையும் பணிபூண விட்டிருக்கின்றாள் என்பது கருத்து. இக்கருத்து ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் இயற்றியருளிய சௌந்தர்யலஹரி

நாற்பத்தெட்டாம் ச்லோகமான “அஹஸ்ஸுதே ஸ வ்ய ம்
தவநயனமார்க்காத் மகதயா, த்ரியாமாம் வாமம்தே ஸ்ரு ஜ தி
ரஜனீநாயகதயா ! தருதீயாதே த்ருஷ்டி: தரதளித ஹேமாம்பு
ஜருசா:, ஸமாதத்தே ஸ ந் த் யா ம் திவஸநிசயோரந்தரசரீம்”
என்ற செய்யுளால் நன்கு விளங்குகின்றது.

நானைக் குறித்து வருந்துயர் எண்ணி நடுங்குவலோ
கோனைக் குறித்து வரும்பிணி கண்டு குறுகுவலோ
வேளைக் குறித்து வரும்பெருந் தீமை மெலிகுவலோ
தானைக் குறிப்பல் புவனேசி வேறு சரணில்லையே. 86

உரை :- நானைக் குறித்து (அது என் பிறந்த வேளையில்
நின்ற காரணத்தால்) வரும் துயரத்தை யெண்ணி நடுங்கு
வேனோ? கோனைக் குறித்து வருகின்ற பிணிகளைக் கண்டு
குறுகிப்போவேனோ? மன்மதனைக் குறித்து வரும் பெருந் தீமை
கண்டு மெலிவேனோ? புவனேசுவரி நான் உன் திருவடிகளையே
பற்றினேன். வேறு சரண் இல்லை.

வி-ரை :- நாள்-நசுஷத்திரம். கோள்-கிரஹம். வேள்-
மன்மதன். உலக வாழ்வில் விளையும் தீங்கு மூன்று இங்கு
உரைக்கப்படும். நாளால் வரும் தீங்கு ஒருவகை. கோளால்
வரும் தீங்கு மற்றொரு வகை, வேளால் விளையும் தீங்கு வேறொரு
வகை. பிறந்த வேளையை ஒரு நாளுக்குரிய ஐந்து அங்கங்களைக்
கொண்டு கணிப்பர். திதி, வாரம், யோகம், கரணம், நசுஷத்
திரம். என்ற ஐந்தும் நன்கு பொருந்திய வேளையில் ஒருவன்
பிறக்கலாம் என்ற உறுதியில்லை. நவக்கிரகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற
வீடுகள் பன்னிரண்டு. மேஷாதி மீனாந்தமாகவுள்ள இவ் வீடு
களில் நவக்கிரகங்கள் ஜாதகன் பிறந்த வேளையில் அமைவது
ஒன்று. பின்பு அவை சஞ்சரிப்பது ஒன்று. பிறந்த வேளையின்
இன்ப துன்பங்கள் நசுஷத்திரக் கணக்காலும், பிறகு வாழ்நாள்
எல்லாம் தொடர்ந்து வரும் இன்ப துன்பங்கள் கிரக சாரத்தாலும்
அமைவன. இராமன் ஐந்து கிரகங்கள் உச்சத்திலிருந்த

வேளையில் தான் பிறந்தான். ஆயினும் வனவாசமும், மனைவியை இழந்து காட்டிற் கதறுவதும், பிற துன்பங்களும் அடைந்தான். நளச்சக்ரவர்த்தி சனி கிரகத்தின் கோளாற்றால் ஏழரை யாண்டு அடிமை வாழ்வு கண்டான். பாண்டவர் ஐ வ ரு ம் கண்ணனை உதவியாகக்கொண்டும் எத்தனையோ துன்பம் எய்தினார். இவை யெல்லாம் கிரகசார வைபவங்களே. இராவணன் கிரக சாரத்தை மாற்றத்தக்க த வ ம் புரிந்திருந்தும் வேளைக் குறித்து வந்த பெருந் தீமையாற் குலத்தையே அழித்துத் தானும் அழிவு பெற்றான். இம் மூவகைத் து ய ர ங் க ளு ம் தன்னைப் பற்றாது வாழ்வுறக் கருதும் அன்பன், இறைவி தானைப் பற்றிக்கொண்டு மனவுறுதி பெறுவன். நாள் என் செய்யும், கோள் என்ன செய்யும் என்றார். அருணகிரியார் “வேயுறு தோளிபங்கன் ” என்ற பாசுரத்தில் சம்பந்தர் ஒன்பது கோள்களையும் வரிசையாக வைத்து, அவை அடியவர்க்கு ஒன்றும் செய்ய மாட்டா என்று உறுதி கூறுகின்றார். அக் கருத்து ஒட்டியதே இச் செய்யுள் என்று கருதத் தகும்.

இல்லிற் பிறந்த வவாமேல் வளர்வுற் றினியமகார்

சொல்லிற் கலங்கல் புரிந்து பெயரர் துறுமுறவாற்

கல்லிற் பிரிந்துறு நாரினைப் போலக் கசட்டுணர்வாற்

செல்லிற் பயனிலை நின்னடி சேர்த்தி திரிபுரையே ! 87

உரை :- மனைவியிடம் தே தா ன் றி ய ஆசை மேலும் வளர்ந்து இனிய மக்கள் மழலைச் சொல்லாலே கலங்கிப் பின்பு பேரர் நல்கும் உறவாலே, கல்லிலிருந்து உரித்து எடுத்த நார் போலவே வளர்ந்து, கசட்டுணர்ச்சியில் அகப்பட்டுச் செல்வதிற் பயனில்லை. திரிபுரையே ! உன் அடியிற் சேர்ப்பாயாக.

வி-ரை :- இல் என்ற சொல் மனையைக் குறிப்பதாக இருந்து மனைக்கு உரிமைபூண்ட. மனைவிக்கும் அமைவதாயிற்று

திருவள்ளுவர் “புகழ் புரிந்த இல்லில்லோர்க்கு-இல்லை இகழ்வார் முன் ஏறுபோற் பீடு நடை” என்ற குறளில் இல் என்றே மனைவியைக் குறிக்கின்றார் “மனைமாட்சி இல்லாள் கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை எனை மாட்சித்தாயினும் இல்” என்ற குறளில் இல்லாள் என்று ஆண்டிருக்கிறார். துறுதல்—அடர்தல், மிகுதல். இல் என்ற மனைவியிடம் எழுந்த ஆசை, அம்மனைவியின்ற மகன், மகள் என்ற உறவின் மேல் பாய்ந்தது; பிறகு மகளும், மகனும் பெற்ற மக்களான பேரரைப் பார்த்துச் சென்றது. ஒருவன் நூறு ஆண்டு உலகில் வாழப்பெற்றால், இந்த அன்பின் தொடர் மேன் மேலும் வளர்ந்துகொண்டே போகக் காண்கின்றான். இப் பாசம் இறுகப் பிணித்தலால். நூற்றிருபது வயதானாலும் இக் குழுவைப் பிரிந்துபோக மனம் இல்லாதவனாகின்றான். நார் என்ற சொல் அன்பைக் குறிக்கும். “கல்லில் நார் உரிப்பது” என்பது ஒரு பழமொழி. உலக வாழ்வில் ஆத்மாவுக்குள்ள உறவு வளர்ந்து பெருகிய தோற்றம் கல்லில் நார் உரித்த கதையாகக் கூறப்பட்டது. “மனைவி தன் இன்பம் கருதியே கணவனைக் காதலிக்கிறாள். கணவனும் தன் இன்பம் கருதியே மனைவியைக் காதலிக்கிறான்” என்று விரிவாக வரும் உபநிடதக் கருத்து இங்கு நினைக்கத்தக்கது. மனைவி கணவனை விழைவதும், கணவன் மனைவியை விழைவதும் உண்மையில்லை. பொய்த் தோற்றமே உலகமே, உயிரே, உடம்பே, பொய் யென்ற உணர்வு பெற்றவனுக்கு இது மெய் யென்று தோன்றுமா? அன்பு உண்மையில் இல்லாத இடத்தில் அன்பு இருப்பதாக எண்ணி மயங்குதலால், இவ்வனுபவம் கல்லில் நார் உரிப்பதற்கு ஒப்பாக உரைக்கப்பட்டது, இல்லாப் பொருளை இருப்பதாக எண்ணி மயங்கும் இக் கசட்டுணர்வு வாழ்வுக்கு அடிப்படை. இப்படியே பிறவி தோறும் சென்று கொண்டிருப்பதாற் பயன் ஒன்றுமில்லை யென்பதை யுணர்ந்த அன்பன் திரிபுரசுந்தரியான புவனேசுவரியை நோக்கி அன்னையே என்னை நின் அடியிற் சேர்க்க என்று வேண்டுகின்றான்.

திரிபுர சுந்தரி சாகம் பரியெழில் சேர்கவுரி
பரிபுர பாதங்கள் என்றலை மேவிடும் பண்புடையாள்
எரிபுர நின்று கலங்கு மடியேனை யேன்றுகொள
விரிபுர மான புதுவை யதிட்டானம் மேவினளே. 88

உரை :- திரிபுரசுந்தரி! சாகம்பரி அழகுமிகுந்த கவுரி
தேவி சிலம்பணிந்த பாதங்களை என் தலைமேல் வைக்கும்
பண்பு உடையாள், தீப்பட்டு எரியும் உடம்பில் நின்று கலங்கும்
அடியேனை யேற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு, விசால நகரமான
புதுக்கோட்டை யதிட்டானத்திலே குடி கொண்டிருக்கிறாள்.

வி-ரை :- புரம் என்ற சொல்லுக்கு உடம்பு, நகரம் என்று
இரு பொருள் உண்டு. திரிபுரசுந்தரி - ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண
சரீரம் அழகா யமைந்துள்ள அம்பிகைக்கு ஸ்தூல ரூபம் திவ்ய
மங்கள விக்ரகத்திலும், சூக்ஷ்ம ரூபம் அன்பர் இதய வெளியிலும்,
காரண ரூபம் அசுர சம்ஹார சமயங்களிலும், அமைவனவாகும்.
எந்த ரூபத்தை யெடுத்தாலும் இறைவி அழகுக்கொள்ளையே.
மந்திரம் ஒரு புரம், யந்திரம் ஒரு புரம், தந்திரம் ஒரு புரம், இம்
முன்றிலும் அவள் அழகுடன் விளங்குகிறாள். ஸ்வஸ்தானமான
மகாமேருவிலும், பராகாசத்திலும், சிவஹ்ருதயத்திலும் அழகுற
விளங்குவதாலும் அவளுக்கு அப்பெயர் பொருந்தும். சாகம்பரி-
பயிர்கள் நன்றாக விளையும் அருள்புரியும் கடைக்கண் நோக்கு
உடையாள். பரிபுரம் - சிலம்பு. எரிபுரம் - பிறக்கும் பொழுதே
இறக்க அமைந்த ஜீவனுக்கு உறையாக வாய்த்த உடம்பு.
நெருப்பில் விழுந்து, எரிந்து அழிவதாதலால் இப் பெயர்
பெற்றது. எரிபுரம் நின்று கலங்கும் அடியேன்-பெருந்தீபற்றி
எரிகின்ற மகா நகரத்தின் நடுவிலே அகப்பட்ட மனிதனாகிக்
கலங்கும் அடியேன். சம்சார தாபத்தை இங்ஙனம் உருவகப்
படுத்தியதாகக் கொள்ளவேண்டும். வைராக்ய சம்பத்து வந்த
வளவில் சம்சார பந்தம் ஒழியவே இந்த எண்ணம் உள்ளத்தெழும்.
புதுவை யதிட்டானம்-புதுக்கோட்டையிலுள்ள பூசதாசிவேந்திர
ஸாஸ்வத் யவதுரத ஸ்வாமிகள் அதிஷ்டானம். புதுக்கோட்டை

நகரம் த மி ழ் நாட்டிலுள்ள நகரங்களில் அழகுமிக்கதென்று நடு நிலை மனம் உள்ள எவரும் உ ரை ப் ப ர். விரிந்தகன்ற வீதிகளும், மாளிகைகளும், உடையதாய் நடுநாயகமாயமைந்த கோயில், குளம், அரண்மனை முதலிய அங்கங்களோடுள்ள இந் நகரம் விரிபுரம் எனப்பட்டது. விரிபுரமான புதுவை யென்று நிறுத்தி இப்பொருள் செய்யப்பட்டது. விரிபுரமான புதுவை யதிட்டானம் என்று சேர்த்தால், விரிந்த ஆ ல ய ம ரா ன புதுக்கோட்டை யதிஷ்டானம் என்ற பொருள் வரும். சிவபுரம், பூபுரம் என்ற சொற்களில் புரம் என்ற சொல் ஆலயம் என்ற பொருள் தருவது நினைக்கத் தக்கது.

மேவலர் விஞ்ஞான நுண்மையி

னெய்தும் வியன்படைகள்

காவலர் வல்லவர் இல்லாத

நாட்டைக் கலக்குதல்போல்

ஏவலர் போல நுழைந்து

மனத்தையும் என்னையுமே

கேவலர் ஆக்கிய வைம்பொறி

மாய்த்தருள் கேவலையே

89

உரை :- பகைவர் விஞ்ஞான சாததிரத்தின் நுட்ப அறிவால் அடையும் பெரும் படைகள், வலிமையுள்ள அரசினர் இல்லாத நாட்டைக் கலக்குவதுபோல், ஏவலர் போல் உள் நுழைந்து, மனத்தையும் என்னையும் இழிந்தவர் ஆக்கிய ஐந்து பொறிகளையும் அழித்தருள வேண்டும் தனிமைமில் நின்ற இறைவியே!

வி-ரை :- மேவலர் - ஒட்டாதவர், அன்பு கொள்ளாதவர் ஆகவே பகைவர். விஞ்ஞான நுண்மை - பொளதிக ரசாயன சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகளால் அடையும் நுண்ணிய அறிவின் பயனாக விளைபவைகள் சென்ற உலகப் பெரும் போரில் நோய்

களைப் பகை நாட்டில் வளர்க்கும் படைகள் ஆளப்பட்டன. நெடுந், தொலையிலிருந்து எறிந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்களை யழிக்கும் குண்டுகள் பயன்பட்டன. போர்ப் பெரும் படைகளில் அணுகுண்டைப் போல் கொடியதொன்று முன்னும் இருந்த தில்லை. இனியும் வரப்போவதில்லை. பிரும்மாஸ்திரம் என்று பெயரளவிலறிந்த பெரும் படையும் அணுகுண்டுக்கு உறையிடப் பற்றாது. அணுசக்தி ஒரு நாட்டுள் இறங்கிப் பரவினால் மக்களைப் பல தலைமுறைகளுக்கு வாட்டி வதைக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கின்றது. விஞ்ஞானிகளே நடுங்குகின்ற இப்படை களைக் குவித்து வைத்து, இவை யெங்ஙனம் உதவுமென்று சோதிக்க மனம் கொள்ளும் நாட்டு மக்களை நாகரிகர் என்று கூற அறிவுலகம் மனம் பொறுது. வலிய காவலருள்ள நாட்டில் இப் படைகள் நுழைவதில்லை. காவலர் எளியரான நாட்டைக் கலக்கும் காட்சியை ஐப்பானிற் கண்டோம், இன்று ருஷ்யாவும், அமெரிக்காவும் இத்துறையில் மிகவும் முன்னேறி, ஒன்றை யொன்று அணுகவும் அஞ்சும் நிலையில் உள்ளன. வலிய நாடு கள் ஆதலின் உயிர் வைத்திருக்கின்றன. இப்படைகளைப்போல் ஐம்பொறிகள் என்னையும், என் மனத்தையும் கலக்குகின்றன. இவை உள்ளே நுழைந்து, முதற்கண் ஏவல்போலப் பழகி, வரவர என்னையும் என் மனத்தையும் அடக்கி அடிமைப் படுத்தும் நிலைக்கு வந்துவிட்டன. அணுகுண்டு, இசாயன ஆயுதங்களைக் கண்டு அஞ்சிய உலகத்து மக்களைப் போலவே, சத்வ மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்க நினைக்கும் ஜீவாத்மா பொறி புலன்களால் தனக்கு விளையும் துன்பங்களை யெண்ணிக் கலங்கு கின்றான். இப்பொறிகள் தரும் துன்பங்களை யெண்ணிக் கலங்குகின்றான். இத்துன்பங்களை யொழிக்க வேண்டுமென்று வேண்டுவதே சாலும். பொறுக்கமாட்டாத துயரத்தால், இப் பொறிகளையே அழித்தருள்க என்று வேண்டுகின்றான். உடம்பு எடுக்கும் வினையுள்ளவளவும் பொறி புலன்களால் வரும் துயரம் உண்டு. வினை வலியை ஒடுக்கி வீறும் ஆற்றல் சீவனுக்கு இல்லை. அச் சீவன் கரையேற அருள்புரியும் கருணைப் பெருக்கு

இறைவிக்கு உண்டாதலின் இவ்வேண்டுகோள்பயன் விளைப்பதே ஆகும்.

கேவலை கைவல்ய வாயில் திறந்தருள் கேண்மையினால்
நாவலை நாயடி யேனையும் நாவலர் நாப்பணிட்டாய்
பாவலை யாயிர மாயிரம் வேதங்கள் பாடினையால்
பூவலை பூமியும் வானமும் ஆண்டருள் பொற்கொடியே. 90

உரை :- தனிச் சிறப்புடையாய் ! அடியேன் பொருட்டு
வீட்டின் வாயில் திறந்தருளும் அன்புடையாய் ! நாவான்மையுடையாய் ! நாயடியேனையும் நாவலர் நடுவே இருக்கவைத்தாய். பாக்கள் வ ல் லை யா ய் ஆயிரமாயிரமாகவுள்ள வேதங்களைப் பாடினாய். பூமியுள் வலிமையுளாய் ! பூமியும் வ ர ன மும் ஆண்டருளும் பொற்கொடியே.

வி-ரை :- கேவலம் என்ற சொல் தனிமை, முக்தியென்ற பொருளைத் தரும் தமிழர் இதனைச் சிறுமைப் பெ ரு ள் தருவதாகவும் ஆக்கிக் கொண்டனர். இறைவியைக் தேக வ லை யென்று விளிக்கு மன்பன் ஒப்பாரும், மிக்காருமில்லாத உயர்ந்த தனித் தன்மையை உடையவள் அவள் என்று உணர்ந்தே உரைக்கின்றான். கைவல்யம் மோகஷம். கை வ ல் ய த் தை வைகுண்டம், கைலாசம் முதலிய நிலங்களில் வைப்பவரும் உண்டு. அது காலதேசங்களால் பாதிக்கப்படாத விடுபட்ட நிலையென்று உரைப்பாருமுளர். கைவல்யத்தின் வாயில் திறப்ப தென்பது இ றை வி தன் அருள் நோக்காலே அன்பருக்கு மோகஷானந்த அனுபவத்துக்குத் தகுதி அருளுதல். அன்பன் தன்னை நாவலர் நாப்பண் நிறுத்திய நாயகியை நோக்கி நீ நாவன்மையுள்ளவள் ஆ த லா லே, எனக்கும் இவ்வாழ்வு அருளினாய் என்று போற்றுகின்றான். மேலும் இறைவியை நோக்கி நீ புலைமைத் தலைமை பூண்டாய். ஆயிரமாயிரம் வேத வாக்கியங்களை நீயே பாடினாய் என்கின்றான். இங்குப் பாடுதல் என்னும் சொல் வேத வாக்கியங்களை அவளே தன் மூச்சுக்

காற்றால் அமைத்தருளிய சிறப்பை உரைப்பதாகக்கொள்ளத் தகும். பூவலை யென்ற சொல் பூவையாளவல்லாய் என்று பொருள் தருதலால் அன்பர் இதயத் தாமரை புகுந்து ஆட்சி புரிவாய் என்ற பொருள் தருவது உணரத்தகும். பூத்தல் என்ற சொல் தோன்றுதல் என்ற பொருள் உள்ளது. அது இங்குப் பூவல் என்று வந்ததாக அமைத்தால் உலகத்தையெல்லாம் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் உடையாய் என்று பொருள் கூறலாம். பூ என்ற வடமொழியாகக் கொண்டால் பூமியை யாள்கின்றாய் என்ற பொருள் வரும். பூமியும் வானமும் ஆண்டருளும் பொற்கொடியை நோக்கி பூவலை யென்று கூறுவது பொருத்தமே. பொற்கொடி-பொன்னாலியன்ற கொடி போன்ற அழகிய உருவம் உடையாள். பொற்புடைய பூங்கொடி என்றும் பொருள் கூறலாம். அன்மொழித்தொகை, பண்புத்தொகை என்று இரு வகையாகவும் இத்தொகையை மதிக்கலாம். ஆயிரம் ஆயிரம் வேதங்கள் என்றது “அநந்தாவை வேதா” என்ற வேத வாக்கியத்தையே பின்பற்றிய கருத்தாம்.

பொற்கொடி நின்றிருப் பாதாம் புயநின்று போதருவ
விற்கொடி சூழ்ந்துள சித்திகள் எட்டென மெல்லுளத்தே
எற்கொடி தோன்ற நினைக்கு முறுதி யியைந்தவற்கே
அற்கொடி தாகிய பேருழி யல்கியும் ஆலத்தியே. 91

உரை :- பொற்கொடியே ! உன் திருவடி மலரினின்றி வருகின்ற ஒளிக் கொடிகள் சூழ்ந்த சித்திகள் எட்டு என்று தன் மெல்லிய உள்ளத்தே ஒளிக்கொடி தோன்ற நினைக்கும் உறுதி பொருந்திய அன்பனுக்கே இருள் கொடிதாக உள்ள யுகாந்த காலத்து அக்கினியும் ஆலத்தியாகும்.

வி-ரை :- பொற்கொடி - அண்மைவிளி. பாதாம்புஜம்- தீர்க்க சந்தி பெற்ற வடசொல். விற்கொடி-ஒளிக்கொடி. தேவி யின் பாதத் தாமரையிலிருந்து புறப்படும் சித்திகள் எட்டு அவை அணிமா, மஹிமா, கரிமா, லகிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம்யம்,

வசித்வம், ஈசித்வம், என்பன. தேவி திருவடினின்று எழும் அஷ்டமகா சித்திகளைத் தன் உள்ளத்தால் ஒளிபிறக்க நினைக்கும் உறுதியுள்ள அன்பனுக்கு முன்னே யுகாந்தகால அக்னியும் பெரிதன்று. அது அவள் முன்னே வரும்பொழுது ஒரு சிறு கப்பூரஹாரதிபோலத் தோன்றும். என்று உரைக்கப்படுகின்றது. இக் கருத்து ஸ்ரீ சங்கரர் திருவாக்கிலே, சௌந்தர்ய லஹரியில் நன்கு அமைந்துளது சௌந்தர்ய லஹரியில் முப்பதாம் ச்லோகமான கீழ்வரும் செய்யுள் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

“ஸ்வதேஹோத்பூதாபிர்க்ருணிபிரணிமாத்யாபிரபித:

நிஷேவேநித்யேத்வாம் அஹமீதி ஸதாபாவயதி ய: |

கிமாஸ்சர்யம் தஸ்ய த்ரிணயநஸம்ருத்திம் நயனத:

மஹாஸம்வர்த்தாக்னிர்விரசயதி நிராஜணவிதிம்” ||

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தே மேற் செய்யுளில் ஆளப்பட்டது. இதன் கருத்து “நித்யமாயுள்ள தேவியே! உனது தேகத்திலிருந்து தோன்றிய கதிர் உருவமுள்ள அணிமா முதலிய சித்திகளால் எங்கும் சூழப்பட்டுள்ள உன்னை நான் வணங்குகின்றேன். எந்தச் சாதகன் சதா காலமும் உன்னைத் தானென்றே பாவிக்கின்றானோ. சதாசிவன் பாக்கியத்தையும் துரும்பாக மதிக்கத்தக்க தவம் பொருந்திய அவனுக்கு பிரளய காலாக்கி ஆலத்தி யெடுக்கிறது. இதில் என்ன புதுமையுளது.” அஷ்டமஹா சித்திகளை யோகமார்கத்தே நெடுந்தொலை நடந்த பிறகே உலகிற் சிலர் பெற்ற கதையுண்டு. இங்கு அச்சித்திகளை யடைவதற்கும், அதற்குமேல் சதாசிவத்துக்கே யமைந்த செல்வத்தையும் புறக்கணிப்பதற்கும், எளியவழி யொன்று கூறப்படுகின்றது. தேவி பாதாம் புஜத்தினின்று புறப்படும் ஒளியிலே அஷ்டமஹா சித்தி பிறக்கும். தேவியை நாம் ஸாக்ஷாத் கரித்தால் என்ன பேறு பெறலாமென்ற மனவுறுதி கொண்டு, தேவி தியான பரனாக அமர்ந்து “சிவோஹம்” “ப்ரஹ்மைவாஹம்” என்பவரைப் போல சத்தியே நான். சிவையே நான். நான் வேறு அவள் வேறல்ல என்ற பாவனையிற் பழுத்தவனுக்கு

யுகாந்த காலாக்கி ஆரத்தி ஆகும் எனின் இச் சித்திகள் துரும் பாகும் என்ற கருத்து ஸ்ரீ சங்கரர் வாக்கிலிருந்தும் இங்கு அனுவதிக்கப் பெறவில்லை. அக் கருத்தை உரைக்கும் துணிபு இன்மையே அதற்குக் காரணமாகும்.

ஆலத்தி காட்டி யடியே னினதுரு வாதரிக்க
மாலத்தி யேழும் அகிலாண்ட மாகிய மஞ்சள்கரைந்
தேலத்தி யெட்டும் காங்களிற் றூக்க வெழுவதுண்டேல்
சீலத்தி ஞானத்தி செல்வத்தி நிற்பணி செவ்வுறுமே. 92

உரை :- கருப்பூர ஆலத்தியைக் காட்டி அடியேன் உனது திருவுருவை ஆதரிக்க விரும்புவேனேல், உலகம் சூழ்ந்த பெருங்கடல் ஏழும், அகிலாண்டமென்ற மஞ்சள் கரைந்து, உலகம் தாங்கும் எட்டு திக்கயங்களும் தம் கைகளாலே தூக்க எழுவ துண்டு என்றால், சீலமும், ஞானமும், செல்வமும் பொருந்திய தேவி உன் திருப்பணி செவ்விதாக அமையும்.

வி-ரை :- ஆலத்தி-கற்பூரஹாரதி. பரதேவதைக்கு எடுத்து காட்டற்கு, மஞ்சள் நீர் கரைந்த நீராசனம். இடையில் விளக்கு வைத்தும், கற்பூரம் வைத்தும், காட்டப்படுவது உண்டு. விளக்கின்றியும் அயினி நீர் சுழற்றுவதுண்டு. ஆலத்தி, ஆரத்தி, அயினி என்ற மூன்றும் ஒரு பொருளே தரும். பரதேவதை திருமுன்பு ஆலத்தி சுழற்ற விரும்பும் அன்பன், அதற்கு உரிய பொருள்கள் இவை இவை வேண்டும் என்று தெரிவிக்கின்றான். அப்தி - கடல். மால் அத்தி - பெருங்கடல் (லவண, இக்ஷு, சுரா, சர்ப்பி, ததிசுரீர், சுத்தோதகசமுத்திரங்கள்) இந்த ஏழு கடலும் ஒன்று கூடி ஒரு பெரும் பாத்திரத்தில் அயினி நீர்க்குரிய புனலாக வேண்டும். இப் புனலில் கரைக்கத் தக்க மஞ்சள் அகில அண்டமே ஆகும். இங்ஙனம் கரைத்த அயினி நீரையெடுத்து, இறைவி திருமுன் சுழற்ற ஆற்றல் படைத்த பணியாளர் வேண்டும். அஷ்டதிக் கஜங்களும் தம் கைகளிலே இதனை யேந்தி முன் வரவேண்டும். இங்ஙனம்

ஆலத்தியெடுக்கும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று வாய்க்குமென்றால், அன்னையே ! உனக்கு அடியவள் விரும்பும்பணி செவ்விதாக முடியுமென்று உரைத்தது இந்த செய்யுள். இச் செய்யுளின் இறுதியில் வந்த விளிகள் முன்று. அவை சீலத்தி, ஞானத்தி, செல்வத்தி என்பன. சீலத்தி என்பது சதாசிவ குடும்பினியைக் குறிக்கின்றது. செல்வத்தி என்பது மஹா லக்ஷ்மியைக் குறிப்பிக்கின்றது. ஞானத்தி யென்பது வாக் தேவியைக் குறிக்கின்றது. இம் முன்று உருவமும், ஒன்றே ஆகிய பரதேவதை புவனேசுவரி என்ற உண்மை இங்கு விளக்கப்பட்டது. இறைவியே உனக்கு ஆலத்தி எடுக்க இத்தனை பொருள் வேண்டுமே. என்றால் இயலுமோ என்று தன் அசக்தியை விளக்கியவாறு வேதநாயகம் பிள்ளை பாடிய நீதி நூலில் வரும் :-

“வீலகரும் அருளின் மிக்கூர் வீமலனை வாழ்த்த வேண்டின்
அலகில் பல்யுகங்கடிக நம்மாயுளாய் மும்மைத்தாய
உலகமோருடம்பாய் அந்த உடம்பெலாம் வாயாய் நித்தம்
பலகவி மாலிகுடிப் பரவீனும் முடியுங்கொல்லோ !”

என்ற கடவுள் வாழ்த்து இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

செவ்வியர் சான்றவர் மேலவர் நல்லவர் சீலத்தினர்
ஒளவிய மில்லவர் மெய்ப்பொரு ணுடு மறிவினவர்
பவ்விய மேயுரு வானவர் தேடும் பழம்பொருளை
இவ்விய லாலயம் வாழ்நனை நெஞ்சத் திருத்தினமே. 93

உரை :- சென்மைக் குணமுள்ளவர், சால்பு உள்ளவர், மேன்மைப் பண்பினர், நன்மையாளர், சீலம் உள்ளவர் பொருமை யில்லாதவர், மெய்ப்பொருளையே நாடும் அறிவுள்ளவர். வணக்கமே உருவமாக வமைந்தவர், தேடும் பரம்பொருளை, இன்று நாம் கண்டுவிக்கும் இந்த அழகிய ஆலயத்தில் வாழ்பவளை நெஞ்சத்தில் இருத்தினோம்.

வி-ரை :- செவ்வியரே சான்றவராவர். சான்றோரே மேலோராகின்றனர். மேலோரே நல்லவராக மதிக்கப்படுகின்றார் நல்லவரே உயர்ந்த சீலம் உடையராய் இருக்கின்றார். சீலத்தினரே பிறரிடம் பொருமை கொள்ளாத பண்போடு வாழ்கின்றார். இத்தகைய வாழ்வு உடையவரே மெய்ப்பொருளை நாடித் தெளிந்துணரும் அறிவு படைக்கின்றார். இப்பெரு மக்கள் பவ்விய ஜீவன் என்ற பட்டத்துக்குத் தகுதியுள்ளவராயும், வாழ்கின்றார். இப் புண்ணியர் என்றும் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் பரம்பொருள் தான் புவனேசுவரி யென்ற திருவுருவம் பூண்டு, அழகு பொலியும் இவ்வாலயத்தே வந்து குடிகொண்டுள்ளது. அப்பொருளை நாமும் நெஞ்சத்தில் இருக்க வைத்தோம். நந்தனார் வரலாற்றை கீர்த்தனையாகப் பாடிய கோபாலகிருஷ்ண பாரதி வாக்கில் ஒரு அழகிய கருத்து வந்துள்ளது. அதுவே இச் செய்யுளுக்கு மூலம். என்று மதிக்கத்தகும். அவர் பாடுகின்றார் :-

“ சித்தம் தெளிய மருந்தொன்றிருக்குது பேரின்பமன்றுள்ளே
மற்ற மருந்துகள் தின்றாலு முள்ளுக்கு வல்லே வல்லே வல்லே
[அடிமை-
பாம்பும் புலியும் மெய்ப் பாடுபட்டுத் தேடிப் பார்த்துப்பயிரிட்டது
பார்ப்பதி யென்றரு சீமாட்டியதில் பாதியைத் தின்றதுண்டு
பாறளந்த திருமாயனும் வேதனும் பார்த்துக் களித்ததுண்டு ”

இக் கீர்த்தனத்தில் பாம்பு, புலியென்பன பதஞ்சலி வியாகர்பாதரைக் குறிப்பது. பார்ப்பதி பாதி தின்றாள் என்பது, இறைவி அவன் உருவத்தில் பாதியைக்கொண்ட உண்மை விளக்கவந்தது. மாயனும், வேதனும் — திருமாலும் நான் முகனும் பார்த்துக்களித்தது, அருணாசலக் காட்சி. இங்ஙனம் பெருமக்கள் பலர் கைகண்ட மருந்தே என் பித்தம் தெளியும் மருந்தென்று நந்தனார் கூறுகின்றார். இங்கும் இக்கருத்தே வருவது காண்க.

இருத்தி நிரம்பிய ஞானியர்
 நெஞ்சத் தெழுந்தருளும்
 விருத்தி யுடையாய் திருமுடி
 யேறும் வியன்முடியில்
 பொருத்தி விளங்குறு பன்னிரு
 ஞாயிறின் பொன்னொளியால்
 அருத்தி யிளம்பிறை வானவில்
 லாகும் அமைதியதே

94

உரை :- தவச்செல்வம் நிறைந்த ஞானியர் மனத்தள்ளே கோயில் கொள்ள எழுந்தருளும் தொழில் உடையாய் ! தாயே ! உன் திருமுடிமேல் அணியாக அமைந்த பெரிய பொன்முடியிலே பொருத்தி விளங்கும் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களின், பொன் மயமான ஒளியாலே, உன்னிடம் ஆசை மிக்க இளம் பிறை யானது, வான் வில்லாகத் தோன்றும் அமைதி உடையதாகும்.

வி-ரை :- இருத்தி — ருத்தி யென்ற வடசொற்றற்பவம் தவத்தால் அடையும் சக்தி, விருத்தி - இயல்பு, தொழில் ஒழுக்கம் என்று பொருள். இறைவி திருமுடி மேலுள்ள கிரீடத்தில் இரத்தினப் பிராயமாக ஆதித்யர் பன்னிருவர் அமைந்திருப்பதாக உரைக்கப்படுகின்றது. ஆதித்ய மண்டல பரியந்தம் தேவி திருமேனி வளர்வது என்றேனும், தேவி கைங்கர்யம் வாய்க்க வேண்டுமென்று பன்னிரு துரியர்கள் முடிமணிகளாக அமைந்தனர் என்றேனும் கொள்ளலாம். முடியின் மேற்பகுதியிலே இளம் பிறை இரேகை ஒன்று உண்டு. அப்பிறை வெண்ணிறம் உடையதேயாயினும், அதன் மேல் ஆதித்ய மணிகளின் ஒளி படர்ந்து விளங்கலால் அது வானவில்லைப் போன்று காட்சி தருகின்றது இச்செய்யுள் சங்கரர் வாக்கில்வந்த சௌந்தர்ய லஹரி நூற்பத்திரெண்டாம் ச்லோகத்தின் தழுவலாகும்.

இறைவிக்கு ஒரு விருத்தி உண்டென்று கூற இயலுமா? கண்ணிமைக்கும் அளவில் உலகமெல்லாம் பிறக்கவும், வளரவும்,

ஒடுங்கவும், செய்யவல்ல பேராற்றல் படைத்த பெருமாட்டியே யாயினும், செயலே திருவுருவமாக உடையவளே ஆயினும், அவள் செய்யும் செயலை மேற்கொள்ளும் பணியை அறிந்தவர் எவருமில்ர். வேதமே அறியாத பொருளை மனிதர் அறிதல் எளிதாகுமா? ஆயினும் இத்தகைய இறைவிக்கும் ஒரு விருத்தி உண்டு என்று சாதிக்கப்படும். இருத்தியென்பது நெடும்பல பிறவிகளிலே தவம் செய்து பெற்ற சக்தி. இச்சக்தியை நன் மக்கள் எதன் பொருட்டு ஈட்டி வைக்கின்றாரெனில், இச்சக்தி யுள்ள இதயத்தையே ஆலயமாகக்கொண்டு, கருணைக் கண் முன்றுடைய பெருமாட்டி கோயில் கொள்ளாத திருவுள்ளம் கொள்கின்றாள். மேருவுச்சி, பராகாசம், சிதம்பரம், சத்திபீடம் முதலிய புண்ணிய பூமிகளைப் போலவே, இருத்தியுடையார் இதயமும், இறைவிக்கு உவப்பான திருக்கோயிலே ஆதலின், அவள் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள ஆலயங்களிலிருந்து, இங்கும் எழுந்தருளி வீற்றிருந்து, காட்சி தருகின்றாள். ஆதலின் இத்தகைய தவம் புரிந்த நன்மக்கள் இறைவி வேறு, தாம் வேறு, என்று எண்ணாத பெரு வாழ்வில் இருத்தலால், இவர்களை வணங்கி, வாழ்த்துவது இறைவிக்குப் புரியும் திருப்பணியே ஆகும்.

அமையு மனத்துக் கவிஞர் புனையும் அணிகவிதை
சமையு முறையினே கேட்கும் செவிகளைச் சார்சிறப்பால்
இமைய மகள்நின் னிருவிழி யெய்தும் இருஞ்சிறப்பைக்
குமையு நுதல்விழி யெய்தில தாகும் குறிப்பினதே 95

உரை :- இறைவி திருப்பணிக்குன்றே அமைந்துள்ள மனத்தையுடைய கவிஞர்கள் இயற்றும் அழகு மிக்க கவிதை களைப் பொருந்திய முறைப்படி குளிரக் கேட்கும் இரு செவிகளையும், சாரும் சிறப்பாலே, இமைய மகளே ! உன் இருவிழிகளும் அடையும் பெருஞ் சிறப்பைக் குமைகின்ற நெற்றிக்கண்தான் அடையவில்லை என்ற குறிப்பை விளக்கும்.

வி-ரை :- அமையு மனத்துக் கவிஞர் -- உலக வாழ்வின் கண் உள்ள செல்வம், வறுமைகளையும், இன்ப துன்பங்களையும்,

புண்ணிய பாபங்களையும், உயர்வு தாழ்வுகளையும் கண்டு, உலகப் பொருள்களிற் பற்றுள்ளம் கொள்வதால் விளைவது நன்மையில்கூடாததே யெனவும், பெருமையில்கூடாததே, சிறுமையே, புகழ் இல்லை. பழியே யெனவும் அகத்தே உணர்ந்த காரணத்தால் பொறி புலன்கள் இழந்த வழியே போகாது, அடங்கி, ஆதம் தத்வத் தோடு, ஒன்றத்தக்க அமைதி பெற்றிருக்கும் மனம் உள்ள கவிஞர். கவிஞர் மனம் இவ்வமைதியைக்கண்டாலன்றி, அரசரைப்பாடவும், பொருளைத் தேடவும் புகழைத் தேடவும் அலைந்து கொண்டேயிருக்கும், சாந்தாத்மாக்களும் திவ்ய கவிகளும், வேறு வேறு வியக்திகளாயிருப்பது, உலகத்தில் இயல்பு. இவ் இரு பண்புகளும், ஒரு வியக்திக்கு அமையப் பெற்றால், அது பொன் மலர் மணம் பெற்ற சிறப்புப் போன்றதே. அப் புலவர் புனையும் கவிதை அணிகவிதையாகவே இருக்க வேண்டும். நம்மாழ்வார் தம் நாவில் இன் கவியை பிறர் எவர்க்கும் கொடுக்கவே இசைந்தாரில்லை. " இறைவன் என்னெஞ்சிலிருந்து நாவழியே வெளிப்பட்டுத் தன்புகழ் தானே பாடிக்கொண்டான்' என்று துணிந்துரைத்தார் இத்தகைய தவக் கவிஞர் கவிதை அணிகவிதையாய் இல்லாதிருக்க வழக்குண்டோ. இக் கவியை இறைவி இரு செவிகளாலும் கேட்பதிற் குறையுண்டோ? செவிகள் கவிகளைக் கேட்கும் போது, காதளவோடிய கரு நெடுங்கண்கள் ஆகிய இடக்கண்ணும் வலக்கண்ணும், கேள்வித் செல்வம் படைத்திலவாயினும், அச் செல்வம் படைத்த செவிகளோடு உற வாடுதலால், அந்த இன்பத்தைப் பெறும் பேறு பெற்றன. நெற்றிக்கண் அங்ஙனம் செவிப்புறம் ஓடி மீளும்பேறு பெறுதே நிலைத்து விட்ட காரணத்தால், குமைந்து பொருமை கொண்டு சிவப்பேறித் தன் குறிப்பைத் தன் தோற்றத்தாலே வெளியிடுகின்றது. இவ்வழகிய கருத்தை இவ்வந்தாதிப் புலவர்க்குப் பிச்சையிட்ட பிரபு ஆசார்ய சங்கர பகவத் பாதரே என்று கூச்சமின்றி இங்கு வெளியிடவேண்டும். சௌந்தர்ய லஹரியிலே ஐம்பதாம் ச்லோகமே இதற்கு மூலமாம்.

“கவிநாம் ஸந்தர்ப ஸ்தபக மகரந்தைக ரஸிகம்
கடாஷ்வயாசேஷ ப்ரமரகலபௌ கர்ணயுகளம் ;
அமுஞ்சந்தௌ த்ருஷ்ட்வா தவ நவரஸாஸ்வரத தரலா
வத்யாஸம்ஸர்காத் அளிகநயநம் கிம்சிதருணம் ||”

குறியும் குணமும் கடந்தனை யென்ப குணக்கடலாய்
நெறியும் முடியும் விளக்கும் நிமலை நினதுருவம்
அறியும் தெளிவின ரின்மையி னன்றோ அஃதுரைத்தார்
பிறியுந் செயலற வன்ப ருளம்புகும் பெண்மயிலே ! 96

உரை :- பிரிந்துபோம் செயலின்றி அன்பர் உள்ளத்திலே
புகும் பெண் மயிலே ! குறியும் குணமும் கடந்தாய் என்று
உன்னைப் பற்றி உரைப்பார். குணத்தின் கடலாகி நெறியையும்,
முடிபையும் விளக்கும் இறைவி ! உன் திருவுருவத்தை அறியும்
தெளிவினர் ஆக இல்லாமையினாலன்றோ அங்ஙனம் உரைத்தார்.

விரை :- பரம் பொருளை குறி, குணமுற்றதென்று கூறு
வது சாத்திர சம்பிரதாயமே. வேதாந்திகளில் ஒரு வகையார்
இங்ஙனம் துணிபு உரைக்க, மற்றொரு வகையார் பரம்பொருள்
நற்குணக்கடல் என்பார் கம்பரும், சிற்குணத்தன், சத்வகுணத்தன்
நற்குணக் கடல் என்று பரம்பொருளைப் புகழ்கின்றார். ஆழ்வார்
களும், நாயன்மார்களும், இறைவனை நிற்குண வஸ்துவாக
நினைக்கவில்லை அனந்தகல்யாண குணவஸ்துவாகவே அறிந்து
அனுபவித்து, உலகத்துக்கு உணர்ந்தினர் அம் முறைபற்றியே
இங்கு இறைவியை ஒரு சிலர் குறி, குணம், கடந்தவன் என்பர்.
அது பொருந்தாது. அவன் குணக்கடலாக உள்ளவன். ஆத்மா
அடைதற்குரிய முடிபு இது என்பதையும், அதற்குரிய நெறியை
யும் விளக்கி யருளும் குருமூர்த்தியவளே. அவன் உருவத்தை
யறிந்து, சுவானுபவத்தாலுணர்ந்து, பிறர்க்கும் வெளியிடத்
தக்க திருவுடையார், பலர் உலகத்தில் பிறவாத காரணத்தா
லன்றோ, இறைவி, குறி, குணம் அற்றவன் என்று கூறிச்
சென்றார். இறைவியே அன்பர் உள்ளத்தில் புகுந்து, அக்
கோயிலை அகன்று வேறிடம் செல்லும் செயலற்று அங்கே

அடங்கி இருக்கின்றான் என்று உரைக்கப்பட்டது. இறைவி குறியும் உள்ளவன், குணமும் உள்ளவனே. இல்லாதவன் என்று கூறுவது இவ்வறிவுச் செல்வம் பெறுதவர் கூற்றே என்பது வைணவர் தம் திவ்ய பிரபந்தத்துக்கு மணிப்ரவாள நடையிலே நுண்மாண் நுழைபுலமுடையாரும் சிர்க்கம்பம் செய்யத் தக்க உரையை எழுதி வைத்து, அர்த்த விசாரம் செய்து ஆனந்த முறுவது கண்டு தேவார திருவாசகாதி சைவத்திரு முறைகளுக்கு நாம் உரைகூற மாட்டோம். கூறுவதும் பாவமே. உரை கேட்கப் பெறுத வேத வாக்குகளை இவையென்று கூறும் சைவச் செல்வர் எழுதாக் கிளவி என அவர்களே கூறும் வேதத்துக்கு சாயன, மாதவ் பாஷ்யங்கள் அமைந்திருப்பதையறிந்த பிறகேனும், தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளுக்கு உரையெழுதத்தக்க அறிவு படைத்தாரை தேடிப் பொருள் பெறவேண்டும் என்று கூறும் சான்றார் உள். இறைவிக்குக் குறி, குணம் இல்லை யென்பதும், தேவாரத்துக்கு உரையில்லை என்பதும் ஒரே தன்மையுள்ள கருத்தே ஆகும் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது. அன்பர் வினைத்த குறியே குறி அன்பர் அடுக்கிய குணமே குணம் என்பது ஒரு சிலர் கருத்தாகும்.

பெண்ணுக் குரிமை தரும் பெருமானைப் பிரிவறச்சேர்ந் தெண்ணுக் குரிய வொரு பொருளாகி இலங்குமனாய்! விண்ணுக் குரிய விபுதரும் நின்னருள் வேண்டுகின்றார் மண்ணுக் குரிய விபுதரும் வேண்டி வழுத்துவரே. 97

உரை :- பெண்ணுக்கு உரிமை தரும் பாமேசுவரனைப் பிரிவறச் சேர்ந்து, எண்ணத்துக்குரிய ஒரு பொருளாக விளங்கும் தாயே! வான நாட்டுக்கு உரிமை பூண்ட தேவரும், உன் திருவருளை வேண்டுகின்றார். நிலவுலகத்தில் வாழும் உரிமை பூண்ட புலவர்களும் உன்னை வேண்டியே துதிப்பார்.

விரை :- பெண்ணுக்கு உரிமை தரும் பெருமாள் “பெண்மையைப் போற்றல் வேண்டும்” பெண்மையை மதிக்க வேண்டும், பெண்மையை உயர்ந்த வேண்டும், என்று முழங்கும்

வாசாலகர், இறைவன் திருவுருவத்தை யுற்றுநோக்கித் தெளியத் தக்கதோர் உண்மை உளது. தாசுஷாயணியாக இருந்த தலைவி, பெற்றவன் நிகழ்த்திய வேள்வி காணத் தலைவன் ஆணை தக்க வாறு பெருமலையே சென்று, யோகாக்கணியில் உயிர் நீத்த பிறகு, அப் பிறவியின் குறைகள் கழல வேண்டி, இமைய வரையில் உமையாக வந்து பிறந்து, கடுந்தவம் புரிந்து, மறுவலும் இறைவனையே சேர்ந்து ஆனும், பெண்ணும் வேறு வேறு உருவமாயிருந்ததால் அன்றோ இத்துயரத் தீயில் மூழ்க நேர்ந்தது. நான் உமது அருமைத் திருமேனியின் ஒரு பாதிக்கு உரிமை பூண்டவன் அன்றோ! என் உரிமையை எனக்கு அருள்க என்று வேண்டிய காலையில், இறைவன் அது நியாயமே என்று ஏற்றுக்கொண்டு, பெண்ணுரிமை தந்து மகிழ்ந்தான். இத் திருக்கோலம் விளக்கும் தத்துவம் இதுவென்று உணர்த்தவே இத்தொடர் மொழி எழுந்தது. இருமைத் தன்மை நீங்கி ஒருமைத் தன்மை பெற்று இயங்கும், அன்னையைப் புகழ்ந்தவாறு. இறைவன் ஆண்மைக் குறைவிடம், இறைவி பெண்மைக் குறைவிடம். இருமையும் சேர்ந்த ஒருமை உருவம் திருக்கோடி மாடச் செங்குன்றாரில் இன்றும் உளது. இவ் வருவத்தை ஆண்பால் என்பதா? பெண்பால் என்பதா? பெண்ணுரிமை விளங்கும் பெரு நிலையம் என்பதா? விபுதர் என்ற சொல் வடமொழி. தேவர்க்கும் பெயர், புலவர்க்கும் பெயர். ஒரு சொல் இரு பொருள் தரும் போது, அதன் பொருள் வேற்றுமை விளங்க அடைமொழி தர வேண்டும் என்பது நெறி, விண்ணுக்குரிய விபுதர் என்னும் தொடர். தேவரைக் குறிக்கின்றது. புலவர் என்ற சொல் தமிழ் மொழி. இது தேவரையும், புலவரையும் குறிக்கும் சிறப்புடையது. இறைவியே! உன் திருவருளை தேவரும் வேண்டுகின்றனர். நில உலகத்தே தேவர் போல் மதிக்கப் பெறும் புலவர் உன்னை வேண்டுகின்றனர். என்பது. “தேவர் அணையர் புலவரும் தேவர் தமரணையர் ஒருர் உறைவார், தமருள்ளும் பெற்றன்னர். பேணி வழிபடுவர் கற்றன்னர் கற்றாரைக் காதலவர்” என்பது நான்மணிக்கடிகை.

வழுத்த வரிய பரம்பொருள் பாகம் வயங்கிறைவி
பழுத்த வருள்பொழி நின்விழி மும்மை பயில்நிறத்தை
அழுத்த முறவே விளங்குற மூவர் அடங்கிநின்று
முழுத்த முறலும் வெளிவருந் தன்மை மொழிவதுமே. 98

உரை :- புகழ்வதற்கு அரிய பரம்பொருளின் இடப் பாகத்தில் விளங்கும் இறைவியே ! பழுத்த அருளைப் பொழிகின்ற உன் திருவிழி முன்றிலும் உள்ள ஆற்றலை, முத்தேவர் அடங்கி நின்று, உரிய முகூர்த்தம் வந்ததும், வெளிவருந் தன்மை அழுத்தமுற விளக்குவதை உரைப்பதாம்.

வி-ரை :- வழுத்தல் - இடை விடாது துதித்தல். துதித் தற்கரிய பரம் பொருள் என்பது - அவாங்மானஸகோசரமான வஸ்து ஆதலின், அப் பொருளின் நாம ரூபங்களை நிர்த்தாரணம் செய்து, குணக்கடலகம் புகுந்து நீந்தி, அங்கு அகப்படும் முத்துக்களை முறையே கோத்து, அப் பொருளுக்கு அணிந்து பூர்த்தி செய்தல் இயலாத காரியமாதலின், வழுத்தற்கரிய பொருள் எனப்பட்டது. அத்தகைய இறைவன் பாகம் பிரியாளாகிய இறைவி. அவனுக்குரைத்த வெல்லாம் இவளுக்கும் பொருந்தும். பழுத்த அருள் விழி - பழுத்த அருளோடு கூடிய விழியெனவும், அருள் பழுத்த விழி யெனவும் உரைத்தல் தகும். விழி மும்மை-இடக்கண், வலக்கண், நுதற்கண் என்ற முன்று. மூவர் - நான்முகன், திருமால், சிவபிரான். இம் மூவரும் பிரளயாந்தத்தே உன் விழிக் கடைக்குளடங்கியிருந்து, முகிழ்த்த விழித்த ளத்துள் தாமும் முகிழ்த்தனராய், இருந்து, அவ்விழி இமை திறக்கும்போது வெளி வந்து தம் தம் பணியை மேற்கொள்கின்றார். முகூர்த்தம் என்ற வடமொழி தமிழில் முழுத்தம் என்று வழங்குவதுண்டு. இறைவியின் திருவிழி பழுத்த அருள் பொழிவது, அவ்விழி முகிழ்க்கும் போது உலகம் எல்லாம் உயிர் எல்லாம் அவ்வுயிர்களைப் படைத்துக் காத்து அழித்த தலைவரெல்லாம் அடங்கல் வேண்டும் விழிகள் மலரும்

முசூர்த்தம் வந்ததும் அம் முவரும் மீண்டும் உருப்பெற்றெழுந்து தம் தம் பணி இயற்றத் தொடங்குவர் என்பது சாக்த சம்பிரதாயமாகும். விழிமும்மைக்குமுள்ள திறமை இதுவென்று விளக்கப்பட்டது. இச் செய்யுள் சங்கரர் அருளிய சௌந்தர்ய ஷஹிரியிலே ஐம்பத்து மூன்றாம் செய்யுளில் தெளிவாக உரைக்கப்படுகின்றது. அதன் கருத்து “பரமசிவபத்னியே! ஒன்றுக் கொன்று ஒற்றுமையில்லாத மூன்று நிறமுள்ள உன் விழி மூன்றும் மையொளி காட்டுகின்றன. கருமை, வெண்மை, செம்மை நிறம் காட்டும் மூன்று விழிகளும், தமக்குள் பிரம்மானந்த அனுபவத்தில் அடங்கிக் கிடந்த பிரம்மா விஷ்ணு ருத்ராதி தேவதைகளை மீண்டும் உலகப் படைப்பு நிகழவேண்டும் என்று வெளியிடவேண்டிக் குணம் மூன்றையும் விளக்கின்றன. “குணம் ஒடுங்கிய நிலையிற் பரமானந்த அனுபவம் பெற்ற பிரம்மாதியர், விழிக்கடை திறந்த பொழுதே குணசம்பந்தம் பெற்றுத் தம் தொழில் மேற்கொள்ளவருகின்றனர் என்று ஸ்ரீசங்கரர் தேவியின் மான்மியம் உரைக்கின்றார்.

மொழிகோ நீனது பெருமை மறைகள் மொழிந்தவண்ணம்
இழிகோ நீனது கருணைக் கடலில் எளியனியான்
அழிகோ வுலக மயல்களின் போக்கில் அஃதகற்றிப்
பழிகோ ஞ்ருது பரிக்கும் நின்கழல் பற்றி நின்றே 99

உரை :- எளியேனாகிய நான் வேதங்கள் மொழிந்த வண்ணம் உன் பெருமையை மொழிவனே! உனது கருணைக்கடலில் இறங்கி முழுகுவேனே! உலகமயல்களின் போக்கில் அழிவேனே! அந்நிலை நின்று அகற்றி நான் பழிகொள்ளாது காக்கும் உன் திருவடி பற்றி நின்று புகழ்வேனே?

வி-ரை :- இச் செய்யுளின் அன்வயம் வருமாறு :- “எளியன் யான் உலக மயல்களின் போக்கில் அழிகோ, அஃது அகற்றி பழிகோள் ஞ்ருது பரிக்கும் நின் கழல்பற்றி நின்று நினது பெருமை மறைகள் மொழிந்த வண்ணம், மொழிகோ

நினது கருணைக்கடலில் இழிகோ " இங்ஙனம் வினை முடிபு செய்
வது பொருளை நன்கு விளக்கும். மொழிகோ, இழிகோ,
அழிகோ, என்ற சொற்கள் ஓகார வினா விடைச் சொல்லேற்ற
ககரவீற்று வியங்கோள் வினை முற்றுக்கள். மொழிவேனோ,
இழிவேனோ அழிவேனோ வென்ற பொருள் தருவன மொழிகவோ,
இழிகவோ, அழிகவோ வென்ற உருவமும் உண்டு. மொழிகோ
என்ற சொல்லில் ஓகாரம் வந்ததும் ககரத்திலுள்ள அகரம்
அழிந்து, ககரத்தின் மேல் ஓகாரம் ஏற இடம் தந்தது. பழி
கோள் -- பழியாற் பற்றப்படும் இழிநிலை. கோள் -- கொள்வது,
உலக மயலின் போக்கில் அழிவது மனிதப் பிறப்பெடுத்த ஒவ்
வொருவருக்கும் இயல்பாய் உள்ளதே. இந்த அழிநெறியினின்று
கரையேறி இறையருட் கடல்குளிக்கவே வழிதேடுகின்றது சீவன்
சீவஸ்வபாவத்தைக் கடந்து, சிவைக்குள் ஐக்கியம் ஆக முயல்
கின்ற, சீவன் படிப்படியாக ஏற முயல்கின்றது. ஜீவனாக உலகத்
தில் நின்று போது உலக மயல்களின் போக்கிலே அழிந்து
கொண்டிருந்தது. அந்நிலையை யகற்றி வினைப்பாசம் என்ற
பழி பற்றாது காத்தருளும் இறைவி திருவடியைப் பற்றிக்கொண்
டது. திருவடி பற்றியதும் வேத வாக்கியங்கள் வெளியிட்ட
வண்ணம் இறைவி திருப்புகழை ஒதி உருகும் பேறு பெற்றது.
இறைவி கருணைக் கடலிலிறங்கி முழுகியது. இந்நான்கு நிலை
களும் ஒன்றன் மேல் ஒன்று படிப்படியாக ஏற்ற முறையே
அமைந்திருப்பது சிந்திக்கத் தக்கது. ஆதலால் இச் செய்யுட்
பொருள் காணும் போது, இம்முறை பற்றியே நன்கு விளங்கும்
வண்ணம் விளக்கியுரைக்க வேண்டும். பரி -- வடமொழிப் பகுதி
தமிழ்க்கு வழங்க வந்தது. நினகழல் - நின் அ என்ற உருபு
ஆறும் வேற்றுமையிற் பன்மை குறிப்பது. இரு கழல் என்று
குறிக்க வந்தது.

பற்றுக் பற்றற்ற பெம்மான் அருள்மயப் பற்றையென
பற்றுக் மற்றைய பற்று வகைகள் பற்றையவென
முற்று முணர்ந்த புலவர் உரைத்த மொழி தெளிந்தேன்
உற்று ஞுணர்ந்தே புவனேசி நின்றப் றுடையனன்றே. 100

உரை :- பற்றற்ற பெருமான் அருள் மயமான பற்றைப் பற்றுக என்றும், அப்பற்றை மற்றைப் பற்று வகையொழியப் பற்றுகவென்றும், முற்றுமுணர்ந்த திருவள்ளுவர் உரைத்த மொழியைத் தெளிந்தேன், உற்று உள்ளே உணர்ந்து புவனேசுவரி உன் பற்றே உடையேன்.

வி-ரை :- பற்றற்ற பெம்மான் - பலகோடி அண்டங்களைப் படைத்து. அங்கங்கு எண்ணற்ற கோடானு கோடி உயிர்களைப் பிறப்பித்து வளர்த்து, அழித்து, மயக்கி, அருள்கின்றனானும், அவன் உலகங்களோடும், உயிர்களோடும், பற்று அற்றே இருக்கின்றான். ஆதலின் இப்பெயர் பெற்றான். அருள் மயப் பற்று -- இறைவன் பற்றை உயிர் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்று போதிக்கும் சான்றோர் அவன் பற்று உலகப்பற்றுப் போன்ற தன்று. அருள் மயமே ஆனது என்று விளக்குகின்றார். அருள் மயப் பற்றைப் பற்றிக்கொண்டதால், மற்றைய பற்று வகையெல்லாம் விலகும் என்ற உண்மை உரைக்கப்பட்டது. இதனை ஒரு சிறிய திருஷ்டாந்தத்தினால் விளக்கலாம். விறகுக் கட்டை அவிழ்க்க முயலும் ஒருவன் கட்டு இறுகிக் கிடப்பது கண்டு, அவிழ்க்க இயலவில்லையே யென்கின்றான். அங்கு வந்த ஒரு கிழவன் “ஐயா இக்கட்டின் மேல் நீ இன்னும் சற்றே அதிக இறுக்கமாக இன்னொரு கட்டுப்போடு; இக் கட்டு விழுந்த வளவில் பழமையாயிருந்த கட்டு நழுவி விடும்; நீயே கட்டிய கட்டு உன் னால் அவிழ்க்கவும் இயல்வதாதலின்; இரு கட்டுக்களையும் கழற்றி விறகை யெளிதாக எடுக்கலாம்” என்று கூறுகின்றான் இங்ஙனம் செய்து விறகு எளிது வருவதை எவரும் அறியலாம், இதனால் விளங்கும் உண்மை உலகப் பற்றை யொழிக்க இறைவன் பற்றைப் பிடிக்கவேண்டும் என்பதாம். இக்கருத்தை உலகத்துக்கு அருளியவர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். அவர் முற்றுமுணர்ந்த புலவர் என்று புகழப்பட்டார். அவர் திருவாக்கிலே இது:-

“பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றை
பற்றுக பற்று விடற்கு”

என்று வருவது கூண்க. இவ்வுண்மையை நன்கு தெளிந்தே
 னுதலின், உலகப் பற்று என் மனத்தினின்று அகலும்பொருட்டு,
 உன் பற்றையே உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டேன், என்று
 புவனேசுவரி திருமுன் உரைக்கத் துணிகின்றான். புலவர்
 மொழியைத் தெளிந்தது; ஒரு நிலை; தெளிவை உள்ளே உணர்ந்தது
 மற்றொரு நிலை. உணர்ந்த பின் அங்ஙனமே நினைக்கத்துணிவது
 இறைவி பற்று உடையானது முன்றும் நிலை. உலகப் பற்று
 எவர்க்கும் எளிதிற் கழல்வதில்லை. அதனைக் கழற்றும் ஆற்றல்
 தெய்வத் திருவருளாளே மனிதர்க்கு வாய்க்கலாமென்றித் தன்
 முயற்சியால் ஒன்றும் ஆகாது. புவனேசுவரி பற்றை உத்தம
 மார்க்கமாக பெற்ற சாதகன், அவள் அருளாலே உலக பந்தம்
 நீங்கி, இறைவி அருட்கடல் குளிப்பான்.

உடைமை யிஃதென் றுணர்ந்தா ரிலர்கா னுலகினிடை
 மடமை புகுந்து மனித்தர் மனத்தை மயக்குவது
 கடமை பொருள்தேடி வாழ்தலென் றெண்ணும் கசட்டறிவர்
 உடைமை யிறைவி திருவருள் தானென் றுணர்கலரே. 101

உரை:- உலகத்தில் உடைமையிஃதென் றுணர்ந்தவரில்லை
 மனிதர் மனத்தை மடமை புகுந்து மயக்குகின்றது. பொருள்தேடி
 வாழ்வதே கடமையென்ற கசட்டு அறிவினர். உடைமை யென்பது
 இறைவி திருவருள் தானென்று உணர்ந்தாரில்லை.

வி-ரை :- உடைமை உடைய பொருள், செல்வம். உலக
 மக்கள் உண்மையான செல்வம் இஃதென்று உணர்ந்தாரில்லை
 “அருட் செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்” என்று வள்ளுவர்
 அருளிய திருவாக்கை யறிந்தார் பலர் இவர். பொருட் செல்வம்
 பூரியர்கண்ணுமுள்” என்று அவர் இகழ்ந்த செல்வத்தையே
 பெரிதாக மதித்து, அச் செல்வம் பெற்ற மக்களைத் தேவராக
 மதித்து, அவரைப் பின்பற்றி, கை கட்டி வாய் பொத்தித் தம்
 மானத்தை இழந்தும் வாழத் துணிகின்றார். மனித்தர் மனத்தை
 இறைவி அருட் செல்வம் புகு நல்வழிக் கண் நடத்தும் வாய்ப்பு

அமையாமையால் மடமை புகுந்து அவர் மனத்தை மயக்குகின்றது. இம்மயக்கம் ஒழிய வழி தேடும் நினைப்பே பெரும்பாலோர்க்கில்லை. எப்பொழுதேனும் இருளினடைப் புகுந்த மின்னொளிபோல் உள்ளத்தே இக்கருத்துப் பிறக்கு மாயினும், உலகமயல் அதை ஒங்கவிடாது அடக்கி அழுத்தி விடுகின்றது. ஆதலாலே பெரும்பாலோர் அறிவு கசட்டறிவாகவே கழிகின்றது. 'இருவேறு உலகத்தியற்கை திருவேறு தெள்ளியராதலும் வேறு, என்று அறிவின்மிக்க புலவர் அருளிய மொழியையும் செனியேற்றுச் சிந்தை செய்வாரில்லை. செல்வம் உடையராய் வாழப் பிறந்தவர் சிலரே. அதற்குரிய வினைப் பயன் வேறு. தெள்ளிய ராகப் பிறப்பவர் அவரினும் மிகச்சிலரே. அதற்கமையும் நல்லாழ் முற்றிலும் வேறுபட்டது. செல்வருமாகாது, தெள்ளியருமாகாது திரிவோரே உலகிற் பலர். ஆதலால் அவர்க்கு இரங்கியே இச்செய்யுள் உண்மை கூறுகின்றது. உடைமை யென்பது பொருட் செல்வமில்லை. அருட்செல்வமே என்று அறுதியிட்டுரைக்கின்றது நறுந்தொகையிலே உடைமை வறுமைகளை ஆய்ந்துரைக்கும் அரசப் புலவர் சில கருத்துக்களைத் தருவர்.

உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழி நில்லா
குடை நிழலிருந்து குஞ்சா மூர்ந்தோர்
நடைமெலிந் தோருர் நண்ணினும் நண்ணுவர்
குன்றத்தினையிரு நிதியைப் படைத்தோர்
அன்றைப்பகலே அழியினுமழிவர்
எழுநிலைமாடம் கால்சாய்ந்துக்குக்
கழுதைமேய்பாழ் ஆயினுமாகும்

என்று பல உலகமக்கள் அறிவு பெறவே உரைக்கின்றனர். அருட்செல்வம் பெற்றவர். அச்செல்வம் என்றும் தம்மையகலாது என்றும், ஒரு நாள் வளர்ந்து மறுநாள் குறையாது என்றும், மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டே சென்று அடைந்தவரை நல்நெறியிற் சேர்க்குமென்றும் அறிவர்

உணர்வுக் கரிதா யுணர்ந்தா ருணர்த்தா வொருபொருளை
உணர்வுக் குரிய நெறியே புகுதும் உரிமையினர்
உணர்வுக் குணர்வா யுயிரா யுளதா முருவிளக்கம்
உணர்வுக் குதவாது நூலறி வென்றே யுரைப்பரன்றே. 102

உரை :- உணர்வுக்கு அரிதாகி, உணர்ந்தவர் பிறர்க்கு
உணர்த்த மாட்டாத ஒரு பொருளையறிதற்குரிய நெறியிலேபுகும்
உரிமையுள்ளார், உணர்வுக்கு உணர்வாகவும், உயிராகவும் உள்
ளதான உருவிளக்கத்தை உணர்வதற்கு நூலறிவு உதவாது.
என்றே உரைப்பார்.

வி-ரை :- உணர்வுக் கரிதாம் பொருள் -- மனத்தாலும்
பொறிகளாலும், இன்னது, இத்தகையது என்று அறிதற்கரிய
பரம் பொருள். உணர்ந்தார். உணர்த்தா ஒரு பொருள். ஆத்மா
னுபவத்தால் உள்ளே அதனை அறிந்த ஞானிகள், இன்னது
இப்படியுள்ளது. என்று உணர்த்தற்கு அரிய பரம் பொருள்.
உணர்வுக்கு உரிய நெறி, அப் பொருளை எப்படி அறிதல்வேண்டு
மென்று வேதசிரம் விதிக்கின்றதோ அப்படியே அனுபவத்தால்
அடையும் நெறி. உணர்வுக்கு உணர்வாய், உயிராய் உளதாம்
உரு-பிரம்மம், விளக்கம்-பிரம்ம ஞானம், விளக்கம்: உணர்வுக்கு
பிரம்மவிஞ்ஞானம்பெறுதற்கு உதவாது நூலறிவு - பிரமஞானம்
வேறே வேதாந்த அனுபவம் வேறு -- சாஸ்திர ஞானம்
பயன்படாது, வேதாந்தசாஸ்திரத்தை முன்று சம்பிரதாயப்படி
கரைத்துக் குடித்தவரும் பிரம்ம வித் ஆகிவிட்டோமென்றோ,
பிரம்ம நிஷ்டர் நாம் என்றோ கூறிக்கொள்ள முடியாது. சாஸ்திரம்
ஞானத்தைப் பெற உதவும் கருவியாகி உதவுமேயன்றி அது
சாக்ஷிப்பிரம்ம ஞானமாகாது. உலகத்தில் எதிர்த்த கக்ஷியாரை
வாயெழும்பாதபடி அடக்குதற்குகென்றே தர்க்க, வேதாந்த
மீமாம்ஸா சாஸ்திரங்களைப் பயின்ற வித்வான்கள் முழுவ்
ஸ்திதியில் ஆத்ம ஞானம் பெற்றார் என்று கூற இயலாமையால்,
அவர் உலக வாழ்க்கையில் இருந்தவளவும் புத்தக முட்டைகளாக
இருந்தார் என்றே உணரவேண்டும். சாஸ்திர விசாரம் வேறு

வேதாந்தம் ஸ்வானுபவத்தில் அகத்தே வாரவேண்டும் சாஸ்திர விசாரம் புறத்தாரை மயக்குவதற்கு உள்ள உதவியே. இச்செய்யுளின் கருத்து கேநஉபநிஷத்தில் வந்துள்ளது. அதனை எடுத்து உரைக்கவேண்டும்,

“ நதத்ரவாக் கச்சதி நசக்ஷூர்கச்சதி, நோமந :

நவீத்மோ நவீஜாநீமோ யதைத தனுசிஷ்யாத் |

அந்யதேவ தத்விதிதாத் அதோ அவிதி தாததி

இதி சுக்ரும பூர்வேஷாம் யேநஸ்தத் வ்யாசசா க்ஷிரே ||

இதன் கருத்து - அதனிடம் கண் செல்வதில்லை. வாக்கு அனுசுவதில்லை. மனமும் போவதில்லை. அதனை நாமறியோம் எங்ஙனம் அதனை விளக்குவது ! என்று உணரோம். எமக்கு உபதேசித்தவர், அது அறிந்ததற்கும் அறியாததற்கும் அப்பாற்பட்டது, என்று அருளினார். நாம் கேட்டறிந்தது இவ்வளவே. இக்கருத்தை விளக்கும் வேறு பல மந்திர வாக்கியங்களும் இவ்வுபநிஷத்தில் உண்டு. பிரம்ம விஞ்ஞானம் இன்னதென்று தெளிவாக உரைக்க வேதமே துணியாத போது பிறர் துணிய இயலுமா? பிரம்மமே இங்கு மகா சக்தியாகக் கருதப்பட்டது,

உரைக்கவல் லாரை யணுகிப் பணிந்தே யுளமொருங்கிக்

கரைக்கவல் லாளுளக் கல்லினை யங்கு கனிந்திருந்து

தரைக்கணைல் லாநல முந்தர வல்லவோர் தாயுருவை

பரைக்கணைல் லாயெனத் தேறித் தெளிந்து பணிதனன்றே | 103

உரை :- சொல்லவல்ல ஞானியரை யணுகி வணங்கி நம் உள்ளம் ஒருமை பெற நின்று, உள்ளக் கல்லினைக் கரைத்து, உருக்க வல்லவளும், அங்கே கனிவுற்று வீற்றிருந்து இப் பூமியிலே நாம் பெறவேண்டிய எல்லா நலங்களையும் தரவல்ல தாய் உருவம் பூண்டவனுமான புவனேசுவரியை பரையில் நல்லாயென்று தேறித் தெளிந்து பணிதல் நன்று.

வி-ரை :- உரைக்க வல்லார் - இப்பொருள் இத்தன்மையது என்றுநிர்தேசனம் செய்வது எவர்க்கும்எளிதன்று. ஆதலின் தம் அனுபவத்தாலே காட்டிக் கொடுக்க வல்லவரை உரைக்கவல்லார் என்றுஇச்செய்யுள் கூறுகின்றது. அத்தகைய பெருமக்களையனுக்கிஇப்பொருளைப் பேரற்றும் நெறியை உரைக்கும் அவரை வணக்கத்தோடு பணிய வேண்டும். கேட்கச் சென்றவ ருள்ளம் அந்தர்முகமாகி வெளிப் பொருள் ஒன்றையும் பற்றாத நிலையில் நிற்கவேண்டும். கேட்கப்படும்பொருளின் சிறப்பு இரண்டு சொற்றொடர்களால் விளக்கப்படுகின்றது. உள்ளக் கல்லைக் கரைக்க வல்லவன் - பல்லாயிரமாண்டு பல நூறு பிறப்பெடுத்து, உலகில் வந்தும் கரும் பந்தம் ஒழிய நோற்கும் நினைப்பின்றி அவ்வழியிலேயே உழல இசைந்திருக்கும் நெஞ்சத்தைக் கல்லினும் வலி தென்றே கூறவேண்டும் “நெஞ்சக்கனகல்லும் நெகிழ்ந்துருக” என்று இழிவுச் சிறப்பும்மை கொடுத்து நெஞ்சையிகழந்தார் அருணகிரியார். இக் கல்லைக் கரைத்து உருக்கி வசிக்கும் ஆற்றல் இறைவிக்கே உண்டு. வேறு எவர்க்குமில்லை. இக்கல்லைக் கரைத்ததேயன்றி இத்தனை காலமாக நம்மை நினையாத கல்லாய் இருந்ததே என்று எண்ணமின்றி அதனிடம் கனிந்து, புகுந்து வீற்றிருக்கின்றாள். புகுந்தது மாத்திரமேயன்றி. இப்பூமியில் அடைய நினைக்கும் எல்லா நலங்களையும் அம்மனமுடைய சீவன் வேண்டாத முன்னே தேடித்தருகின்றாள் ஆதலாலே அவள் தாயுருவம் பூண்டவள் என்று புகழப்பட்டாள். தாய்அன்பிற சிறந்த அன்பு ஒன்று உண்டோ! பரை - உயர்ந்த பொருள் என்று கருதப்படும் பெண்ணுரு. அத்தகைய பெண்ணுருவங் களுள் நல்லாய் என்று கருதிப் பணிய வேண்டும் என்பது ஒரு பொருள். பரை என்பது நாயியிலிருந்து மேனோக்கி யெழும் ஒலியின் தொடக்கம், ஒலி முதலில் பரையாயிருந்து, பிறகு பச்சயந்தீ, மத்யமா என்ற நிலைகளில் நின்று, வைகரியாகிய பிறகே சொல்லாக வெளிப்படும், நாவால் இறைவிபைத் துதிக்க நினைக்கும்

அன்பன் அவளை ஒலியெழும் ஆதாரத்திலேயே தியானித்து, நான்கு படியிலும் அந்நினைப்போடு வந்து, புறத்தே வரும் ஒலியால், அவள் நாமத்தை உரைக்கப் பயில்கின்றான் என்றும் உரைக்கலாம்.

பணியுரு வோடெழுந் தாதார மாறும் படர்ந்துயர்ந்து
பிணியறு மாயிர வாரநல் லாழி பிறங்குகின்ற

அணியுரு வேந்திய குண்டலினிப் பெய ராற்றலனைத்

துணிபவர் தேவி புவனே சுரியருள் தூண்டுவரே, 104

உரை :- பாம்பின் உருவத்தோடு எழுந்து, ஆதாரம் ஆறும் ஊர்ந்து. உயர்ந்தநிலையான, எவ்வகைப் பிணியுமில்லாத, ஆயிரம் ஆரம் உள்ள சக்ரத்தில் விளங்குகின்ற அழகிய உருவம் உள்ள குண்டலினி என்ற பெயர் பூண்ட சக்தியைத் தேடத் துணிபவர் தேவி புவனேசுவரி திருவருளையே துணையாகக் கொண்டு அச் சக்தியை யெழுப்புவர்

வி-ரை :- குண்டலினி சக்தி என்பது அச்சக்தியை எழுப்பும் யோகத்தில் வல்லவர் சுவானுபவத்தால் அறிவது. மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்கள் உடம்பினுள் உண்டு. தேக தத்வம் மட்டும் அறிந்தவர் இவை இருப்பதை அறிவதில்லை. ஆத்ம தத்வத்தில் ஊடாடியவர், இவ்வாதாரங்கள் ஆறிலும் இருக்கும் தெய்வங்களை அங்கங்கு உள் நோக்கால் நோக்கி சஹஸ்ரார சக்ரம் வரை சென்று அங்குப்பரமானந்த அனுபவம் பெறுவது உண்டு என்று அறிந்தோர் கூறுவர், குண்டலினி சக்தி ஒரு நாகம் போலிருப்பது. அது இயல்பாக அடங்கிக் கிடக்கும்போது. மூலாதாரத்தில் சுருண்டு கிடக்கும். யோக சக்தியால் அதனை யெழுப்பியதும், அஃது ஒவ்வொரு ஆதாரமும் கடந்து, சென்று ஆனந்த அனுபவம் காட்டும் ஸஹஸ்ரார சக்ரத்தை அடைந்து நிற்கும். அக்குண்டலினி வரும்படி செய்ய நெடுநாட் பயிற்சியால் அறிந்திருக்கும் யோகிவாயர், அதன் இயக்கம், மேற்செல்வு, மேற் சென்று செய்யும் செயல், இயங்காது அடங்கு நிலை, யெல்லாம் உணர்ந்து பிறர்க்கு வெளியிடாதிருப்பர்.

குண்டலினி சக்தியை எழுப்ப நினைபவர் இறைவியருள் அடைதல் வேண்டும். ஆதலின் முதற்கண் இறைவி திருவருள் தம்மிடம் பூரணமாக இறங்கும் துறையிற் செல்வர் என்பது இச்செய்யுளில் உரைக்கப்பட்டது. இச்சக்தியின் விளையாடல்களைச் சங்கர குருவார் சௌந்தர்ய லஹரியிலே சிறிது கூறியிருக்கின்றார். நம் நாட்டுக்கு வந்து, சக்தி சாஸ்திரங்களில் சிறந்த பயிற்சி பெற்று, யோகசாதனமும் அறிந்து, சக்தி ரஹஸ்யம் எல்லாம் அனுபவ பூர்வமாக அறிந்திருக்கும் ஸர் ஜான் உட்ராப் என்ற மேல் நாட்டுப் பெரியார், ஆர்தர் அவலன் என்று மறு பெயர் பூண்டும், பூணுமலும், சக்தி சம்பந்தமான நூல்கள் பல வெளியிட்டிருக்கின்றார். அவைகளின் 'சக்தியும் சக்தனும்' என்பது ஒன்று. குண்டலினி சக்தி யென்பது ஒன்று சமீபத்தில் ஆசார்ய சங்கரர் இயற்றிய பிரபஞ்சச்சாரம் என்ற சாஸ்திரத்துக்கும் இப் பெரியார் விளக்கமான உரை யெழுதியிருக்கின்றார், இவர் குண்டலினி சக்தியின் சஞ்சாரத்தை நன்கு விளக்கியதோடு சித்திர ரூபம் அமைத்து விளக்குகின்றார், ஆங்கில மொழியில் இவர் இத் திருப்பணி புரிந்தாராயினும், நம் நாட்டுச் சான்றோரோடொப்ப மதித்துப்போற்றற்குரிய தவச்செல்வம் உடையவரே. நம் பரமாசாரிய பரம்பரையில் ஸ்ரீ வித்தியா உபாஸனை, சாரதா பூஜாக்ரமம் முதலிய வழிபாடுகள் எல்லாம் சக்தி தத்வத்தில் நம் மனோர்க்குள்ள ஈடுபாட்டை வளர்ப்பதற்கென்றே அமைந்தன சங்கரர் கருத்துக்களை இனி அறிய முயலுவோம்.

சௌந்தர்யலஹரியில் பத்தாம் ச்லோகத்தில் குண்டலினி உறங்கும் நிலை உரைக்கப்படுகிறது. சிரஸ்தானத்திலிருக்கின்ற ஸகஸ்ரார கமலத்தின் நடுவில் விளங்கும் ஸ்ரீ சக்ர உருவமுள்ள சந்திர மண்டலத்திலிருந்து கொண்டிருக்கும் பரதேவதையின் திருவடி மலரிலிருந்து பெருகி வரும் அம்ருதப்ரவாஹத்தாலே சாதகருடைய உள்ளூடல் எல்லாம் நனைவித்து, சுழிமுனை (சுஷுமனா) நாடி மூலமான ஆதாரத்தில் குண்டலினிசக்தி சர்ப்ப ரூபமாய்ச் சுற்றிச் சுருண்டு இருக்கிறது" இனி இச்சக்தி சஞ்சரிக்க

கும், அழகை முப்பத்தைந்தாம் சுலோகத்தில் தெளிவாக அருளிச்செய்திருக்கிறார். இக்குண்டலினி ஆஞ்ஞா சக்ரத்தில் மனஸ்தத்துவமாக இருக்கின்றது. அநாஹத சக்ரத்திலே வாயு தத்வமாகிறது. ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் வன்னியாகின்றது. பஞ்சபௌதிகமான சரீரம் தோன்றவும் அதன் கண் மனம் இருந்து இன்பம் காணவும் மகா சக்தி ரூபமான இக்குண்டலினியே காரணம், என்று இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீ ஆசார்யாள் கூறுகின்றார். இச்சக்தி ஐந்து பூதங்களுக்குக் கீழாதாரங்களில் இடம் கண்டு ஆறாம் ஆதாரத்தில் மனோ மயமாய் நின்று, மேற்சென்று ஸஹஸ்ரார சக்ரத்தில் ஸ்ரீ வித்யா ரூபம் தாங்கி, ஸ்ரீ சக்ரத்துள் விளங்கும் பரதேவதை அம்ருதப்ரவாஹினியாக விளங்கும் அளவும் உதவுவதாம். திருவாக்கு வருமாறு,

“சுதா தாராஸாரைஸ் சரணயுகளாந் தர் விகளிதை:
 ப்ரபஞ்சம் சிஞ்சந்தீ புரரபிரஸாம் நாய மஹஸ: |
 அவாப்யஸ்வாம் ஸூர்த்திம் புஜக நிபமத்யுஷ்டவலயம்
 ஸ்வமாத்மானம் த்ருத்வா ஸ்வீஷி குலகுண்டே குஹரிணி
 மநஸ்த்வம் வ்யோமத்வம் மருதஸி சிருத் ஸாரதிரஸி
 த்வமாப: த்வம் பூமி த்வயிபரிண தயாம் நஹிபரம்
 த்வமேவஸ்வாத்மானம் பரிணமயிதும் விச்வ வபுஷா
 சுதானந்தா காரம் சிவயுவதிபாவே நசிப்குஷே ||

குரு ப்ரசாதத்தாலும், இறைவி அருளாலும், இந்த ரஹஸ்யத்தவானுபவம் பெற்றார் அன்றும், இன்னும் நம்நாட்டில் பலர் உண்டு.

தூண்டா விளக்கே கூடரே
 கதிரே சுருதிமுடி
 நீண்டாய் நிறைந்தாய் நிமிர்ந்தாய்
 நிலைத்தாய் நிகரிலியே
 ஆண்டா யடிமைக் கணத்தை
 மறவா தருள் புரிந்தாய்
 வேண்டாய் வெருயென்ற சொல்லும்
 பழுதுறு மென்கொம்பரே!

உரை :- தூண்டா விளக்கே! பாஞ்சோதியே! கதிரே! வேதமுடியிலே நீண்டாய், நிறைந்தாய், நிமிர்ந்தாய், நிலைத்தாய் ஒப்பற்றவளே! அடிமைக் கூட்டத்தை ஆண்டாய், மறவாதே அருள் புரிந்தாய், வேண்டாய் வெறுக்கமாட்டாய், என்ற சொல்லும், மெல்லியகொம்பே, பழுதுறலாயிற்று

வி-ரை : நெய்யிட்டு எரிக்கும் விளக்கம் அடிக்கடி தூண்டப்படவேண்டும். தூண்டினால் அதன் ஒளி நன்றாக விளங்கும் தூண்ட மறந்தால் மழுங்கும். மனித அறிவும் அந்த விளக்கம் போன்றதே. ஸ்வவரையும், பக்த ஜன பகஷ் பாதினியும், சித்வித்யா ஸ்வரூபினியுமாய் பரதேவதையை விளக்கென்று விளிக்கத் துணியும் பக்தன், என்றும் எவரும் எக்காரணத்தாலும் தூண்டவேண்டிய அவசியமில்லாத சுயஞ்சோதி ஸ்வரூபமான விளக்கமே என்று கூறுகின்றான். விளக்கு வேறு, கூடர் வேறு. கூடர் என்பது வானத்தில் விளங்கும் சந்திர, சூர்ய, நக்ஷத்திரா திகளில், ஒளியைத் தெரிவிக்க எழுந்த சொல், விளக்கின் ஒளியையும் கூடர் என்று சொல்லும் வழக்கு வந்துவிட்டது. சூரியன் கூடர்களுள் உயர்ந்த ஒளியாளன் என்று கருதப்படுவதுண்டு. வானநூல் வல்லவர் சூரியனினும் மிக்க ஒளியுள்ள பல ஒளியுருவங்கள் வான மண்டலத்தில் உண்டு என்பர். இவையெல்லாமே இயற்கை யொளி உள்ளனவல்ல. இவைகளுக்கெல்லாம் ஒளி தந்தவர் இறைவியே. ஆதலின் இறைவி கூடரே. கூடராயிருந்து காட்சி தரும் அன்னையே யென்று அழைக்கப்படுகின்றான். கதிர் என்பது சூரிய சந்திராதிகளிலிருந்து எழும் கிரணத்துக்கே அமைந்த பெயர். பின்பு வெண் கதிர், செங்கதிர், என்ற தொடர் மொழிகளாலே அவ்வக்கதிர்களை வெளியிடும் கோள்களையே உணர்த்தலாயின. இங்குக் கதிர் என்றது ஒளிக் கதிர்களையே கதிர்கள் போல் எங்கும் ஒளிபரவ இருக்கும் இறைவி திருவுருவை எண்ணியவாறு. சுருதி-செவிக்கு விஷயமாவது. படித்து அறியத் தக்கதன்று. கேட்டே அறிதற்குரிய மறை. சுருதி முடி - வேத சிரஸ் நீண்டாய், நிறைந்தாய், நிகரிலி என்ற சொற்கள் இறைவி திருவுருவத்தின் பெருமையை வெவ்வேறு வகையின் விளக்க

வந்தவையே அன்றிவறிதே எழுந்த சொல்லடுக்காகா. சக்தியைத் தெய்வமாகக் கொள்ளும் பக்தகணங்களை ஆளும் தலைவி அவளே ஆதலின் அடிமைக்கணத்தை ஆண்டாய் என்று உரைக்கப் பட்டது. அடிமைக்கணத்தை யென்னும் தொடர்மொழி முன்னும் பின்னும் இயைந்து இடைநிலை விளக்கமாயிற்று. அடிமைக் கணத்தை மறவாது அருள் புரிந்தாய் எனவும், இயைக்க வேண்டும். 'வேண்டுதல், வேண்டாமையிலான்' என்று வள்ளுவரே இறைவனை உரைப்பாராயினும், இறைவி வேண்டாய் வெறிய் என்று உள்ள இரு மொழியும் பழுதாக அடிமைக்கணத்தை மறவாது அருள் புரிந்து, அக் கணத்தை வேண்டி, விரும்பி அருள்வது உரைக்கப்பட்டது.

கொம்பைப் பிடித்த குரங்குக் கிணையாக் குறித்தமனம் வம்பைப் புரிந்து புலன்பொறி தம்மை வலிந்திழுத்துக் கம்பைப் பொருதிருத் தோணன் குடைய கருணைவல்லி அம்பைப் பொருவிழிக் காளாக வொட்டா தலைக்குமன்றே

உரை : மரக்கிணையைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் குரங்குக்கு இணையாகக் குறிக்கப்பட்ட மனம் வம்பு செய்து, புலன்களையும், பொறிகளையும் வலிந்திழுத்து, இளமுங்கில் போல திருத்தோள் நான்குடைய கருணை வல்லியான, அம்பு போன்ற விழியுடைய புவனேசுவரி திருவடிக்கு ஆளாக வொட்டாமல் அலைக்கழிக்கும்.

வி-ரை : கொம்பைப் பிடித்த குரங்கு -- உடலைப் பற்றி அதனைப் பலபடியசைத்தியக்கும் மனதுக்கு உவமையாக உரைக்கப்பட்டது. உடம்புக் கொம்பிலே அமர்ந்த மனக்குரங்கு ஒரு கணமேனும் அடங்கி யிருக்கப்பயிலாத குற்றத்தாலே தனக்கும் பணியாளாக ஐந்து பொறிகளை யிழுத்து, அவற்றால் அடைதற் குரிய புலன்களிலேயே கருத்தாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. பொறி புலன்வழியே சென்று சென்று, பயின்றிருக்கும் மனக் குரங்கை உள்ளுறையிழுத்து, அங்குக் காணுதற்குரிய காட்சியைப் பெறவைக்க, ஆத்ம சக்தி தன் உரிமையை நாட்டி, எழவேண்டும். ஆத்ம தத்வத்தை சிறைக்குள்ளிட்டு, வெளி வந்து அது

தன்னுரிமையை காட்டவொண்ணாது. அடக்கி வைத்து இம்மனக் குரங்கு, தன் துணைவர் ஐவரோடு சேர்ந்து படுத்தும் பாடு அதிகம் என்பதை இச்செய்யுள் தெளிவாக உரைக்கின்றது. மனக் குரங்கின் திருவிளையாடலால் விளைந்த நஷ்டம், மூங்கில் போன்ற நான்கு தோள்களை உடைய கருணை வல்லியான பர தேவதையின் திருவிழிக்கு ஆளாகாத வண்ணம் உலக வாழ்வில் உழலச் செய்வதே. இறைவி திருவிழிகள் கூரியவை விரைந்து நெடுந் தொலையில் இருப்பாரையும் இலக்காக்கியளிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவை ஆதலின் அம்பென உவமிக்கப்பட்டன. அவ்விழிகளின் திருநோக்குக்கு ஆளாகாதவண்ணம் ஆத்ம தத்துவத்தை அவ்விழி அம்பு பாயும் பக்கமே வரவொட்டாது அடக்கி மனக் குரங்கு செய்யும் கொடுமை இங்கு நன்றாக விளக்கப்பட்டது. மனக்குரங்கின் கொட்டத்தை ஒடுக்கி, அதனை நன்கு ஆத்மசக்திக்கு அடிமையாக்கி, ஆத்மா விழைந்தவாறு, அது பின்செல்லச் செய்தால், இறைவி திருவிழிக்கு ஆளாகும் பேறு வாய்க்கும் என்பது. இச் செய்யுள் சொல்லாது மறைத்த பொருள் என்று ஊகித்து உணரவேண்டும்.

அலைப்பால் வளருந் திருமாலும் தாமரை யாலயத்தே
முலைப்பால் இலாதே வளர்ந்த குழவியு முக்கண்ணனும்
கலைப்பால் விளக்காக் கருத்தை யளியேம் கருத்துணர
நிலைப்பால் விளக்கும் குருவர ராகுதல் நின்னருளே! 107

உரை :- திருப்பாற் கடலில் பள்ளிகொண்ட திருமாலும், தாமரைக் கோயிலிலே, முலைப்பால் பருகாது வளர்ந்த குழவியான நான்முகனும், முக்கட் பெருமானும், சாத்திரங்களால் விளக்காத கருத்தை, அளியேங்கள் உள்ளத்தால் உணரும்படி, நிலையான இடத்தை விளக்கும், குருவரராக வருதல், இறைவி உன் திரு வருள் வயத்ததே ஆகும்.

வி-ரை :- அலையும், கடலும். அபேதமாகக் கருதப்படுவதால், கடலை அலையென்றே கூறும் வழக்கம் எழுந்தது “அலை

யுருவக் கடலுருவத்தாண்டகை" என்று கம்பரும் பாடுகின்றார். திருமால் வளரும் அலை-திருப்பாற் கடல். தாமரை ஆலயம்- திருமால் உந்தியினின்றெழுந்து, பிரம தேவன் பிறந்து வளர இடந்தந்த கமலமலர். பிரமன் அங்கு பிறந்து வளர்ந்த சிறப்பால் முலைப்பால் பருகாது வளர்ந்த குழவியானான். முக்கண்ணன் சோம, தூர்ய, அக்னி உருவமான திரிதேத்திரங்களை உடையவன். கலை - வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் என்று வேதத்தின் வழியே வந்த பெரு நூல்கள். அவை எத்தனையோ வகையாக எடுத்துரைத்தாலும்; பிரம்ம தத்துவத்தை சிவ, சிவா தத்துவங்களை அவை முழுதும் விளக்கிவிட்டன என்று கூற இயலாது. அவை சொல்லமாட்டாது விட்ட பொருள் எத்தனையோ! அவற்றை யெல்லாம் அருளத் தக்க குருமூர்த்திகளாக மும்மூர்த்திகளுமே அமையவேண்டும் என்று இச்செய்யுள் கூறுகின்றது. "கலைப்பால் விளங்காக் கருத்து" என்பதற்கு வேறு பொருளும் கூறலாம். தத்வ சாஸ்திரங்கள் கடல்போல் வளர்ந்து பெருகியுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் சாதகன் ஒருவன் கற்று, அங்கு உள்ள பொருளைத் தெளிந்த பிறகே இறைவியருளுக்குப் பாத்திரமாகவேண்டும் என்றால், எத்தனை பிறப்பு இருந்தாலும் அடையாது. ஆகவே தன் முயற்சியாலே கலைகளைக் கற்று விளங்கிக்கொள்ள இயலாத உயர்ந்த கருத்துக்களை யெல்லாம் இறைவி திருவருளாலே மும்மூர்த்திகளும் குருவரர்களாக எழுந்தருளி, உள்ளக் கோயிலுட் புகுந்து, அருளிச் செய்யவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்கின்றான். இங்ஙனம் திவ்யருளம் பெற்ற மகாத்மா, இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர் என்ற உண்மையை உலகம் உணர்ந்து உண்மை தெரியும்,

நின்னருள் வேண்டுகார் நூற்றெட்டு நாமம் நிகழ்த்துகின்றார்
பன்னிரு கையினன் நாமகள் தந்த பழந்தமிழால்
முன்னொரு பேரு முருவும் பொருந்தா முறைமையினுக்கு
என்னரு மெய்ப்பணி நூற்றெட்டி டிசைத்தனன் ஏர்திருவே! 08

உரை : அழகிய திருவுருவம் உடைய புவனேசுவரி ! உன் திருவருளை வேண்டுகின்ற அன்பர், உனக்கமைந்த நூற்றெட்டு நாமங்களையும் நாவாற் சொல்லி நினைத்த பயன் பெறுகின்றார். பன்னிருகைகளையுடைய முருகப்பெருமானும். நாமகளும் அருளிய பழமை மிக்க தமிழ் மொழியால் முன் ஒரு நாமமும் உருவமும் பொருந்தாத முறைமையுடைய உனக்கு என் அரிய மெய்ப்பணி, நூற்றெட்டுச் செய்புனும் அந்தாதி ஆக்கி இசைத் தேன். ஏற்றுக்கொண்டருள்க.

வி-ரை :- தேவி திருவருள் பெற நாமாவளி பெரிதும் உதவும். தேவிநாமாவளி முன்று வகையாகவுள்ளது. ஆயிரத்தெட்டு நாமம் உள்ளது ஒன்று. முந்நூற்றுப் பெயர் நாமாவளி ஒன்று. நூற்றெட்டு நாமாவளி ஒன்று. லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் லலிதாத்ரிசதி, லலிதா அஷ்டோத்திரம் இவ்வழியிற் பிரசித்தி பெற்றவை. முன்னிரண்டும் சிறந்த பாஷ்யம் பெற்று விளங்குகின்றன இந்நாமாவளிகளைத்தவிர, தேவி ஸகஸ்ரநாமம் என்பது வேறு ஒன்று உண்டு. லக்ஷ்மீ ஸகஸ்ரநாமம் வேறு உண்டு. ஸரஸ்வதீ ஸகஸ்ரநாமம் வேறு உண்டு இவை ஒவ்வொன்றிலும் அஷ்டோத்தர சத நாமமும் உண்டு தேவி பக்தி செய்வோர் சாதாரணமாக லலிதா அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ர நாமம் பயில்கின்றார். அவர் கைக்கொண்ட முறை பற்றி இப்பிரபந்தம் இயன்றுள்ளது. பன்னிருகைப் பெருமான் தமிழ்மொழிக்குப் பரம குருவாதலின் அவன் தந்த தமிழ்மொழி எனவும், கலைமகள் எல்லாக் கலைக்கும் கல்விக்கும் தெய்வமாதலின் நாமகள் தந்த தமிழ் எனவும், உரைக் கப்பட்டன. இறைவிக்கு நாம ரூபங்கள் இல்லை யென்பது ஒரு கருத்து. அவளோ அன்பர் இட்ட, கருதிய நாம ரூபங்களை யேற்கின்றாள். என்பது மற்றொரு கருத்து. அருளுருவம் பூண்ட இறைவிக்கு இந்நூலாசிரியர் இயற்றிச் சாத்திய அந்தாதி மாலை என் பணி என்று முன்று மொழிகளால் உரைக்கப்படுகின்றது. அந்தரங்க சுத்தியோடு இறைவிக்கு அர்ப்பிக்க என்றே இயன்ற பிரபந்தமாதலின் மெய்ப் பணியாயிற்று சித்தவிருத்தி சத்வமார்க்

கத்திலேநிற்க இயன்றபணியாதலின் அரும்பணியெனப்பட்டது. அகங்கார மமகாரம் ஒடுங்கவேண்டுமென்று வேண்டும் பிரபந்தத்தை அகங்கார மமகாரம் தோன்ற என் பணி யென்று கூற வில்லை. ஜனக மன்னன் “மமசுதா என்றூற் போல இப்பிரபந்தத்தில் எனது என்ற பற்று எழுந்ததும் இறைவி செயல்.

வாழ்த்து

வாழ்த்துக நாவே புவனேசுவரி மலர்க்கழலை
வாழ்த்துக நெஞ்சே இறைவி கழலே வணங்குநரை
வாழ்த்துக போற்றுக ஞாலத்தின் மெய்ந்நெறி வாழ்வுறவே
வாழ்த்துக வேண்டுக நான்மைப் பயனு மனிதருக்கே.

உரை :- நாவே புவனேசுவரி மலர்ப்பதங்களை வாழ்த்துக, நெஞ்சமே இறைவி திருவடிகளை வணங்குவாரை வாழ்த்துக, உலகத்திலே மெய்ந் நெறி வாழ்வு பெறும்படி வாழ்த்துக போற்றுக மனிதருக்கு நான்கு வகையான உறுதிப் பொருளும் வரும்படி வாழ்த்துக வேண்டுக

வி-ரை :- வாழ்த்தும் பணி நாவுக்கே உரியதாதலின் நாவே வாழ்த்துக என்று உரைக்கப்பட்டது. “வாயே வாழ்த்து கண்டாய்” என்று அப்பர் அருளியது இங்கு நினைக்கத்தக்கது நெஞ்சே நீ நினையாய் என்று அப்பர் அருளியிருக்கவும். இங்கு நெஞ்சே நீ இறைவி கழல் நினைக என்று கூறுது இறைவி கழல் வணங்குவாரை வாழ்த்து என்று உரைக்கப்பட்டது.

சுபம்

முற்றும்

பயன்

போற்றத் தகுந்த புவனேசி பாதம் புனையவலார்
சாற்றத் தகுந்த கலைச்செல்வ மெய்தித் தழைப்பதன்றி
ஏற்றத் தீருத்தும் பொருட்செல்வ மோங்கி இசைபொருந்தி
மாற்றத் தடங்காப் பெருவாழ்வு மெய்தி மகிழ்வதுண்டே

உரை :- போற்றத் தகுந்த புவனேசுவரி தேவியின் திருவடிகளைப் புனைய வல்ல மக்கள் உலகம் புகழ்த் தகுந்த கலைச் செல்வமடைந்து, தழைப்பது மாத்திரமேயன்றி, உலகத்தில் உயர்ந்த நிலையிலே நிறுத்தும் பொருட் செல்வம் ஓங்கிப் புகழ் பொருந்திச் சொல்லுக்கு அடங்காத பெருவாழ்வும் அடைந்து மகிழ்வதும் உண்டு.

வி-ரை :— போற்றத் தகுந்த என்ற அடைமொழி புவனேசுவரிக்கும், அவள் திருவடிக்கும் பொருந்தும், கலைச் செல்வம் - உலகத்தில் ஒருவர்க்கு வாய்க்கும் எனின் இவர் இச் செல்வம் பெற்றவர் என்று பலராற் புகழப் பெறுதலால், சாற்றத் தகுந்த கலைச்செல்வம் எனப்பட்டது. பொருட் செல்வம் பெற்றவரே உலகத்தில் ஏற்றம் பெறுபவராதலால் ஏற்றத் திருத்தும் பொருட் செல்வம் எனப்பட்டது- இவ்வாழ்வுகள் பெறுவது தான் இறைவி யருளின் எல்லை என்று மக்கள் மயங்காதிருக்கும் பொருட்டே மாற்றத்து அடங்காப் பெரு வாழ்வு அவள் அருளால் வரும் என்று உரைக்கப்பட்டது “யதோவாசோ நிவர்த் தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ” என்பது இங்கு உரைக்கப் பட்ட கருத்தாம்.

கோவிலூர் ஆதனம்

2840

பிழைபுழம் திருத்தமும்

பக்கம்

வரி

பிழை

திருத்தம்

2	2	யவர்	யாவர்
3	7	ஐ	ஐ
5	16	பெறும்	பெறுவர்
7	12	னும்	லும்
”	13	லும்	கும்
”	16	அருளக்	அருளத்
8	9	ஆதலில்	ஆதலின்
”	16	மேணி	மேனி
”	23	புதுவைச்	புதுவைப்
21	20	மனத்துக்	மனத்துக்குக்
39	6	யுலுத்தரை	யுலுத்தரைப்
”	24	புகந்து	புகழ்ந்து
40	22	போருள்	பேரருள்
45	7	ராதனு	ராதெனு
55	4	குது	குறு
86	5	பெரின்	பெறின்
96	27	அடைந்தேன	அடைந்தேன்
97	29	மெங்குமங்	மெங்குமங்
104	2	அறியது	அறிய உதவுவது
107	20	பெந்தவம்	பெருந்தவம்
115	1	செய்யவள்	செய்யவள் திருமகள்
”	3	ஒன்று	ஒன்றி
121	18	இருணையு	இருணையும்
144	27	நந்தனார்	நந்தனார்
150	18	திருக்கோடி	திருக்கோடி
152	20	நின்கழல்	நின்கழல்
158	26	அமரன	ஞமான

1. ஸ்ரீ புவனேச்வரி ஸூப்ர பா. ம்.	...	0—38
(By K. S. ராமசாமி சாஸ்திரிகள், திருச்செங்கோடு)		
2. ஷே By, லக்ஷ்மிகாந்த சர்மா	...	0—25
3. புவனேச்வரி கவசம்		0—06
4. புவனேச்வரி மகிமை		0—25
5. ஐட்டி ஸ்வாமிகளும் மஹா கணபதிஹோமமும்		0—25
6. நவக்கிரஹ ஸ்தோத்திரம்		0—06
7. ஸகஸ்ரகண்டி ஹோம காலத்தில் வெளியிட்ட விசேஷ மலர்		0—25
8. ஸ்ரீ புவனேச்வரி கலர் படம் (பெரியது)	...	1—00
9. ஷே ஷே (சிறியது)	...	0—50
10. ஷே பிளாக் பிரிண்ட். (சிறியது)		0—25
11. ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதியும், ஸ்ரீசாந்தானந்த ஸ்வாமிகளும் உள்ள படம் (பிளாக் பிரிண்ட்)	...	0—25
12. சேந்தமங்கலம் அவதூதஸ்வாமிகள் படம் பிளாக்		1—50
13. ஸ்ரீ சாந்தானந்த ஸ்வாமிகள் படம் (பிளாக்)		1—50
14. ஸ்ரீ புவனேச்வரி நவா வான கிர்த்தனைகள்	...	0—25
15. ஸ்ரீ புவனேச்வரி கிர்த்தனைகள்	...	0—12
16. புவனேச்வரி துதி (தண்டகம்)		0—06
17. புவனேச்வரி கும்பாபிஷேகம் போட்டோ		1—50
18. புவனேச்வரி முலஸ்தானம் போட்டோ (பெரியது)		6—00
19. ஷே ஷே கலர் பிரிண்ட் சிறியது	...	1—50
20. ஷே ஷே பிளாக் பிரிண்ட் (சிறியது)		1—50
21. ஷே ஷே ஷே (பெரியது)		4—00